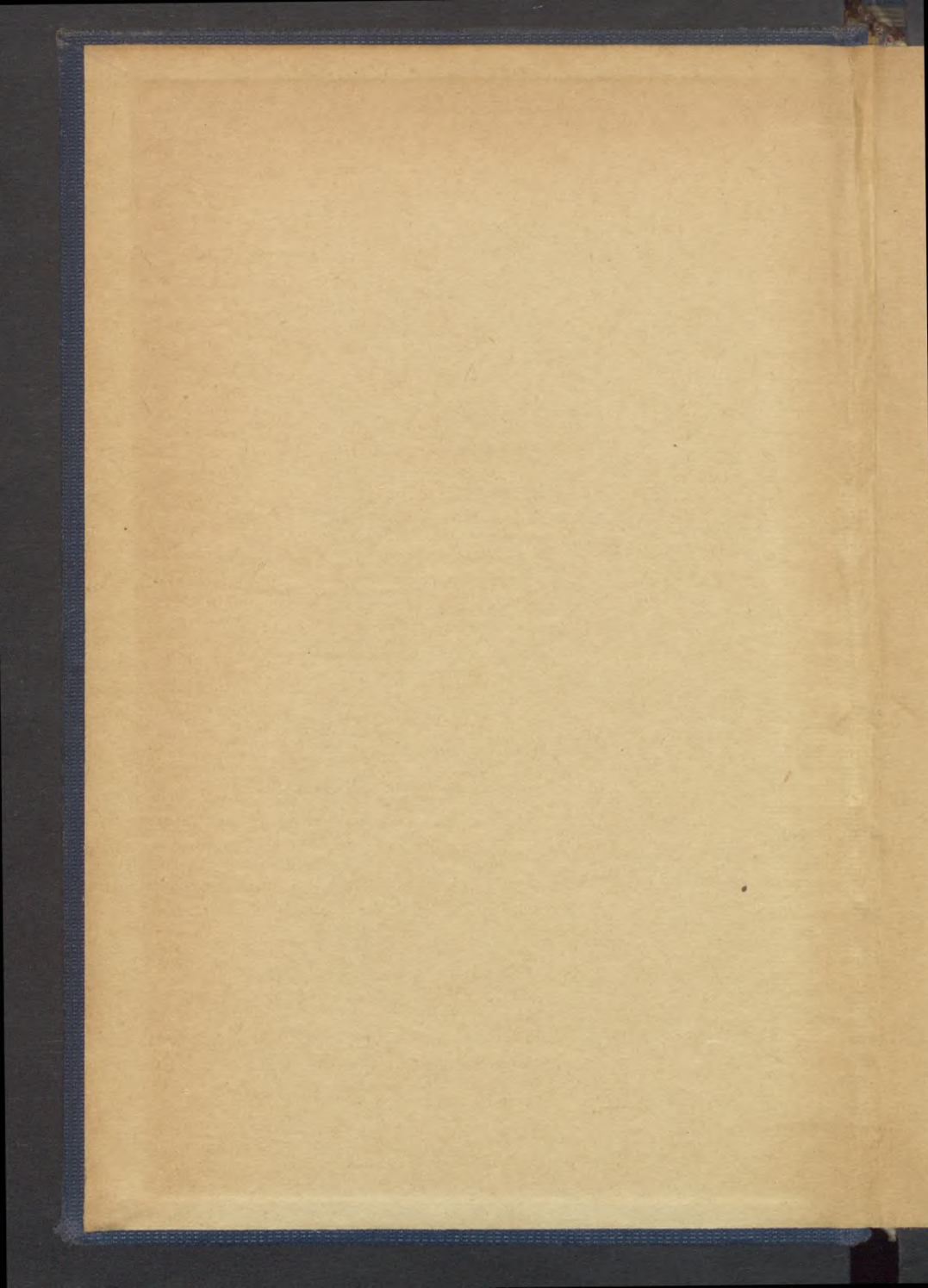

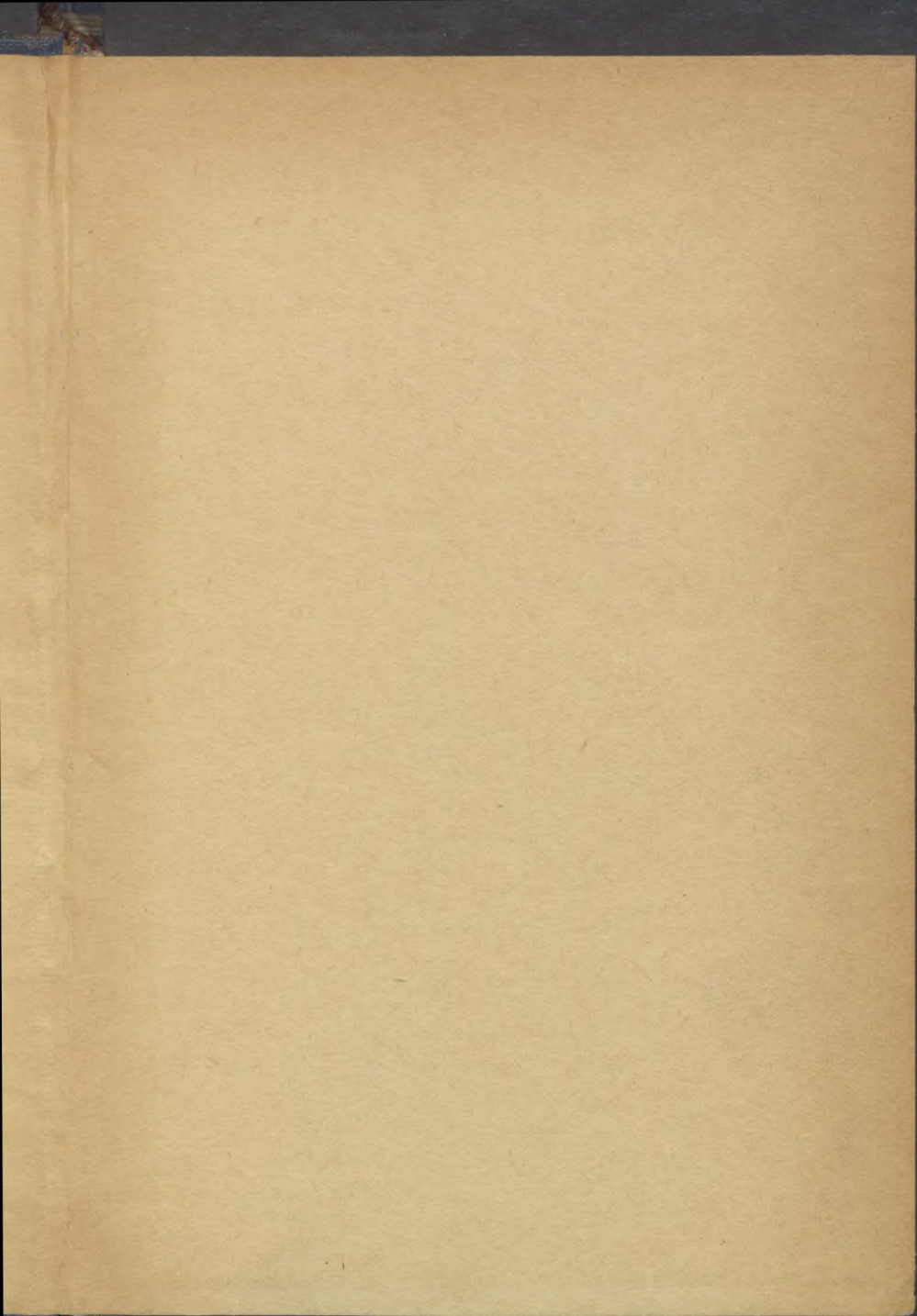
296788

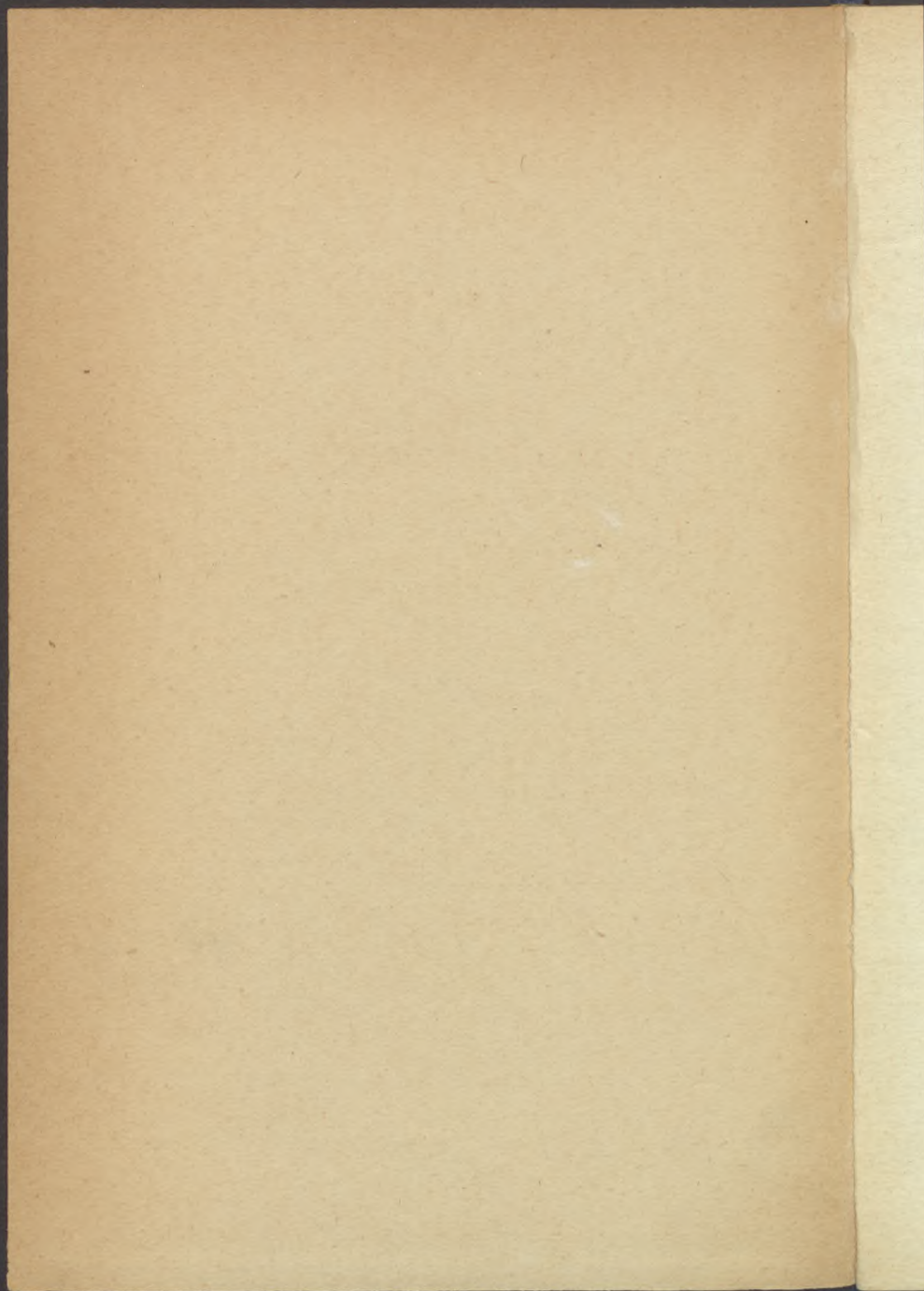
MAGYART A
MAGYARNAK

MAGYAR
REGÉNYEK

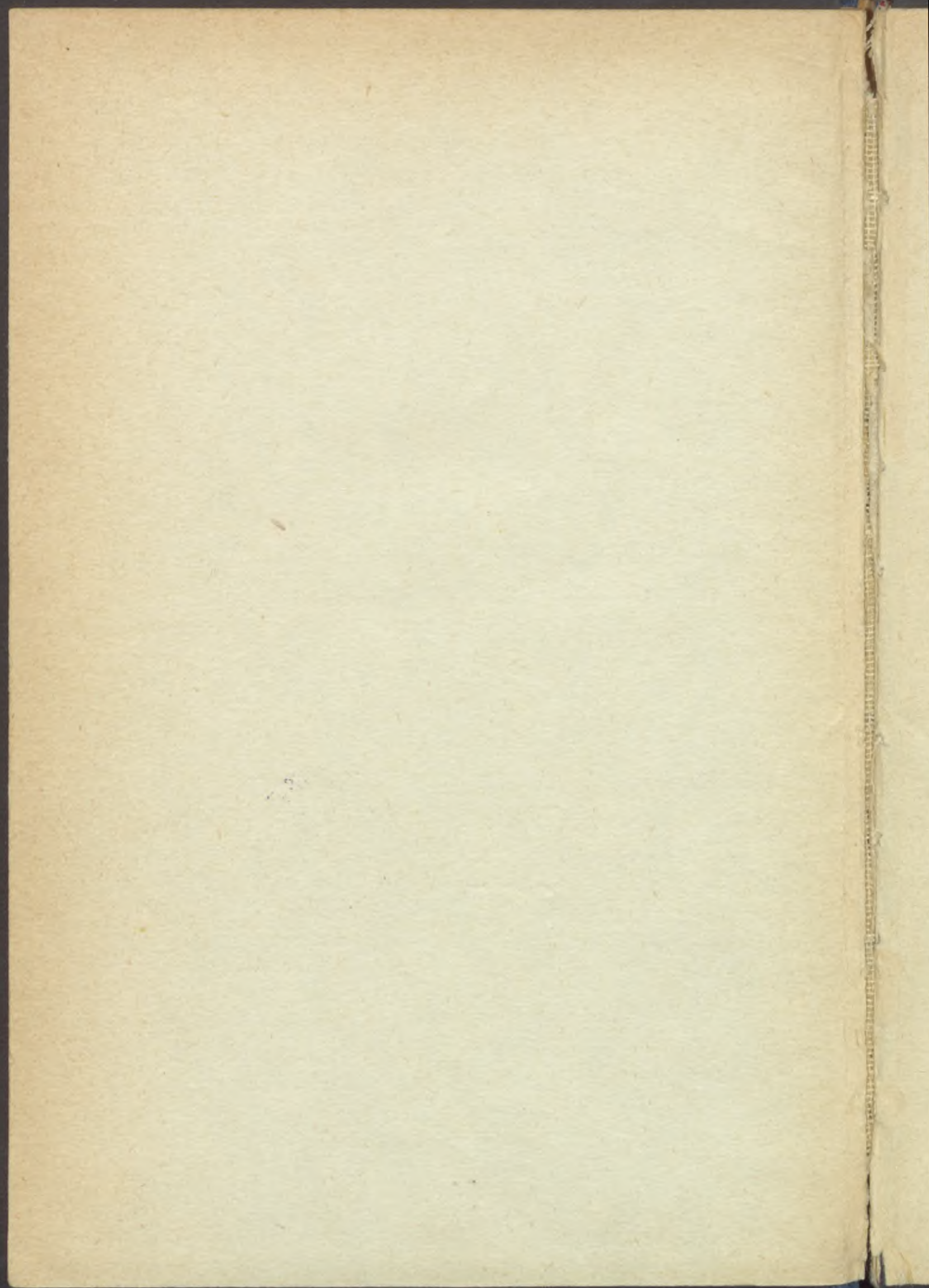

*Ezt a könyvet
a magyar nemzeti irodalom eszményeinek
szolgálatában ajánlja a
Petőfi Társaság*

GOSZTONYI ÁDÁM

MISS ARANYÁSÓ

REGÉNY

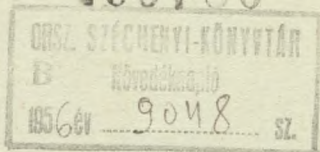

BUDAPEST,
SINGER ÉS WOLFNER IRODALMI INTÉZET R.-T.
KIADÁSA

Fenntartunk minden jogot, a fordítás, színpadra alkalmazás és
filmesítés jogát is.

Copyright by Singer és Wolfner Rt., Budapest, 1935.

296786

Budapesti Hírlap nyomdája.

ELSŐ ALLOMAS

(South Bend, Ind.)

Anny Lorenz Amerikában született, South Benden.

Szülei magyarok.

Anyja Gorzó Mária. Apja Lőrincz Mihály.

Illetve: a papa csak volt valamikor Lőrincz Mihály, mert a gyárban, amelynek öntödéjében előmunkás, most már Michaelnek hívják. Ugy ejtik ki: Májkil. A Lőrincz nevet pedig Lorenznek írta be a gyár irodájában a yenki hivatalnok.

Igy lett a papából Michael Lorenz.

De térjünk vissza a szóbanforgó fiatal hölgyre.

Anny Lorenz kimondott szépség. Nem használ semmiféle kozmetikát, a bőre mégis olyan bársonyosan üde, hogy megirigyelhetné bármelyik mozicsilag is.

A haja szőke, a szeme kék.

Életkora — jelenleg — hét és fél esztendő.

Tehát semmikép sem lehet idős hölgynek nevezni, bár egészen úgy viselkedik, mint a felnőttek. Csak olyan ruhát hajlandó felvenni, amelyik jól áll neki, kacérkodik és mindenképpen tetszeni igyekszik az emberiségnek. Már önálló tervei is vannak a jövőre nézve.

— Színésznő leszek! — jelenti ki selypítve, de büszkén, mikor egyszer az ismerősök megbámulják, hogy milyen kedvesen táncol önműködő zongora hangjai mellett.

Anny többnyire angolul beszél. Hiába iratta be Lőrincz Mihály Annyt a katolikus magyar iskolába, nem használ sokat, mert Anny az utcán és a pajtásai közt csak angol szót hall. Az angol tengerben úgy elsüllyed a szülők nyelve, ahogy a város üzleti negyedében a templom tornya is eltörpül, az újonnan épült irodaépületek mellett.

Anny többnyire angolul felel olyankor is, mikor magyarul kérdezik, vagy legjobb esetben összekeveri az angolt a magyarral és — például — így jelenti ki:

— „Actress“ leszek!

Erre rövidesen nyílik is alkalom. Az év vége felé ugyanis Margit nővér egy kedves mese-előadást tervez az iskola színpad-termében. Csipkerózsika, vagy a Száz Évig Alvó Királykisasszony kerül bemutatásra. És ki más játszaná Csipkerózsikát, a Száz Évig Alvó Királykisasszonyt, mint Anny Lorenz, vagyis Lőrincz Annuska?

Anny az első nyilvános szereplés izgalmának boldogságával készül az előadásra. Tetszik neki a papírból készült aranykorona, amit a fejére tesznek, de még büszkébbé teszi kis rózsaszín tüll-ruhája. A papák, mamák mind dicsérik, hogy milyen szép benne. Anny arca kipirul a boldogságtól. Ám ugyanakkor homályosan érzi, hogy a szerep mégsem felel meg egészen művészi egyéniségének. Ha még legalább valami életrevaló királykisasszonyt játszathatnának vele!

De alig táncol, alig beszél valamit, csak ott kell ülnie kidíszítve a színpadon, mintha aludna, amíg a királyfi, aki felébreszti, érte nem jön. Akkor pedig mindjárt vége a darabnak...

Mindazonáltal Anny igyekszik élethűen játszani a szerepét. Mozdulatlanul ül a széken és lehúnyja a szemét. Halk zsongást hall maga körül, a gyereksze-replők gépiesen betanult szavait és színes felhőket lát lezárt szemhéjai alatt, ahogy a lámpák kábító melege simogatja az arcát.

Tehet ő arról, hogy az átélt izgalmak kimerült-sége elnyomja?

Jön a királyfi, hogy felébressze. Ám hiába érinti meg a varázspálcával, a királykisasszony nem moz-dul. Hiába is szólnak hozzá, nem ébred fel.

Zavar támad. Margit nővér siet fel a színpadra. Az arca majdnem olyan fehér, mint a keményített vászon az arca körül.

Anny felébred, mert érzi, hogy rázzák. És har-sány, hahotázó, hömpölygő nevetést hall a nézőtér felől. Kinyitja a szemét kábultan.

— Mi történt...?

...Semmise történt, csak megakadt kissé az elő-adás. Dicsőség helyett bukást hozott az első fellépés.

Csipkerózsika, ahelyett, hogy felébredt volna, el-aludt...

*

Lőrincz Mihály és Gorzó Mária nem akarják, hogy lányukból tipikus amerikai girl legyen, aki éj-jel jár haza, folyton táncol, vagy autózni megy a fiúkkal.

Ugylátszik, Anny szülei túlságosan maradi nézeteket hoztak magukkal az óhazából. Szerintük az amerikai fiatalság féktelen, rosszmódorú és tiszteletlen az öregekkel szemben, ami mind abból ered, hogy tulsok szabadságot élveznek. A sportolásba is azért vetik úgy bele magukat, mert ez még több szabadságot jelent a számukra. Aztán ott van az amerikai iskoláknak az a furesa bogara, a koedukáció, amelynek alapján együtt nevelik a fiúkat a lányokkal, nemcsak a Public Schoolban (azaz nyole elemin keresztül), hanem a High Schoolnak nevezett középiskolában is.

Csoda, hogy nem származik nagyobb baj belőle. Persze, csak azért nem, mert az angol-szász elem hidegvérűbb és későbbben kerül érzékeinek befolyása alá, mint a középeurópai, vagy déli népek fiatalsága. Így aztán játszhatnak, ugrálhatnak a strandokon, birkózhatnak egymással, sőt csókolódzhatnak is, rendszerint nem származik belőle semmi baj. Az amerikai szülők mindezt ártatlan mulatságnak minősítik. Sőt neveket is adnak a fiatalság szórakozásainak, ami által ezek oly természetessé válnak, mint — mondjuk — egy európai társaságban a gyermekzsúr.

Igy keletkezik aztán a „Pyjama-Party“, amelyen az a főmultság, hogy a résztvevő fiúk és lányok mind pizsamában vannak, vagy nyáron — mikor az ifjúság kimegy a farmokra — a „Hay-ride-Party“, melyen az a szórakozás, hogy a csillagos éjszakában valamennyien kikocsiznak egy szénás szekér tetején. Ha a fiú és lány egymás nyakát átölelve ülnek egy fotelben, azt még nem nevezik szerelem-

nek, hanem elnéző mosollyal azt mondják rá: „Necking-party“. Ezek az elnevezések mind arra valók, hogy ne tessenek rosszat gondolni, az ilyesmi csak ártatlan mulatság.

Ha pedig a fiatal ladyk véletlenül csokolództak is a fiúkkal, akkor egyszerűen „Kissing Party“-t rendeztek...

Az amerikai ifjúság megteheti, de mindez nem a magyar temperamentumnak való! A magyar szülő nem kér belőle még Amerikában sem. Ezért nem jár Anny a Public Schoolba, hanem a kedves nővérek-nél végzi a nyolcadik elemi, amely után a High School következik.

Am Anny mégis tudja, hogy mit csinálnak a többiek. Gyakran találkozik ugyanis Margarettel, aki szintén magyar szülők leánya, de elamerikaia-sodott rokonoknál él és a Public Schoolba jár. Margaret mindig megmondja neki, hogy most ilyen „Party“ volt, a jövő héten pedig olyan „Party“ lesz...

Anny még csak tizennégy éves, de többnek látszik, mert gyönyörűen fejlődött. A karja és válla már lágyan gömbölyödik és fiatal testének vonalai a nőiesség varázsával feszítik a könnyű sportruhát. A szeme kéksége ugyan valamivel sötétebb, mint volt, a haja szőkeségét azonban sikerült világos ragyogásában megőriznie — hála a kitűnő amerikai drogériáknak.

Anny már ábrándozik és ideálja is van. Ha egy magyar kisvárosban nőtt volna fel, akkor jogász, vagy hadnagy lenne az ideálja, akiért a távolból rajong s aki miatt három perccel később

nyomja el az álom esténként, itt South Benden azonban nem lehet más, mint egy pilóta, vagy egy football-sztár!

South Bendnek ugyanis repülőtere van, ahol a Detroit és Chicago között elhúzó repülőgépek időnkint leszállnak. Azonkívül egyetem is van a városban, a Notre Dame College, amely nem azért híres, mert sok kitűnő tudóst adott az országnak, hanem azért, mert football-csapata többnyire megnyeri a championságot.

Az amerikai football nem olyan, mint ahogy Európában játsszák. Az angolok nem is nevezik az amerikai játékot footballnak, hanem rugby-nek. De az amerikaiak csökönyösen kitartanak a football elnevezés mellett.

Az amerikai football szabályai nemcsak a láb, hanem a kéz, sőt az egész test használatát is megengedik.

A sárga, disznóbőr-labda sem gömbölyű, hanem szilva alakú, hogy kirúgás után jobban lehessen a kar alá kapni. A labdavívőnek egész csatársoron kell keresztültörnie magát, de ezt nem csellel próbálja meg, hanem az erőszak ősrégi elve alapján, legtöbbször úgy, hogy fejével dobja magát előre ellenfelei közé, mint egy faltörő kos. A következő pillanatban a csatárok már halomban vannak egymáson...

Persze, egyik játékos sem kerülne ki ép csonttal ebből a küzdelemből, ha nem védenék őket bőrpáncélok. De a fejükön bórsisak van, a válluk ki van tömve keményen, úgy hogy mindegyik játékos egy-egy fenyegető szörnynek látszik.

A Notre Dame csapatában a legismertebb csatár Kirk Pennington. Még csak junior, (azaz, magyar egyetemi nyelven, gólya), de tiszteltebb és népszerűbb, mint akármelyik senior. A mérkőzéseken a fiúk és leányok tízezrei ordítják a nevét, még pedig ütemesen úgy, ahogy a „cheer-leader“, vagyis az éljenzési karmester dirigálja:

— Hu-hu-hu! Rá-rá-rá! Pennington!

Az ujságokban is olvasni gyakran a nevét, nem csoda, hogy Anny őt választotta rajongása tárgyául.

Érthető, hogy Annyt izgalom fogja el, mikor a fagylaltszalomban Margaret azt mondja neki:

— Képzeld el, ki volt tegnap nálunk! Kirk Pennington!

— Hogy került hozzátok?

— Nicket jött meglátogatni. Nick igen jóban van vele.

Anny izgatottan nyeli a fagylaltot. Már hallott Nickről, tudja róla, hogy Margaret unokaöccse és valahonnan vidékről jött, hogy a Notre Dame-ban tanulhasson. De ki hitte volna Nickről, hogy Kirk Pennigtonnal jóbarátságban van?

— Holnapután lesz nálunk egy „party“ — fecseg tovább Margaret — Nick meghívta Kirket is. El akarsz jönni?

Margaret úgy mondja ezt, mint a legtermészetesebb dolgot. Nem is sejti, hogy Anny lelkében milyen kavargást idéz elő ez a meghívás. Olyan lázas örömet, hogy hirtelenében nem is tud szólni, csak a fejével bólint.

— Hát akkor pénteken délután...

— Jó, ott leszek — feleli Anny határozottan,

pedig már eszébe jutott, hogy éppen akkor kellene zongoraleckét vennie Margit nővértől. De nem baj! Margit nővérnek majd elmeséli, hogy nem érezte jól magát, azért maradt el a zongoraóráról...

...A „partyn“ tényleg ott van Kirk Pennington is, de nem igen veszi Annyt észre. Egy másik leánnyal táncol a rádió mellett, amelyből Paul White-man bandája harsogja a jazzt. Kirk Pennington, úgylátszik, még olyan kisleánynak tartja Annyt, aki-vel nem érdemes foglalkozni...

Ellenben Nick egészen belebolondult Annyba. Mindig körülötte van, folyton vele akar táncolni és majd elnyeli a szemével.

Most egy társasjátékot kezdenek játszani, ami csókba megy. Nick ravaszkodik, hogy a játék szabálya szerint megcsókolhassa Annyt.

Anny ellenben azt szeretné, ha őt Kirk Pennington csókolná meg és ezt rövidesen sikerül is elérnie, még pedig fényes eredménnyel. A csók alatt ugyanis Kirk Pennington szeme tágra nyílik a csodálkozástól, utána pedig azt mondja:

— Gee! Atta girl!

Ami bébi nyelven van mondva és annyit jelent:

— Tyű! Ez aztán a leány!

A játék során Anny később Nicknek is megengedi, hogy megcsókolja, részint mert nem akar feltűnést kelteni azzal, hogy Penningtonnal csókolódzott, részint pedig arra gondol, hogy miért ne tetsszék ő két fiúnak is?

Egészen megmámorosodik az ujdonságtól, szokatlanul vidám, csak akkor suhan át egy pillanatra ár-

nyék a szemén, mikor arra gondol, hogy mit fog mondani holnap Margit nővérnek? Azt mégsem mondhatja, hogy rosszul érezte magát! Ez túlzás lenne a jelen körülmények között. Valami mást kellene kitalálni...

De nem jut hozzá, hogy bármiféle hazugsággal is terhelje a lelkiismeretét.

Mikor ugyanis másnap iskolába megy, egy kis barátnője húzza váratlanul oldalt és riadt arccal súgja a fülébe:

— Vigyázz... baj van... Margit nővér megtudta, hogy egy „kissing partyn“ voltál...

Anny elsápad. Amíg Margit nővér elé kerül, azon gondolkodik, hogy a dolog hogyan tudódhatott ki?

— Hol voltál tegnap délután? — kérdi Margaret nővér szigorúan, abban a kis külön szobában, ahová egy titokzatos ajtón — a Szent Teréz szobra mellől — lehet csak bejutni.

Anny lesütött szemmel, makacsul hallgat. Arra gondol, hogy milyen irigyek itt a leányok! Vajjon ki árulhatta el?

— Jobb is, ha hallgatsz, — mondja Margit nővér szigorúan — legalább nem tetézed hazugsággal a bűnöt. De a hallgatással sem mentesz semmit! Szégyelheted magadat! Így akarsz majd áldozni? Ezekkel a bűnös ajkakkal érinteni a szent ostyát?

Anny szemében nedvesség jelenik meg. De azok a csillogó cseppek nem a megbánás, hanem a dac könnyei. Piros ajkai duzzogva szorulnak össze.

Nagy leány vagyok, — gondolja magában — engem ne leckéztessen se Margit nővér, se más. Ta-

lán még az osztály előtt is tesz majd megjegyzéseket. Inkább elmegyek innen, jövőre úgyis már a High Schoolba fogok járni.

Mintha a ki nem mondott gondolatra felelne Margit nővér:

— Mondd meg az édesanyádnak, hogy jöjjön el hozzám! Beszélni szeretnék vele...

Anny azonban nem szól semmit a mamának. Másnap jelentkezik a Public Schoolban, mert tudja, hogy ott a szabályok szerint felvesznek minden iskolakötelest.

És aztán már csak azért megy be a magyar felekezeti iskolába, hogy Margit nővérnek diadalmasan tudomására hozza a történeteket.

— Beiratkozom a Public Schoolba — jelenti be a dolgot egyszerűen.

Margit nővér megdöbben.

— Azt mondtam, hogy szeretnék beszélni az édesanyáddal...

— A mama mindent tud, — füllenti Anny határozottan — de nem ér rá eljönni...

Margit nővér most már semmit sem szól, csak fájdalmasan néz rá. A tekintete olyan szomorú, mint egy szenté. Talán tudja is, hogy Anny hazudott! De nem szól semmit, minek is szólna, ezen már nem lehet változtatni! Elveszett egy báránykája! Nagy kár Annyért, nagyon fog hiányozni kellemes, tisztacsengésű hangja a kórusból. Ő énekelte mindig legszebben az Ave Máriát...

Ezt már félrenézve, szinte a gyász merengésével gondolja Margit nővér. És Annyt ez a hallgatás jobban korbácsolja, mint a szó. Most igazán zavart bűn-

tudatot érez, lehajtja a fejét és lábujjhegyen kisompolyog a szobából. Lesütött szemmel surran el Szent Teréz szobra mellett...

A Public Schoolban persze egészen más az élet. Zajosabb, fesztelenebb, szabadabb. De Anny mégis úgy érzi magát, mintha egy idegen családba tévedt volna. Margaret is más osztályba jár, új arcok vannak körülötte.

Otthon persze nem tudnak a változásról semmit. Anny épúgy megy el az iskolába minden reggel, mint azelőtt. Csak vasárnap délelőtt nem tudja, mit csináljon. Azelőtt — ilyenkor — a templomba vitte az útja. Önkéntelenül odamegy most is...

A templom előtt meglátja Margit nővért. Elkapná a tekintetét, de Margit nővér odasiet hozzá és átöleli:

— Éreztem, hogy el fogsz jönni. Hiányzott volna a hangod a kórusból. Menj fel szépen énekelni...

Anny csendesesen felmegy a karzatra, az éneklők közé.

Most az Ave Mária következik. Az ájtatos énekből kicsendül egy meleg női hang. Az Anny hangja. Behizelgön, lágyan szárnyal, már nem is hallatszik más körülötte, a magasba lendül, vékonyan, finoman, édes tisztasággal, mintha angyalok esendíteték volna ki egy ezüstharangon...

Margit nővér sugárzó arccal lép Annyhoz a mise végén. Forrón öleli magához az elveszett és megkerült bányánykát.

— Jöjj el a jövő vasárnap is, kisleányom — sut-

togja megdicsőülten — ha már a jó Isten ilyen szép hanggal áldott meg, használd az ő dicsőítésére...

*

Anny jelenleg abban a korban van, melyet az angol majdnem mindig az „édes“ jelzővel együtt mond ki. „Sweet sixteen!“ Az édes tizenhatodik év...

De Anny nem is tartja olyan túlságosan édesnek. A High Schoolba jár, ahol gyors- és gépírást kell tanulnia, mert Gorzó Mária és Lőrincz Mihály azt akarják, hogy szükség esetén egyedül is megállja a helyét az életben. Egy gépiróleány húsz dollárt kap hetenként, de felviheti heti ötven dollárra is, ha a főnök megteszi titkárnővé...

— Amerikában minden lehet egy nőtől — mondja Lőrincz Mihály.

Ezért kell Annynak gépírást tanulni, még pedig a „touch“ rendszer szerint, mely hosszas ujjgyakorlatokból áll. A tanítvány végül úgy üti le a billentyűket, hogy oda se néz.

Anny ebbe is belejön csakhamar, hála Margit nővérnek, aki valamikor zongorázni tanította és ezzel előkészítette a „touch“ rendszerű gépírásra, amelyet magyarul vakírásnak mondanak.

Magyarul most már egyre ritkábban beszél Anny Lorenz. A High Schoolban, az utcán, az üzletekben, a barátnőivel, a fiúkkal mindig angolul folyik a társalgás. Csak otthon, a szülőkkel kell magyarul beszélni. Anny ezt is megteszi, mert jó leány! Magyarul beszél a szüleivel, de ez a beszéd igen furesa.

Aki magyarul hallja Annyt beszélni, nem is hinné el, hogy művelt, iskolázott leány, mert ami finomság van benne, az csak angol társalgás közben derül ki. Amint magyarul kezd beszélni, az értelmisége, a szókincse, a kifejezései egy gyermek nívójára süllyednek alá. Azonkívül dunántúli tájszólásban beszél, aminek oka az, hogy így hallotta a szüleitől, akik tudvalevőleg Moson-megyéből kerültek Amerikába. Anny a magázást is nagyon bonyolultnak találja s ezért többnyire tegeződik mindenkivel, aki magyarul beszél vele . . .

A magyar írást és olvasást pedig egészen elfelejtette. A kettős mássalhangzók leírása rejtelemmé vált előtte, különösen a „gy“, vagy „ny“, nem is szólva arról, ha két „gy“-vel kell írni egy szót.

Ezek után teljesen érthető, hogy Anny a naplóját angolul írja. Hogy tudná azokat a finom problémákat, melyek agyát betöltik, magyarul kifejezni?

Ebben a naplóban ugyanis sűrűn fordul elő Nick és Kirk neve.

Anny maga sincs egészen tisztában az érzéseivel. Kirk Pennington tetszik neki, hízeleg a hiúságának, viszont Nick-el is érdemes barátkozni, mert a fiú nagyon szerelmes belé. Miért dobná hát el magától?

Ennélfogva Anny mindkettőjükre édesen mosolyog. A baj csak az, hogy amikor az egyikkel van, akkor mindig a másikra mosolyog. Így például, amikor Kirkkel táncol, a vállán keresztül Nick felé küld egy biztató, melég mosolygást . . .

Még szerencse, hogy Annynak olyan gyermekes az ajka, a mosolygása magávalragadóan

őszinte, a pillantása pedig olyan ártatlan, mint egy bébié! Így hát mindketten hisznek neki.

Mily szép is az első szerelem!

Különösen, ha az ifjú hölgy egyszerre kettőt is tud szeretni . . .

*

Anny tizennyole éves.

Naplót nem vezet többé, mert unalmas annyit írkalni. Ellenben van egy könyve, üres kartonlapokkal, olyan, amilyenbe a fényképeket szokták gyűjteni. Ebben őriz bizonyos emlékeket. Meghívókat, a helyi lapok mulatsági tudósításait, melyekben az ő neve is szerepel, képeslapokat, névjegyeket és más effélet.

Azonkívül serlegeket gyűjt. Már három ezüst serlege van. Az elsőt tavaly kapta, egy jótékony-célú mulatságon. A mulatságon versenyeket rendeztek, többek között olyan versenyt is, amely azt volt hivatva eldönteni, hogy ki a legnépszerűbb leány South Benden?

A versenyt ilyenkor a közönség szavazata dönti el, de nem az általános titkos választójog alapján. Nyíltan szavazhat mindenki, sőt több szavazattal is élhet, amennyiben minden szavazólap néhány centbe kerül és ki-ki annyit vásárolhat belőle, amennyit akar. Sőt ajánlatos is, hogy mindenki minél lelkesebben gyakorolja a szavazati jogát — tekintettel a jótékonycélra.

Annynak nagy tábora van fiatal férfiakból, akik mind az ő kedvéért vásárolják a szavazólapokat. De mégis fél, hogy le fog maradni a versenyben. Csak

akkor érzi a győzelmet valószínűnek, mikor találkozik egy hirtelenszőke fiatalemberrel, akit Elmernek hívnak.

Elmer még a High Schoolból ismeri Annyt és azóta is szerelmes belé. Ebben még nem lenne semmi rendkívüli, de Elmernek azonkívül van egy másik jó tulajdonsága is. Az, hogy a papája milliomos és annyi pénzzel látja el a fiát, amennyit csak el tud költeni.

— Elmer — kapaszkodik Anny a fiú karjába — kire szavaz a népszerűségi versenyen?

— Magára — mondja Elmer — szeretné megnyerni ezt a versenyt?

— Elmer — suttogja Anny, sokatigérő mosollyal — maga olyan édes...

— Meg fogja nyerni a versenyt — kiált fel Elmer boldogan — még ha száz dolláromba kerül is...

És elrohan, mint a bolond, szavazólapokat venni.

Anny pedig körülnéz, meglát egy másik fiút és gyorsan odasuhan, hogy megkérdezze, kire fog szavazni...?

A verseny végéhez közeledik. A fiúk tolonganak az asztal körül, ahol a szavazólapokat árusítják. Annyt elkapja a verseny láza és kábító gyorsasággal dolgozik. Alig végzett az egyik fiatalemberrel, már ott van a másiknál. De közben arra is van ideje, hogy jelentős mosolyt küldjön Elmer felé, aki erre százával kezdi vásárolni a szavazólapokat...

Mikor a verseny eredményét kihirdetik, kiderül, hogy Anny Lorenz tízezer szavazattal kapott többet, mint az utána következő versenyző. Kétségtelen tehát, hogy Anny a legnépszerűbb leány South-

Benden! Habár az is igaz, hogy kissé túlerőltette magát, mert úgylis megnyerte volna a népszerűségi versenyt, ha a jelenlevő fiatalembereknek csak a felével foglalkozott volna...

Az első ezüst serleg tehát már megvan.

A második még könnyebben megy.

A gyár ugyanis, ahol apa dolgozik, most ünnepli fennállásának huszonötéves jubileumát, melyen a gyár készítményeit egy szép leány fogja megszemélyesíteni. Mert Amerikában minden nagy gondolatot egy fiatal hölgy testesít meg. Így Amerikát Miss Columbia képviseli, a szabadságot Miss Liberty és ha — mondjuk — egy harisnyagyár ünnepi felvonulást rendez, akkor előbb szépségversenyt rendeznek, hogy a harisnyakirálynőt megválasszák...

Illő tehát, hogy a south-bendi gyár is kiválassza alkalmazottai, illetve azok családjai köréből a legszebb leányt, aki az ünnepségen a gyár készítményeit jelképezi.

Anny Lorenz, aki amúgy is a legnépszerűbb leány South-Benden, könnyűszerrel jut ehhez a megtiszteltetéshez. Nemcsak egy ezüst serleget kap ezúttal, hanem tetejébe száz dollárt is. Azonkívül meghívják a gyár elnökének tiszteletére rendezett bankettre, ahol felkérlik, hogy énekeljen...

Anny ügyesen bánik bájos és behízelgő hangjával. Lágyan énekel egy kis dalt, amely így kezdődik:

„When the blue of the night
Meets the gold of the day
Someone waits for me...”

Az a gondolat, hogy mikor az éjszaka, kéksége összelelkezik a nap arany sugarával, valaki szerelmesen vár ránk, nagyon tetszik az egybegyűtteknek. Vagy talán Anny gyönyörű termete, fiatal alakja gyönyörködteti inkább a gentlemaneket? Az is lehet, hogy talán csak a mosolygás, mely Anny ajkát édesíti, vagy pedig az ártatlanul merész pillantás, melyet hol ide, hol oda röpít, ragadja úgy magával a hallgatókat!

Mindegy! A lényeg az, hogy a gentlemanek elvannak bővölve s öreg vezérigazgatók oly meghatóttan pislognak, mintha az első szerelem ábrándoskorát élnék. Mikor pedig vége a dalnak, vadul dörren fel a taps, sőt egy élemedett, nagyothalló igazgató, aki csak a szájmozgásról érti meg a beszédet és titokban hallószerkezetet használ, lelkesedve kiált Anny felé:

— Bravó, kislány, bravó...

A banketten igen előkelő társaság van jelen. Így például ott van egy newyorki bankár, aki személyesen is gratulál Annynak. A bankárnak szürke, angolos bajusza van, valószínűleg nős és többszörös családapa, de azért mégis szép tőle, hogy átadja a névjegyét és finoman hozzáteszi:

— Ha New-Yorkba jön és szüksége van protekcióra, csak keressen fel bizalommal...

Aztán jelen van egy detroit-i üveggyáros, aki jóval fiatalabb, mint a bankár. Az üveggyáros még nem beszélt Annnyal, csak lángoló szemmel nézi. Most fel is áll, hogy közeledjék, de egy másik notabilitás valami üzleti társalgást kezd vele, karonfogja és elviszi.

Kár! Általában kár, hogy ezek a gazdag és lelkes gentlemanek nagyrészt Chicagóból, Detroitból, vagy New-Yorkból valók és részint éjjélkor, részint hajnalban utaznak vissza autón, repülőgépen, vagy szalonvonaton a városaikba...

Annyt egy kölcsönadott Rolls-Royce röpíti haza. Kissé szédül, mert némi pezsgőt is ivott. Aztán meg először ül egy ilyen tízezer dolláros limousineban, amely álomszerű puhasággal suhan vele. Milyen más érzés ebben ülni, mint a papa zörgő Ford kocsjában.

Az autó megáll. Anny kiszáll és kissé szégyeli magát. Nem mintha olyan csúnya házban laknék, mert hiszen egész rendes, hatszobás családi házat vett a papa tavaly. Központi fűtés is van a házban. Sőt a pincében mosógép is...

De mégis itt van, a hídon túl, ahol csak idegen munkások laknak, lengyelek, magyarok, tótok...

Gorzó Mária és Lőrincz Mihály még ébren vannak, várják haza a lányukat. Lőrincz Mihály megelégedett és büszke. A bankettre ugyan nem hívták meg őt, de a délutáni ünnepségen ott volt és látta a pódiumon a lányát, ragyogó ruhában.

Anny belép és a papa megcsókolja.

— Na, hogy sikerült a bankett? — kérdezi a papa büszkén.

Anny mesélni kezdi, de a mama nem hagyja soká beszélni.

— Feküdj le, mert holnap nem tudsz felkelni...

A mama nem lelkesedik. Általában a mama kezd furesán viselkedni az utóbbi időkben. Halvány és ideges. A szeme alatt karikák sötétlenek valami titkos bánattól. Valami bánatot hordoz a lelkében,

amit nem bír gyógyítani, mert nem talál rá Amerikában orvosságot.

Anny sejtí, hogy mi az, mert hallotta, amikor a mama egyszer arra próbálta rábeszélni a papát, hogy adjanak el mindent és menjenek vissza Magyarországba. A papa azt felelte, hogy várjanak. Még nem jött el az idő. A mama azóta ideges és türelmetlen. Semmi sem tetszik neki, semmivel sincs megelégedve.

Anny hallja is az ajtón keresztül, mikor bemegy a hálószobájába, hogy az öregek megint erről kezdenek beszélni.

— Mi bajod? — kérdezi a papa a mamától — nincs elég jó dolgod itten? Nem kell dolgoznod, mint otthon, a hideg vízbe se kell mártanod a kezed, mert meleg víz van elég a csapban. Mosni se kell, mert ha mosni akarsz, ott a mosógép a pincében. Fát se kell vágni, ha be akarsz fűteni. Még a kenyeret se kell felszelned, mert a pék géppel szeletelt kenyeret küld a házhoz. . .

A mama sóhajt.

— Más kenyér az, mint otthon. . .

— Hiszen, nem mondom. . . Haza megyünk egyszer, majd akkor, ha lesz értelme. Most még csak ötezer dollár van a bankban. A ház is csak hatezer dollárt ér. Ha egyszer majd össze tudok szedni huszonötezer dollárt, akkor megyünk! Akkor majd lehet otthon egy szép kis birtokot venni, amelyből úri módon lehet élni.

Az asszony ajka olyan csendesesen rebben, hogy alig hallani suttogó szavát.

— Nem érem én azt meg! . . .

— Dehogynem. Még pár év. Hiszen én is men-
nék haza, de csak — úrnak. Azt a pár évet még meg-
várjuk, Mari. Nem kell sietni vele. Mit adott nekünk
az óhaza? Emlékezz csak vissza! Nincstelenséget,
nyomorúságot, szegénységet, szolgaságot.

— És mit adott Amerika? — felel szomorú mélá-
zással Gorzó Mária.

Lőrincz Mihály önérzetesen üt a belső zsebére,
ahol az ötezer dolláros bankkönyv húzódik meg.

— Ezt! Ami a bankban van. Meg a házat, amely-
ben élünk. Odahaza talán kastélynak neveznék.
A szolgabíró is büszke lenne egy ilyen gőzfűtéses,
fürdőszobás házra! Meg a mosógépet, amit kará-
csonyra vettem neked, mikor panaszkodtál a mo-
sásra. Ezt adta Amerika. Meg a selyeminget, amit
te vettél nekem karácsonykor, Mari. Meg az autót,
hogy a piacra se kelljen gyalog menni. Ezt adta
Amerika . . .

Anny a másik szobában fülére húzza a takarót,
hogy ne hallja tovább a vitát. A mama Magyar-
országra akar menni, mert a szüleit és testvéreit
szeretné látni. A papa South Benden akar maradni,
mert itt munkája van és jól keres a gyárban. Annyt
mindez nem érdekli, neki egész más vágyai vannak.
Ő Texasba szeretne menni!

Galvestonban dől el ugyanis a nagy szépségver-
seny. Ha őt megválasztanák Miss Indiának, akkor
elküldenék Galvestonba s ott megtörténhetnék az is,
hogy végül ő lenne Miss Amerika. . .

Ez a gondolat motoszkál Anny fejében, amíg las-
san álom borul a szemére. A harmadik serleg . . . !

Másnap azt mondja a mama, hogy menjen állást

keresni, már ideje, hogy dolgozzék valamit. Annyinak azonban nincs kedve hozzá. Nincs szüksége pénzre. Hála a száz dollárnak, amit a banketten kapott, van elég zsebpénze.

Más gondolat kínozza. Ha Galvestonba eljutna...

Lázas hetek következnek. És Anny csak akkor nyugszik meg, mikor a helyi lapban ott látja az arcképét. Kezében egy ezüst serleg van. És a kép alatt az áll:

— „Miss Indiana!“

*

A galvestoni álom nem valósult meg.

Valami marhavész tört ki Texasban, száj- és körömfájás, vagy hasonló, ami nagyon elfoglalta a galvestoni polgármestert, úgyhogy végül határozatot hoztak: az idén nem tartják meg a szépségversenyt.

Miss Indiana tehát nem megy Galvestonba. Mi haszna belőle, ha jövőre meg is tartják a galvestoni versenyt? Akkor már új Miss Indiana fog a nagy címért és dicsőségért versenyezni.

Anny únja magát South Benden. Idegesíti már ez a város, amelyben született, úgy érzi, hogy egyszerre szűk lett a számára.

A south-bendi ifjúságot is únja. A fiúkat mind ismeri, a leányok között pedig nincs egy barátnője sem. Azelőtt is irigykedtek rá, most pedig, mióta Miss Indiana lett, azt mondják róla, hogy gőgös, hengegő, sőt egyéb rágalmakat is terjesztenek, pusztán csak azért, mert az udvarlóikat féltik tőle.

Ha legalább Margaret itt volna!

De Margaret már fél éve nincs South Benden,

összeveszett elamerikaiasodott rokonaival és ott hagyta őket. Chicagóba ment és hírt sem ad magáról. Elmerült a három és fél milliós ember-tengerben.

Anny maga is vágyódva gondol Chicagóra. Felhőkarcolók jelennek meg a képzeletében, amilyeneket az ujságok színes mellékletén látott! A Michigan Boulevard...

Mennyi fény, pompa, ragyogás, gazdagság! A hatalmas mozik, a színházak, az opera! Premier a chicagói operában... Luxus-autók! Előkelő, gazdag emberek, hölgyek, csodálatos estélyi ruhákban és kábitó bundákban...

És mindez alig 250 kilométerre van South Bend-től. Az autobusz négy óra alatt odaér, a vonatnak még annyi sem kell. Igazán csodálatos, hogy még sosem volt Chicagóban...

Pedig milyen más lehet Chicagóban élni!

Csoda-e, hogy úgy érzi magát South Benden, mintha börtönben volna? És ebben a börtönben a családi ház az ő cellája...

Csoda-e, hogy reggel, mikor a papa munkába indul a Fordon és meginvitálja, hogy őt is beviszi a városba, fitymálva mondja:

— Köszönöm papa... nem rázatom magam ezzel a tragaccsal... majd bemegyek később az autobuszra a városba...

Lőrincz Mihály sértődötten ül fel a Fordra és elhajt. Anny pedig dél felé bemegy a városba, bár maga sem tudja, hogy minek? Most már igazán időszerű volna, hogy valami munkához kezdjen, de nincs kedve dolgozni. Élni sincs kedve South Benden.

Az egyik avenuen megy a pirostéglás vasúti állomás felé, amikor szembe jön vele egy ismerős arcú lány.

— Margaret! — sikoltja Anny.

A nyakába borul a barátnőjének.

— Mit csinálsz, Margaret? Hogy vagy? Hol élsz? Miért nem írtál? Hogy kerülsz ide?

— Látogatóba jöttem egy napra — mondja Margaret — már este megyek is vissza Chicagóba.

— Vigyél magaddal, Margaret! — sóhajtja Anny.

— Chicagóba akarsz jönni?

— Igen.

— Mit akarsz ott csinálni?

— Akármit. Amit te. Mit csinálsz te ott? Van állásod?

— Hogyne. Titkárnő vagyok. Ötven dollárt kapok egy hétre.

Margaret finom, komoly eleganciával van öltözve. Barna haja, melyet azelőtt flapperosan viselt, már a legújabb divat szerint van hullámosítva.

— Ja, igaz, hiszen te tudsz gépirást, Anny. Majd kapsz valami állást. Van pénzed az utazásra?

— Igen. Mikor Miss Indiánának megválasztottak, akkor sok ajándékot kaptam, aminek nagyrésztét eladtam. Még van belőle ötven dollárom.

— Jó, akkor gyere. Hat óra tizenötökor indul a vonat. Az állomáson találkozunk...

Margaret meg sem kérdezi Annytól, hogy a szülei beleegyeznek-e a chicagói utazásba? Igazán

nevetséges lenne egy amerikai lánytól azt kérdezni, hogy valamit megengednek-e a szülei?

*

... Lőrincz Mihály ezalatt kijön a gyárból. Ma valamivel később fog hazaérni, mert a gyár előtt ügynökök állják útját. Ma ugyanis fizetési nap van és ilyenkor a gyár elé egy sereg ügynök vonul fel.

Nem holmi csekélységet akarnak az ügynökök eladni a kijövő munkásoknak, hanem házakat, telkeket, automobiloikat.

Lőrincz Mihályt is elfogja egy ügynök, épp akkor, mikor be akar szállni a Fordjába.

— Nem akar egy új autót venni?

— Dehogyan akarok — nevet Mr. Lőrincz a bajuszába — jó nekem ez a Ford is.

— Ez a bádogganna? — csodálkozik az ügynök — hát ez még jár? De tréfán kívül! A Studebaker-gyár új modelleket hozott ki s ha meg akar egyet nézni, szívesen megmutatom. Ott áll, látja? Jöjjön, nézze meg...

Lőrincz Mihály nem tagadhatja meg magától azt az élvezetet, hogy megnézze az új Studebaker autót. Aki egyszer életében autót vezetett, az tudja, hogy mit jelent egy autóvezetőre nézve: egy másik autót megnézni. Olyan ellenállhatatlan lelki kényszer ez, mint a nőknél megnézni egymás ruháját...

Valóban, az új Studebaker-autó nagyon szép. Sötétkék. Csukott. Harmonikus, gömbölyű vonalai vannak. És olyan hatalmasnak látszik.

— Nézze meg jól — mondja az ügynök — ez aztán a kocsi, mi? Olyan, mint egy vár...

És már nyitogatja is a puhán, tökéletesen csapódó ajtókat. Nem törődik vele, hogy Lőrincz Mihály egyszerű munkásruhában van, úgy, ahogy a gyárból kijött, hanem barátságosan biztatja.

— Üljön csak be. Próbálja meg. Hajtsunk körül egy kicsit. Fogja meg ezt a kormánykereket! Úgy engedelmeskedik, mintha bársony símulna a kezéhez. Hatcilinderes motor van ebben a kocsiban. Szabályozható szélellenző. Beszerelt fűtőtest. Ebben a kocsiban nem fog fázni télen. Az első ablakot automatikus esőtisztító tartja tisztán. Látja, csak meg kell itt nyomni egy gombot, már jár. Négy kerékre szóló, hidraulikus féke van. A radiátoron kromiumnikkal, ami sose rozsdásodik meg. És az egész autó csak ezerkétszáz dollár.

— Szép, szép — gondolja magában Lőrincz Mihály, — de mégis csacsiság lenne ezerkétszáz dollárt kidobni, amíg az öreg Ford jár...

— Nézze — mondja az ügynök — ajánlok valamit. Leengedek a jutalékból 50 dollárt. Megkapja 1150 dollárért. A Fordját beveszem cserébe 250 dollárért. Marad 900 dollár. Azt kifizetheti egy év alatt, havonta 75 dollárjával. Na, belemegy? Elfogadom a Fordot letétnek. Maga meg hajtson ezzel haza. Szeressen örömet a feleségének, gyerekeinek vele...

Az ügynök határozottan jó rábeszélő tehetség. Máris megpendített egy érzékeny hűrt a vevő szívében.

Lőrincz Mihálynak ugyanis eszébe jut a lánya.

Valóban Annynak nagy örömet okozna, ha egy ilyen kocsiiban járhatna a városban. Nem húzódozott-e ma reggel is, hogy az öreg Fordba beüljön? És nem is nagy áldozat, ha megveszi a kocsit, mert észre se veszi, kifizeti egy év alatt. És egy év múlva még mindig szép pénzt fog érni az autó, nem kidobott pénz...

Az ügynök azonnal észreveszi, hogy Lőrincz Mihály komolyan gondolkodik. Ezzel a csata már meg is van nyerve. Még néhány dícsérő szó a kocsiról, még néhány részletkérdés megbeszélése és Lőrincz Mihály már alá is írja a kezébe nyomott öntöltőtollal a nevét, a pontokkal jelölt vonalra, aztán az ügynök szerencsekívánatai között beül az új kocsijába s azon indul hazafelé.

A mellét büszke boldogság feszíti, ahogy a puhán gördülő, finom Studebaker-autón közeledik a háza felé. Hogy fog Annika, az ő Annikája örülni! Hogy fog a nyakába ugrani! Hogy fogja összeeskölni őt! Mert hízelegni tud a lány, az biztos...

Ennek az autónak még a dudája is másként szól, mint az öreg Fordnak. Élvezet túlkölni vele...

A házuk előtt Lőrincz Mihály megnyomja az autó kürtjét. Arra gondol, hogy majd valaki kinéz az ablakon, a felesége, vagy Anny és meglátják az új kocsit. De nem néz ki senki...

Lőrincz Mihály felmegy a lakásba. A feleségét a szobában találja. Az asszony az asztal mellett ül és mereven néz maga elé. Egy felbontott levél van előtte.

— Új autót vettem, — mondja diadalmasan

Lőrincz Mihály és vidáman az ablakhoz vonja az asszonyt — nézz le, Mari. Látod? Studebaker kocsi...

De Lőrinczné arca nem derül fel. Lőrincz Mihály csodálkozva néz rá. Más fogadtatást várt.

— Anny nincs itthon? — kérdi csalódottan.

— Nincs — feleli Lőrinczné halkán — ezt a levelet hagyta itt...

És átnyújtja az urának a felbontott levelet.

Lőrincz Mihály kábult szemmel futja át a sorokat. Angolul van írva. Úgy látszik, Anny sietésében nem ért rá azzal vesződni, hogy a magyar szavakat, hogy írja le? Egyébként az áll a levélben, hogy ő most Chicagóba utazik, mert itt South Bendben nem talált állást. És szeretne egy kicsit a saját munkájából megélni. Azért is nem búcsuzott el személyesen, mert sejtette, hogy nem akarják majd elengedni. De ne aggódjanak érte, mert ő jó leány marad s amint Chicagóban elhelyezkedett, ismét fog írni...

Lőrincz Mihály kétszer is átolvassa a levelet, mert először, úgy látszik, nem értette meg tisztán. A melle zihálva emelkedik fel és alá, de nem szól semmit.

Lőrinczné az ablaknál áll.

— Ezt adta Amerika — mondja tompán és mereven néz le a ragyogó új autóra.

Aztán lassan visszamegy az asztalhoz. Leül és imádságra kulcsolt keze fáradtan esik az ölébe. Mond valamit, de olyan halkán, hogy inkább csak

a szája mozgásáról lehet leolvasni. Azt suttogja a férje felé:

— És elvette cserébe a leányunkat...

Lőrincz Mihály nem felel. Mit is felelhetne?

A vonat, amely Anny Lorenzet viszi, East Chicagó felé robog e pillanatban . . .

MÁSODIK ALLOMAS

(Chigaco, Ill.)

Chicagóról sokan azt mondják, hogy romlott város.

Lám, Annynak mégsem ártott, sőt jót tett neki.

Munkát kapott, dolgozó lány lett belőle. Egy ingatlanforgalmi vállalatnál felvették gépirólánynak, heti húsz dollár fizetéssel.

Mindezt meg is írta a szüleinek, igaz, hogy csak a harmadik héten, mert az első két hét lázas újdonságai úgy lenyűgözték, hogy elfelejtett írni. De aztán annál hosszabb, megnyugtató és némileg dicsekvő levelet írt haza. Azt is megírta, hogy Margarettel együtt egy girl-clubban lakik...

Ez a lány-szálloda az A. W. A. (American Women Association), vagyis az Amerikai Női Szövetség tulajdona. Ötemeletes épület, amelynek a tetején nyáron napfürdőt vehetnek a lányok, sőt tennispálya is van, persze magas dróthálóval. A szállóban minden szobához van fürdőszoba, de természetesen van külön uszoda is. Azonkívül van vendéglő, gyűlésterem, valamint fogadóterem, kis szalonok, puha szőnyegek, sok virág és a folyosókon mindenütt van kellő számú tükör is. Egész kis női paradicsom. A hotel, amelyből a férfiak ki vannak rekesztve.

Tudnivaló ugyanis, hogy a girl-clubba férfi nem teheti be a lábát. Illetve éppen csak, hogy beteheti, mert legfeljebb a földszinten lévő fogadóteremig juthat. Itt beszélgethet a hölgyismerőssel, akit a szálló hivatalnoknője lehivat a szobájából. Mert, természetesen a személyzet is kizárólag nőkből áll. A szálló vezetését a titkárnő, managernő és igazgatónő látják el.

Mindez pedig azért megfelelő Margaretnek, sőt Annynak is, mert igen olcsó. Hiszen a dolgozó nők számára építették. Napi két dollárért már nemcsak lakást, hanem étkezést is lehet kapni. Így tehát a heti húsz dollárból pár dollár még harisnyára is marad.

De a girl-clubban nem csupa fiatal, szerény hölgy lakik. Akadnak a szállóban középkorú, sőt idős hölgyek is. Vannak köztük vén-lányok, özvegyek, sőt válófélben levő hölgyek is, akik idemenekültek, hogy a válóperben a gyanu árnyéka se férközhessék hozzájuk, ami esetleg a tartásdíj elvesztésével jár.

De azért az idős hölgyeket is Miss-nek titulálják. Amerikában a nők férjhezmenésük után is görölknek tekintetnek

Miss Birmingham, a szálló fehérhajú, nyájas mosolygású igazgatónője is, mikor találkozik a hallban egy csoport élemedett dámával, így üdvözlí őket:

— Hallo, girls!

Általában Miss Birmingham szigorú korrektséggel, de jóságosan uralkodik ebben a női várban. Különösen kegyébe fogadta a két lányt, Margaretet és Annnyt.

Anny meg is írta ezt levelében South Bendre.

Külön oldalt szentelt Miss Birmingham jóságos gondoskodásának leírására, amennyiben sejtette, hogy a papát és mamát ez nagyon meg fogja nyugtatni.

South Bendről gyorsan megjött a válasz. A felét a mama írta, a felét a papa. Nagyon aggódtak Anny miatt. De örülnek, hogy megtanul végre dolgozni és nem tölti többé haszontalansággal az időt. Ha hazajön, nagy meglepetés vár rá. A papa vett egy új autót, egy csukott Studebakert... De azért nem kívánják, hogy otthagyja az állását, ha előmenetelre van kilátása. Ha már belépett egy céghez, tartson ki az állásban egy ideig...

Anny ki is tartott az állásában — két hétig. Pár napig ugyanis nagyon tetszetek neki a vashól készült, sötétzöldre lakkozott iratszekrénykék, amelyeknek fiókjaiiban olyan példás rendben sorakoztak a szerződések, levelek, indexkártyák.

Tetszett neki a nikkel iratkapcsoló gépecske, valamint a piros és fehér billentyűs Burrough számológép, különös kattogásával és titokzatos működésével, az asztalkájába süllyeszthető Remington írógép, továbbá a forgatható irodai karosszék, mely egyúttal hátra is hajlítható, hintaszék módjára, az Edison diktáló gép — egyszóval az amerikai iroda-berendezkedés tökélyre emelt világa.

Két hétig szórakoztatóan mulatságos játéktérnek látszott Anny előtt ez a nagy chicagói iroda. De a harmadik hét közepén türelmetlen unatkozással vette észre, hogy mindez nem szórakoztatja többé és reményeiben keserűen csalódott. A mozikban ugyanis azt látta (sőt a magazin regényekben is azt olvasta), hogy a gazdag főnök többnyire beleszeret a szegény

gépírólányba. Itt azonban húsz lánnyal dolgozott együtt egy nagy teremben és a főnök két hét alatt még csak be sem nézett. Néhány jelentéktelen hivatalnok és egy szeplős irodafiú képviselték a férfinemet...

Anny tehát a harmadik hét szerdáján, reggeli nyolc órakor, bágyadt nyögéssel átfordult a másik oldalára.

— Mi bajod? — kérdezte tőle Margaret — nem érzed jól magad? Nem mész ma dolgozni?

Anny felelet helyett lehúnyta a szemét és kócos, szőke fejét befúrta a párnába...

Margaret este korán jött haza. Ugy képzelte, hogy Annyt lázasan találja majd az ágyban, közben bizonyára doktornő is járt nála és az ágy melletti szekrényke üveglapja porokkal és orvosságos üvegekkel lesz zsúfolva.

Ehelyett meglepődve látja, hogy Anny legszebb ruhájában áll a tükör előtt és vidám arccal fordul hozzá:

— Hallo, Margy. Tudod, mi a program? Megyünk a Balaban és Katzba! Verseny van ma este...

Margaret úgy meghökken, hogy hirtelenében nem is érti a dolgot. Csak lassan jön rá, hogy miről van szó.

A Balaban & Katz: — mint a neve is mutatja — társaság. Ennek a társaságnak tudvalevőleg mozijai vannak Chicagóban, amelyek közül némelyik nagyobb és fényesebb, mint akármelyik európai színház. Ezek a mozik a filmen kívül fényes kiállítású revüt, vagy varieté produkciókat mutatnak be s mindig újabb ötletekkel és újdonságokkal

igyekeznek a közönség érdeklődését fogva tartani. Mostanában, például az a divat, hogy a Balaban & Katz-színházakban különböző versenyeket rendeznek a színpadon.

Igy például azt döntik el a közönség véleménye alapján, hogy a versenyző hölgyek közül melyiknek van a legszebb lába? Szavazni tapsolással lehet. Esetleg táncversenyt tartanak. Vagy azt igyekeznek kideríteni, hogy melyik fiatal hölgy háta a legtökéletesebb? Színésznők, hivatásos szépségek, színházi tagok ki vannak zárva a versenyből.

A Balaban & Katz színházak közül a legnagyobbat hívják a prózai nevű tulajdonosok tiszteletére Balaban & Katz Theatre-nak. Ebben a színházban van valami verseny, amiről Anny beszél...

— Te versenyezni akarsz? — kérdi Margaret még mindig csodálkozva.

— Persze, — feleli természetes hangon Anny — 25 dollár az első díj.

— És milyen verseny van?

— Termetverseny. Hogy melyik leánynak van a legszebb alakja?

Anny észreveszi Margaret elképedését és rögtön hozzáteszi:

— Ne ijedj meg. Nem ruha nélkül kell odaállni, csak fürdőtrikóban.

— Én nem állnék oda — mondja elgondolkodva Margaret.

Annyt sérti a barátnője hangja:

— Ne légy csacsí! Hát a strandon? Ott nem járkálsz trikóban?

— Az más. De a színházban, a színpadon, annyi ember előtt!... aki mind nézi az embert...

— A strandon sokkal több ember néz — mondja Anny — neked határozottan jó alakod van, Margy! Hozz magaddal egy fürdőtrikót és te is benevezhetsz... Hátha megnyered a második díjat!

Margaret a fejét rázza.

— Nem. A főnököm megharagudnék.

— Mi köze ehhez a főnöködnek?

Margaret nem tud mindjárt felelni.

— Nem hiszem, hogy tetszene neki — mondja aztán és mintha kissé elpirulna, majd gyorsan hozzáteszi — de azért elkísérlek...

A színház előtt még egy aggodalma támad Margaretnek.

— Anny, hiszen te nem is vehetsz részt ebben a versenyben! Most jut eszembe, hogy hivatásos szépségek ki vannak zárva... és te Miss Indiana vagy...

— Á, dehogy... Miss Indiana a nővérem... csak ne kotyogj erről senkinek... Vedd meg a jegyed és ülj be a színházba. Megyek az irodába jelentkezni.

És már el is tűnt a színház másik oldalán, a színpadi bejáró felé...

*

— Mit óhajt? — kérdezte a manager, az előtte álló, téglavörös selyemruhájú, fiatal hölgytől.

— A versenyen szeretnék részt venni — felelte Anny és ártatlan zavarral emelte szemét a ma-

nagerre. Mintha ez lett volna az első ilyen vállalkozása életében!...

A manager, akit Rosenbergnek hívtak és azért volt ennek a színháznak a vezetője, mert valami rokonság fűzte Balaban és Katz urakhoz, úntottan nézett maga elé. Mr. Rosenberg helyében minden más férfi vágyódó pillantással mérte volna végig Anny alakját.

Mr. Rosenberg azonban, úgylátszik, rövidlátó volt, mert a tekintete minden izgalom nélkül siklott el Anny alakjáról, vagy talán túlságosan lefoglalta agyát a színház heti bevételi jelentése, amelyet éppen most állított össze. De az is lehet, hogy Anny naiv pillantása zavarta meg úgy, hogy saját leányára gondolt és ezért mondta szinte rosszkedvűen, fel sem nézve többet az üzleti könyvekből:

— Menjen le a színpadra Broom rendezőhöz. Majd ő megmutatja, hol van az öltöző, ahol felveheti a fürdőtrikóját...

Anny kivonult Mr. Rosenberg szobájából és végigbolyongott a folyosókon, míg végre ráakadt Broom segédrendezőre. Könnyű volt felismerni: a leányokkal veszekedett és ingujjban szaladgált fel és alá.

Mr. Broom borotvált arcú, sovány ember volt és két mély ránc tette jellegzetessé az arcát. A szeme különösen csillogott, mintha folyton izgatott lenne...

A rendezőre már sokkal mélyebb hatást tett Anny édes mosolygása, mint Mr. Rosenbergre. Mr. Broom jelentős pillantással viszonzta Anny mosolyát, külön kis öltözőt jelölt ki a számára, sőt saját maga vezette oda.

Anny a tapasztalatlanság félénk hangján kérdezte tőle:

— Gondolja, hogy van esélyem a nyeresre?

— Lehetséges — felelte Mr. Broom rejtelmesen és biztatóan megsímogatta Anny karját — annyi bizonyos, hogy bent lesz a döntőben... bízza csak rám...

Még akart valamit mondani, de elharapta, mert ebben a pillanatban a manager ment végig a folyosón. Mr. Rosenberg arcán látszott, hogy még mindig rosszkedvű és úgy mordult rá Mr. Broomra, mint egy dühös eb.

— Gyerünk, gyerünk! Mi az ördögöt vesztegeti az időt! Megint elkésünk és be kell iktatni egy pótszámot, mielőtt a versenyre kerülhet a sor...

A segédrendező eliszkolt és Anny csak akkor látta megint, mikor az összes leányok a színpalak mögött gyülekeztek fürdőtrikóikban.

Lehettek vagy huszonöten, harmincan. Szőkék, barnák, feketék, magosak és alacsonyok, telt idomúak és macskasoványságúak, — vegyesen. Hal-kan, izgatottan zsibongtak, mialatt a színpalak másik oldalán, az ezerfejű közönség előtt, a zenekar valami harsogó számot játszott.

Anny érezte, hogy valaki megérinti a vállát. Mr. Broom állt mögötte.

— Mit csinálna, ha megnyerné az első díjat, bébi?

— Oh, olyan boldog lennék...

— Először is megvacsorálna, mi? Azt hiszem, az izgalom után éhes lesz. Akar velem vacsorázni? Együtt töltjük az estét, jó?

Anny fejében átvillant, hogy Mr. Broom igen kis pont lehet ebben a színházban, ha a manager úgy rá mert kiabálni az előbb.

De azért olvadó pillantással nézett Mr. Broom szemébe és lágyan suttozta:

— Persze! . . . Maga igazán édes, Mr. Broom... De félek, hogy a harmadik helyre sem kerülök...

— Ne féljen semmit — hunyorított a sovány rendező — magának nyerni kell, bébi! Maga nem az a típus, amelyik veszít. Csak bízza rám!

Gyorsan elfordult és a többi lányhoz sietett.

— Leányok, felállni! . . . Nagyság szerint . . .

Egy pillanat alatt sötét kabátot húzott magára, mialatt előkerült valahonnan egy másik ceremóniamester is, aki gyorsan elrendezte a hullámmzó leánysort. Csöngetések hallatszottak, a zene egy másik, csattogó számot kezdett játszani és a fiatal leánytestekből álló lánc kígyózva kivonult a színpadra.

Anny hunyorgott a fényárban. A sor közepén állt, de nem volt túlságosan izgatott, hiszen nem először vett részt szépségversenyen. Mindenesetre mosolygott . . .

Mr. Broom a rivalda előtt állt és harsány hangon beszélt a közönséghez:

— Ladies and gentlemen . . . the best form contest . . . Önök fogják kiválasztani, hogy melyiknek van a legszebb alakja... Kérem, tapsoljanak, ha úgy találják, hogy valamelyik leányka megérdemli a díjat . . . Első díj 25, második díj 15, harmadik díj 10 dollár . . .

Gyorsan a leánysor mögé került és felemelt egy kartonlapot, melyre egy szám volt festve. Egy nagy

egyes. Ez jelentette az első díjat. A kartonlapot a sor legszállén álló leány feje fölé tartotta.

Gyenge taps hangzott fel. Broom a táblát a második leány feje fölé tartotta. Ez is csak kis udvarias tapsot kapott. A rendező tovább ment a táblával. Egy fiús formájú, vörös leánynál erősebben dübörgött fel a taps. Úgy látszik, ez a leány előre gondoskodott szervezett tapsolókról. Egy fekete hajú, érzéken szép leánynál azonban őszinte taphullám csapott fel. Majd Anny következett.

Annynak valóban jó alakja van fürdőruhában. A tartásában van valami különös, idegenszerű báj, méltóságteljes délcegség, ami hiányzik a többiekől. Persze, ahhoz magyar szülőktől kell származni . . .

Anny érzi, hogy tetszik. Mindenesetre kissé elő is kell segíteni a sikert, tehát szendén félrehajtja a fejét és pirulva mosolyog, mintha szégyelné magát . . .

Ugyanolyan viharos tapsot kap, mint az érzéki, fekete lány. Világosan látszik, hogy kettejük közt fog eldőlni a verseny.

Mr. Broom most még egyszer végigmegy a soron és azokat a lányokat, akik kevesebb tapsot kaptak, hátra állítja. A hátsó sor így egyre növekszik és a versenyzők száma leapad tízre.

Anny ismét nagy tapsot kap. Valóban szép jelenség a reflektorfényben. Az ajka nedvesen csillog, szőke haja, mint glória sugárzik feje körül és szende mosolya, lényének naiv, romlatlan bája, mintha magával ragadná az egész közönséget...

De a fekete lány is ugyanannyi tapsot kap, ha

nem többet. Pedig nem is mosolyog, lustán, szinte álmosan néz maga elé, de ahogy belép a reflektorfénybe, a mozdulatában megvan az a bizonyos sex-appeal, mely úgy sugárzik végig a nézőtéren, mint villanyos áram és tombolásra ragadja az egész karzatot.

Veszélyes teremtés — gondolja magában Anny — hát még ha nem volna olyan buta, amilyennek látszik és mosolyogna is kissé...

De a fekete leány szerencsére nem mosolyog, míg Anny nem mulasztja el, hogy közben titokban a rendezőre is vessen egy édes, meghitt szemvilantást.

Most már csak hárman állnak az előtérben, akik között a díjak meg fognak oszlani. A vörös lány, akit a szervezett tapsolók segítenek, valószínűleg a harmadik díjat fogja kapni. Az első díj a fekete lány és Anny között dől el.

Mr. Broom hol a fekete lány, hol Anny feje fölé tartja a kezét s figyeli a tapsot, amely a fekete lánynál mintha még valamivel erősebb, hosszantartóbb lenne. Mr. Broom erre eselhez folyamodik. A fekete lány feje fölé tartja a jelzőlapot, de nem várja meg a taps végét, hanem hirtelen átteszi Anny feje fölé, úgy, hogy az Anny-pártiak tapsa összekeveredik a fekete lánynak szóló tapsokkal s egy pillanatra valóságos tapsorkán viharzik végig a házon.

Ezt a pillanatot használja ki Mr. Broom és hirtelen felemeli Anny jobb karját a magasba, mint a győztes boxolóét...

— Első díj Miss Anny Lorenz!

Anny átveszi a huszonöt dollárt, aztán siet fel

az öltözőbe és gyorsan átöltözik. Begyűri a fürdőtrikót kis táskájába és ki akar surranni, de a folyosón megállítja Mr. Broom.

— Úgy-e mondtam, hogy meg fogja nyerni, bébi! Hol találkozunk?

— Lent fogom megvárni a színpadi bejáró előtt — feleli Anny.

De egy percre sem áll meg a színpadi bejáró előtt, hanem siet a foyerbe, ahol a kitóduló közönség között végre meglátja Margaretet.

— Gyerünk haza vacsorázni — öleli meg a barátnőjét — olyan éhes vagyok, mint egy farkas... és a számat már alig tudom mozdítani, mert egészen megmerevedett a sok mosolygástól...

A Wabash-avenuen mennek végig, majd betérnek a La Salle Streetre. Körülöttük zúg az élet, a felhőkarcolók csúcsán fényező játsszik, a mozik és színházak homlokán izzanak a villanyreklámok. Az egyik revü-színház egy ujonnan felkapott színésznőt hirdet emeletes, lángoló betűkkel.

Anny valami boldog szédületet érez. A fülében még ott zúgnak a tapsok, melyek viharosan zengtek fel, mikor a karja győztesen fellendült, látja maga előtt a lámpafényben úszó arcokat, a nézőtérről feléje csillogó szemeket és komolyan fordul Margarethez:

— Karriert szeretnék csinálni, Margy...

— Milyen karriert?

— Még nem tudom, de valami okvetlen leszek... Énekesnő, vagy revü-primadonna... Vagy talán mozicsillag. . .

— Nem mész ma be az irodába?

Anny lustán mozdult meg az ágyban és ásítást nyomott el. Margaret korholó arccal csóválta meg a fejét.

— Úgy látom, semmi kedved irodába járni. Napok óta nem voltál bent. Már meg sem mutatod magad az irodában...

Anny végre felült.

— Minek mutassam magam? Azért nem fizetnek. Dolgozni is kell! A Balaban & Katznál pedig kaptam huszonöt dollárt csak azért, mert megmutattam magam. Csütörtökön megnyertem egy táncversenyt, tegnap pedig egy másik színházban második lettem a lábversenyben és kaptam tizenöt dollárt. Minek menjek naphosszat gépelni?

— De ezekből a versenyekből nem lehet örökké megélni.

— Azt csak bízd rám...

Margaret fejcsóválva ment el, Anny pedig viszszadült a párnára. A bensejében azért nem volt olyan nyugodt, mint ahogy Margaretnek mutatta.

Az igaz, hogy megnyert néhány versenyt, de a színházak lassan elfogynak, mert mindig máshová kell menni versenyezni. A jövő héten például újra lesz verseny a Balaban & Katzban, de oda már nem mehet vissza. Igaza van Margaretnek, kell valami rendes foglalkozás...

Anny komolyan elgondolkozott. Az irodát szívből utálta, érezte, hogy ha ott marad, az élete elsüllyed a hétköznapi reménytelen sívárságában. Nem, nem, kár azzal az időt pocsékolni, hogy ott üljön az írógép mellett és elkopogtassa az egész

fiatalságát. Valami más foglalkozást kell találnia, ami szórakoztatóbb. Ahol legalább érintkezik emberekkel.

Olyasféle foglalkozást kellene keresni, mint amilyent például Louise üz. Az a bubifrizurás, fekete-szemű lány, aki ott lakik a girl-clubban, a mellettük levő szobában. Lám, Louise ügyes lány! Amikor nem volt állása és nem tudott mit csinálni, elment borbélynak. Chicagóban ugyanis a borbélyok egyrésze rájött arra, hogy a férfiak szívesebben borotváltatják magukat, ha nem egy pattanásos borbélylegény, hanem egy csinos lány simogatja az arcukat. Ennél fogva görlöket bujtattak fehér egyenruhába, amely ötlet valóban arra indított nem egy férfit, hogy ne maga vakarja az állát önborotvával, hanem lemenjen a borbélyüzletbe . . .

Louise kitanulta a borbélyyságot, de csak néhány hétig üzte, mert rövidesen még jövedelmezőbb foglalkozásra talált. Egy szalonban kapott alkalmazást, ahol gentleman-eket kezeltek kopaszság ellen.

„Scalp Treatment“ volt a szalon módszere, ami a fejbőr kezelését jelenti. Többnyire idős gentlemanek jártak oda, mert hiszen rendszerint nem a fiatal urak kopaszodnak meg, hanem az öregebbek. Louise és csinos társnői tehát azzal foglalkoztak, hogy ravasz folyadékokkal dörzsölték az idős gentlemanek fejbőrét.

Hogy használt-e ez valamit? Louisénak és társnőinek, főleg pedig a szalon tulajdonosának mindenestre használt. A fiatal hölgyek persze nemcsak azért voltak ott, hogy a gentlemanek fejbőrét masszírozzák! Ez csak egyik része volt a kezelésnek. A má-

sik része volt a szuggeszció, ami abból állt, hogy Louise és társnői csodálkozva csapták össze a kezüket, mikor a páciens legközelebb újra megjelent és biztosították a gentlemant, hogy máris több hajszál van a fején, mint amennyi akkor volt, amikor a keze lét megkezdték. És van-e olyan gentleman, aki ilyen hízelgő dolgot ne hinne el, különösen, ha fiatal nőtől hallja?

Ezzel a módszerrel aztán könnyű volt elérni, ha nem is azt, hogy a páciensnek a haja kinőjjön, de azt mindenesetre, hogy jó ideig járjon a kezelésre.

Ez volt tehát Louise foglalkozása. Harmincöt dollárt kapott hetenként, nem is szólva az egy és két dolláros borraavalókról. Nem volt ugyan valami kitűnő a masszírozásban, mert sajnálta megerőltetni az ujjait s inkább csak simogatta a gentlemanek kopasz fejét, viszont annál nagyobb művésze volt Louise a szuggeszciónak. A legtükörsimább férfi koponyájába is bele tudta szuggerálni azt a gondolatot, hogy kezdődő hajszálak borítják a sima felületet.

Ilyesfajta vidám szórakozást szeretett volna Anny is.

Megemlítette a dolgot Louisenak, aki szolt a hajnövesztő szalonban a főnöknek, de — sajnos — nem volt üresedés.

Ellenben Louisenak támadt egy ötlete.

— Menj el „check-room girl“-nek valamelyik nagy hotel éttermébe. Tudod, a ruhatáros lányok jól keresnek az ilyen előkelő helyeken. Különösen, ha szőkék, mint te vagy Anny...

— De hova menjek? Melyikbe?

— Várj csak! — gondolkozott el egy pillanatig

Louise — a Majestic Hotel managere oda jár hozzánk kezelésre. Majd beszélek vele...

Igy tehát Anny harmadnap már ott dolgozott a Majestic ruhatárában.

Itt jól érezte magát, mert pompa és gazdagság vette körül. Egyszerű fekete selyemblúza ígézően állt szőke hajához. És a mosoly sem hiányzott az arcáról. De mindig tudta, hogy mikor és kire kell mosolyogni.

Igy például, ha a szmokingos gentleman, aki felöltőjéből hámozta ki magát előtte, véletlenül hölgytársaságban volt, akkor Anny csak a hölgyre mosolygott, csak annak udvarolt, nehogy a hölgy észrevegye, hogy a férfi ezalatt Annyt nézi. Mert többnyire így történt. Hiába jöttek a hölgyek felékszerezve és kábító estélyi ruhában, keményre ondólt hajjal, az urak pillantása Anny sugárzó szőke fején pihent meg. De Anny úgy tett, mintha nem venné észre ezeket a pillantásokat. Ő csak a hölgyekre mosolygott elragadtatással...

Akadtt olyan is a gentlemanek között, aki oda-csúsztotta a telefonszámát. Anny nem hívta fel. Tudta jól, hogy a gentleman nemsokára úgyis újra jelentkezik. Mikor aztán az illető úr valóban megjelent és reklamálta a telefonhívást, akkor Anny őszinte zavarral bevallotta, hogy ő nem szokott soha gentlemaneknek telefonálni. A gentleman erre természetesen érdeklődni kezdett s addig faggatta Annyt, míg kénytelen volt elárulni, hogy az A. W. A. lány-clubban lakik. Oda ugyan férfit nem engednek be, de lehet neki telefonálni... Lunch-időben ráér... Aztán sétál a városban, bevásárol... Persze, hogy

elmegy autózni, abban nincs semmi, nagyon szívesen...

Igy történt, hogy Annynak pár hét múlva egy sereg névjegye volt és több kitűnő gentlemant ismert. Például egy Demeter nevű tömzsi görög úriembert, aki Leonidas görög birkózóbajnokot menagelte és mindig tele volt pénzzel. Leonidas ugyanis minden versenyt megnyert, hatalmas összegeket kapott egy meccsért, de nem értett a pénzkezeléshez. Így hát felosztották a munkát. Leonidas birkózott és Demeter zsebrevágta a pénzt...

Egy másik gentleman, aki Anny iránt kezdett érdeklődni, rádiógyáros volt. Fred Andrews volt a neve és még aránylag fiatal ember volt. Nem látszott még negyvennek sem. Fred Andrewsnak felesége volt, aki azonban véletlenül nem tartózkodott ezidőben Chicagóban. Ez menti azt a tényt, hogy Anny elfogadta Mr. Andrews udvarlását és beleegyezett abba, hogy másnap együtt lőncsöljenek.

— Csak azért, hogy ne legyek holnap egyedül — mosolygott Anny — holnap van ugyanis a születésnapom s ilyenkor olyan rossz érzés egyedül lenni...

Anny születésnapja ugyan csak egy félévvel később lett volna, de ebben a pillanatban elhatározta, hogy holnap fogja megünnepelni. Ebből a célból másnap felvette egyik olyan selyemharisnyáját, melyen a térdtől kezdve egy vékony fessler futott alá.

Fred Andrews természetesen virágot hozott, aminek Anny nagyon örült. Általában Mr. Andrews rögtön látta, hogy Anny olyan gyermekes boldogsággal tud örülni minden kis apróságnak, olyan kitörő hálával néz az emberre, hogy érdemes neki bár-

mit ajándékozni. Így például Anny alig győzte szagolni a virágot, amely ott állt előttük az asztalon és kijelentette, hogy soha szebb virágot nem látott.

A lábát persze eldugta Anny az asztal alá, hogy Mr. Andrews ne lássa a szakadt harisnyáját. De mikor kimentek az utcára, hirtelen ijedt arccal kiáltott fel:

— Jaj, leszaladt egy szem a harisnyámon...

Be kellett menni egy közeli selyemüzletbe!

Anny csak egy pár selyemharisnyát akart venni, de az elárúsító kisasszony buzgón kezdte magyarázni, hogy mennyivel jobban jár, ha egy tuca-
tot vesz.

— Sajnos, nincs annyi pénzem — rázta meg Anny szomorúan a fejét.

— Pakkolja csak be — mondta Mr. Andrews az elárúsító kisasszonynak, majd kérő szemmel fordult Anny felé: — Fogadja el tőlem, Anny... Ma úgylis a születésnapja van...

Anny hálás pillantással egyezett bele. Ezekután nem volt semmi akadály, hogy autózzanak kissé, sőt Anny abba is beleegyezett, hogy Mr. Andrews megvárja őt, amikor végez este a Majesticben s utána elmenjenek egy-két órára valami finomabb night-clubba, ahol jó műsor van. Elvégre az embernek csak egyszer van születésnapja egy évben...

A mulatóban a műsor későn kezdődött s éjjél jóval elmúlt, mikor Anny hazaérkezett a nagyszerű szórakozásból.

A folyosón, mikor be akart menni a szobájába, Louise-zal találkozott. Louise idegesnek látszott és izgatottan mesélte Anny-nek:

— Ilyen szemtelenség... Képzeld, Miss Birmingham azt mondta, hogy válasszak más szállót, ha minden éjjel két órakor akarok hazajárni. Téged nem látott?

— Nem — felelte Anny.

— Igazán nem értem — pattogott tovább Louise, — mi köze Miss Birminghamnak a magánéletemhez? Óvodában vagyunk, vagy klubban? Én már rég elmentem volna innen, kivettem volna magamnak egy apartmentet, csak nem akartam egyedül lenni. Mit szólnál hozzá, Anny, ha kivennénk ketten egy kis kétszobás apartmentet?

Annyt meglepte a gondolat. Tetszett neki az ötlet, de aztán megrázta a fejét.

— Nem lehet. Nem hagyhatom Margyt egyedül...

Bement a szobájába. Margaret még ébren volt. Két egymásba nyíló szobában laktak, de Margaret nem a saját szobájában volt, hanem az Anny szobájában ült egy karosszékben és vörösre gyulladt szemmel nézett maga elé.

Ügylátszik, sírt.

— Margy! Mi bajod? — kérdezte Anny ijedten.

Margaret egy csipkés zsebkendőt gyűrt a tenyerében.

— Bill... — mondta olyan hangon, mint aki rögtön újra kezdi a sírást.

— Miféle Bill? A főnököd?

— Persze...

— Mi van vele?

— Kibékült a feleségével.

Csend lett.

— Szeretted, Margy?

— Igen — lehelte Margy lehajtott fejjel — de nem csak az... szanatóriumba kell mennem...

Anny átölelte Margaretet. Az ő szeme is átnedvesedett. Ha egyik nő elkezd sírni, a másik is mindjárt könnyezik.

— Szegény Margym... majd túlesel rajta...

— Nem élem túl — sóhajtotta Margaret — azt hiszem, meg fogok halni... Csak azért vártam rád... Meg kellett mondanom valakinek...

Felállt és bement a szobájába. Anny utána nézett. Gondolkozott. Aztán átment Louisehez.

— Margy elutazik — mondta Louisenek — nincs semmi akadálya, hogy veled menjek lakni. Holnap kiveszünk egy apartmentet és mindjárt be is költözhetünk. Gyere be a szobámba és segíts csomagolni...

Louise készséggel segített. Előkerült a koffer, amely South-Bendről tette meg az utat idáig és Anny gondosan összehajtogatva rakta be a ruháit. Louise érdeklődve szemlélte meg minden darabot, miközben Anny kezéhez továbbította őket. Hirtelen felkiáltott.

— Tizenkét új selyemharisnya! És milyen finomak!... Hogy jutottál hozzájuk?

— Ma kaptam őket Mr. Andrewstól a születésnapomra...

— A születésnapodra? De hiszen nem ma van a születésnapod!

— Persze, hogy nem. De a férfiaknak alkalmat kell adni, hogy kimutathassák áldozatkészségüket!

— Remek! — lelkesedett Louise elismeréssel — ügyes kis „gold digger“ vagy. Született aranyásó...

Anny durcás arccal nézett maga elé, mintha tiltakozni akart volna a „gold digger“ kifejezés ellen. Az amerikai argot ugyanis aranyásóknak nevezi azokat a fiatal hölgyeket, akik minden férfiből annyi hasznot akarnak húzni, amennyit csak lehet, adni viszont olyan keveset adnak cserébe, amilyen keveset csak lehet. Erre a célra főleg a megismerkedés első időszakát használják fel, mikor a gentleman leginkább igyekszik a gavallériáját fitogtatni.

Persze, pénzt nem kér az aranyásó és nem is lehet neki ajánlani, mert tisztességes leány. De számtalan más trükkje van arra, hogy aranyat bányásson. Így például, ha a gentleman színházba akar menni vele, az aranyásó szomorúan rázza a fejét és sóhajtván mondja, hogy nem mehet. Nem árulja el az okot, csak pirulva és hosszas vonakodás után. Nincs rendes estélyi ruhája! A gentleman erre betér a fiatal hölgygel egy ruhaüzletbe és kifizet — mondjuk — nyolevan dollárt egy ruháért. A kereskedő pedig készséggel hazaküldi a ruhát a hölgy lakására és azonkívül negyven dollárt, mert ennyi a ruha igazi ára s csak azért számítottak a gentlemannak dupla árat, mert a fiatal hölgy olyan jelentős pillantással mosolygott az üzlet managerére.

Ha aztán a gentleman követelővé válik és az aranyásó legközelebb nem jelenik meg a randevun, az csak megérdemelt lecke a gentleman számára, aki így megtanulja, hogy máskor ne közeledjék nem egészen ideális szándékokkal, tisztességes fiatal hölgyekhez.

Az ügyes aranyásó kifogyhatatlan az ötletekben, melyekkel pénzt fakaszt még a kősziklából is. Mindez azonban nem vet szép fényt a jellemére s így nem találja éppen hízeltőnek, ha valaki a szemébe mondja, hogy „aranyásó“...

Anny tehát durcásan nézett maga elé, mikor Louise „gold digger“-nek nevezte. A válla is meg-rándult, mintha megütötték volna, de nem tiltakozott. Egy pillanatig elsötétült szemmel meredt maga elé, aztán felszegte a fejét.

— Igen — csattant fel a hangja — mert a férfiak nem érdemelnek mást! Aljasok... Nyomorult gaz-emberek mind...

A másik szobából Margaret halk sírása hallatszott át az ajtón keresztül. Anny hangja élessé vált és most már dacos gyűlölettel kiáltozta, mint egy elszánt fogadalmat:

— De engem nem fognak becsapni... csak addig kell nekik a nő, amíg nem az övék... Az aljasok... Elszedek tőlük mindent, amit csak lehet... de nem kapnak érte semmit... semmit... nem érdemelnek mást...

Nem tudta tovább folytatni, mert sírás bugygyant fel a torkából.

E pillanatban aligha szeretett volna bele Annyba egy férfi is, ha így látja. Zilált alsóruhában térdelt a kofferen, a haja csapzottan hullt az arcába, könnyecseppek gurultak eltorzult, vonagló ajkai felé.

Louise ijedten húzódott melléje.

— Jó, jó, drágám... de azért ne izgasd fel magad... Igyál egy kis vizet!

Anny sírása lassan gyermekes szepegéssé csitult.
 Louise az asztalhoz lépett és gyöngéden vizet
 töltött egy pohárba.

*

Nagyon csinos, kétszobás apartmentet találtak.
 Konyhácska is volt hozzá, villany-jégszekrénnnyel.
 Sose kellett jeget venni, csak meg kellett nyomni
 egy gombot és egy kis zúgás után ott volt a jég-
 szekrény alján, a tartály apró kockáiban a jég. Volt
 a konyhában egy falba épített keskeny ajtó, ame-
 lyet csak ki kellett nyitni és kinyúlt belőle egy
 vasalódeszka. Persze ott volt mellette a kapcsoló is
 a villanyvasaló számára...

A fürdőszobában — a színes csempemosdó fölött
 — volt egy tükör, amely tulajdonképpen a falba
 rejtett toilett-szekrénykét takarta. Ide nagyszerűen
 el lehetett raktározni a kozmetikai szereket.

Általában annyi minden volt a falba építve,
 hogy jóformán nem is kellett bútorokat venni. Csak
 néhány kis asztalkát a virágok számára, két kis
 ágyat, egy nagy heverőt, szőnyeget és egyéb apró-
 ságokat.

Mégis ráment a berendezkedésre Louise és Anny
 minden pénze. De nem bánták, mert volt ott-
 honuk, saját fészkük, ahol kényelmesebben érezték
 magukat, mint a girl-klubban.

Itt már lehetett férfitvendégeket is fogadni.
 Meg is tették néha...

Igy például Anny most is így szólt a barát-
 nőjéhez.

— Maradj itthon ma, Louise.

— Miért?

— Mr. Andrews addig célzott rá, hogy meg akar látogatni, míg végre meghívtam. És azt hiszem, nem illik, hogy egy fiatal lány egyedül fogadjon egy gentlemant.

— Igazad van — nevetett Louise — jobb félni, mint megijedni.

— Mindenesetre szólj a házgondnok feleségének, hogy jöjjön be a házbérért.

— De hiszen a házbért már kifizettük!

— Oh, de értetlen vagy — csóválta a fejét Anny — mondd csak meg a gondnoknénak, hogy jöjjön be a házbért kérni.

A gondnokné be is jött, éppen akkor, mikor Fred Andrews már túlesett azon a meglepetésen, hogy Annyt nem találta egyedül, hanem Louise társaságában és kezdett belenyugodni a helyzetbe.

Ekkor kint megszólalt a csengő.

Anny felkelt Mr. Andrews mellől, kisietett az előszobába, majd visszajött és zavart arccal súgott valamit Louisenek. Most már Louise ment ki az előszobába, ahonnan nemsokára hangos szóváltás hallatszott.

— Nem törődöm vele — lehetett hallani a gondnokné hangját — fizessék meg, vagy menjenek ki innen . . .

Mr. Andrews csodálkozva kapta fel a fejét a szobában.

— Mi ez? — kérdezte megdöbbenve.

Anny piruló arccal suttogta:

— Igazán . . . úgy resteltem magam . . . olyan

tapintatlanok ezek a házbérrel! . . . Pedig ma még csak huszadika van . . .

— Mennyi a házbér itt?

— Száz dollár havonként. De attól félek, holnap már nem lakunk itt, hanem kint leszünk az utcán . . . Próbáltam kölcsön szerezni száz dollárt, de nem ment . . .

Fred Andrews a zsebébe nyúlt és előhúzott két ötvedollárost.

— Nem fogadhatom el — tiltakozott Anny . . . maga igazán édes, de nem fogadhatom el . . .

Fred Andrews odanyomta a pénzt Anny kezébe.

— Csak kölcsönbe — rebegte Anny meghatottan és a két ötven dollárossal kiment az előszobába.

Nem lehet tudni, mit csinált kint a pénzzel, de a lárma rögtön elhallgatott, Louise bejött a szobába, utána pedig Anny is visszajött, sugárzó és vidám arccal, mintha kicserélték volna.

Olyan hálás volt, olyan kedves, hogy Mr. Andrews nem is bánta meg a nagylelkűségét. Anny leült melléje a heverőre, hozzásímult és énekelni kezdett. Behízalgó, kellemes hangjában annyi érzés volt, annyi melegség, hogy attól még a legbefagyottabb szív is felolvadt volna. Mókázott, bolondozott, csicssergett, hálás és kedveskedő szavakat súgott a férfi fülébe, általában olyan elragadóan bájos volt, hogy Mr. Andrews szerette volna a karjai közé kapni és hosszan-hosszan csókolni . . .

Ám ott volt Louise is, aki ugyan néha átment a másik szobába, de az ilyen kis egyedüllét csak pár rövid, apró csókra volt elég.

Louise teát és barackpálinkát szervírozott, majd

másképpen is igyekezett a hangulatot fokozni. Ukulelét vett elő, azon kísérte Anny énekét. Később önálló táncszámot adott elő, olyan ügyesen, hogy Mr. Andrews őszinte lelkesedéssel kezdett tapsolni.

— Nagyon szép. Akármelyik night clubban is sikere lenne vele.

— Oh, hiszen dolgoztam már night clubban — felelte Louise — legutoljára Milwaukee-ban szerepeltem, az Ambassador Clubban. Akarja látni a számomat?

Nem is várt feleletre, hanem gyorsan előszedte a faliszekrényből a kosztümjét, beszaladt vele a hálóba és nemsokára megjelent átöltözve. A kosztümje mindössze egy topánból és félharisnyából állt, azonfelül pedig csak egy fekete bársony gyermeknadrág volt rajta és a felső testén valami ravaszul megerősített selyemkendő, amely a kebleit takarta. Most látszott, hogy Louise bőre, ha nem is olyan kreolos színű, mint az arca — de közelebb áll az elefántesont halványságához, mint a tej fehérségéhez. A homlokát takaró, símán lehulló sötét haja és fekete szeme egészen más szépséget mutatott, mint Anny szőkesége.

Louise az akkor divatos „Black Bottom“-táncot járta el, mialatt Anny énekelt és tapsolta az ütemet.

Mr. Andrews nagyszerűen szórakozott. Igazán megkapta a pénze ellenértékét. Jobban érezte magát itt, mintha mulatóba ment volna. Felhajtott még egy barackpálinkát és azt mondta Louisnak:

— Hiszen maga kész művésznő! Miért hagyta abba?

— Egyszer leestem és eltört a lábam. Hónapokig nem volt szabad megerőltetnem a lábamat. De most már jobban van. Már jelentkeztem is az ügynöknél. Elsejétől kezdve Texas Guinan mulatójában fogunk dolgozni. Annynak is lesz egy énekszám! —

— Minek árultad el? — duzzogott Anny — én akartam vele meglepni Mr. Andrewst! Hátha nem is lesz sikerem?

— De lesz — mondta Fred Andrews határozottan — ne féljen semmit, édes! Ott leszünk és tapsolni fogunk!

Mikor Mr. Andrews elment, Anny benyúlt a blúza nyílásán, előhúzta a két ötven dollárost és letette maga elé az asztalra. Aztán levélpapírt és borítékot szedett elő. A borítékra ráírta:

— Mr. Michael Lorenz, South Bend, Indiana.

Louise a válla fölé hajolt.

— Haza írsz?

— Igen — mondta Anny — ma kaptam levelet tőlük.

— Mit írnak? Mi ujság otthon?

Louise ezt gyöngéden kérdezte, bizonyos részvétellel a hangjában. Reggel látta ugyanis, hogy Anny elérzékenyülve olvassa a hazuról jött levelet, miközben az arca szomorúvá válik és a szája széle megremeg...

Louise már akkor akart érdeklődni, de nem tartotta illendőnek a kérdezősködést. Közben azonban egyre fúrta oldalát a kíváncsiság és később titokban próbálta is elolvasni a levelet, de nem értette meg, mert magyarul volt írva. Most megkérdezte:

— Rossz híreket kaptál?

Anny felhős szemmel nézett a kezében tartott öntöltőtollra.

— A papa elvesztett ötezer dollárt — mondta tompán — becsukott a bank, ahol a pénzét tartotta. Bízgatják, hogy visszakap majd valamit, de az is lehet, hogy egy centet sem kap, mire a bank felszámol. A gyárban nincs munka, csak két napot dolgoznak egy héten. Azt írja a papa, hogy nem tudja fizetni az adót, meg a törlesztést a házra, talán el is árverezik majd... És a mama beteg. Szegény mama úgy szeretett volna Magyarországra menni, de most már nem lehet... nincs pénz... talán sose fog hazamenni...

Louise valami vigasztalót akart mondani, de nem tudott mit felelni. Felsőhajtott és bement a hálószobába, hogy levesse a tánc-kosztümöt magáról; a félharisnyát, meg a bársony gyermeknadrágot...

Anny a levélpapír fölé hajolt. Angolos betűkkel írt, sok ipszilonnal, rettentő helyesírással, de mégis magyarul, hogy örömet szerezzen vele otthon. Aztán aláírta:

— Maradok édes leányuk Annyka.

Felállt. Betette a levelet egy borítékba és becsúsztatta az egyik ötveddollárost is...

*

Texas Guinan mulatója, ahol Anny és Louise felléptek, a „Pirate Den“, vagyis Rablóbarlang nevet viselte. Ez igen stilszerű elnevezés volt és tökéletesen illett Texas Guinan egyéniségéhez.

Texas Guinan ugyanis a gorombaságig menő

őszinteségének köszönhetette nagy népszerűségét. Ő volt az első női mulatóhely-igazgató, angolul: „night club hostess“, aki a vendégeket fogadó háziasszony szerepét töltötte be. Ez olyan köszönő-emberféle, csakhogy nőben. Amellett ő volt a ceremóniamester is, ő vezette be a műsort, ő konferált, ő mutatta be az új tagokat a közönségnek, valamint a nevezetesebb új vendégeket a tagoknak. Mindezt pedig szellemesen végezte, állandóan tréfás kiszólásokat gyártott, melyek szállóigék lettek és az éjszakai életből átvándoroltak a nappali életbe.

Igy például a vendégeit ezzel a felkiáltással üdvözölte:

— Hallo, sucker!

Ami olyasféle, mintha pesti nyelven azt mondanák valakinek, hogy „Halló, pali“, vagy „Halló, balek“.

Amerikában szeretik a mókát és szeretik az őszinteséget is, így tehát Texas Guinan rövidesen ismert név lett New Yorktól egész San Franciscoig. Amolyan szókimondó asszonyság volt, csakhogy ragyogó környezetben, estélyi ruhában és felékszerezve. Vicces gorombaságaival mindig meg tudta teremteni a mulatozáshoz szükséges hangulatot.

Mikor például egy gentleman azzal a panasszal lépett hozzá, hogy alig fogyasztott valamit és mégis száz dollárt tesz ki a számlája, Guinan kisasszony így felelt:

— Láttam, hogy közben kétszer telefonált is a helyiségből. Hát a két telefonbeszélgetést nem számítja? Mit akar még?!

A gentleman kénytelen volt nevetni és jó képet

vágni, annál is inkább, mert Miss Guinan mindjárt belekarolt és elvitte magával táncolni.

Hol tanulta mindezt Texas Guinan, azt nehéz kikutatni! Pályája kezdetén cow-girl volt Texasban, onnan nyerte a nevét is. Később cirkuszokban lovagolt széles kalapban, lobogó ingblúzban, miközben pisztollyal lőtt célba, azután pedig mozisínésznő lett Hollywoodban. De a mozisínésznőséget úgylátszik nem találta elég izgatónak. Elment hát New Yorkba és átvette egy mulató művészeti vezetését, amivel új pályát nyitott meg saját maga és a többi nő számára.

Rövidesen divat lett Texas Guinan night club-jába járni és alig volt sikkasztó tőzsdeügynök, vagy csaló városatya, aki ne ott költötte volna el a pénze egy részét. Aki előkelőségnek számított New Yorkban, annak illett megfordulni egyszer, vagy másszor La Guinan mulatóhelyén, azonkívül a nevezetes külföldi vendégek és többnyire odamentek, a hivatalos fogadtatás után.

Még a walesi herceg is kíváncsi volt — amerikai látogatása alkalmával — erre a nevezetességre. A herceget felismerte a közönség és a tapintatlan amerikaiak gyermeki kíváncsisággal egyszerűen odatódultak az asztalához és belebámultak az arcába.

Miss Guinan azonnal átlátta, hogy így sem a herceg, sem a közönség többi része nem fog sokat költeni, tehát felugrott a zongorára és egy rövid kis beszédet vágott ki, hogy megmentse a helyzetet.

— Fiúk és lányok — mondta szívhezszólóan a vendégeinek — új fiú érkezett a körünkbe, aki nek soha azelőtt nem volt alkalma játszani. Nem

mehetett ki az utcára a többi fiúkkal szaladgálni és a mamája nem csinált otthon befőttet, amit ellophatott volna. Egy szóval: nem élhetett gyermekkorában olyan vidáman, mint ti, vagy én. Kérlek tehát beneteket, hagyjátok szegényt most kissé játszani. Szórakoztatok és mulassatok úgy, mintha nem is tudnátok, hogy ő itt van...

A kis beszédnek nagy hatása volt. A herceg is mosolygott, a közönség is nevetett, a tenyerek vad tapsra verődtek és a mulatság a felszabadult fesztelesség hangulatában folytatódott...

Miss Guinan pedig még híresebb lett, más vállalkozásokba is fogott, színházi producernő lett. Revüt állított össze, amellyel végigjárta az országot. Majd Chicagóban nyitott night clubot egy rokona számára. Ezt a mulatót nevezte el Rablóbarlangnak és persze, a megnyitásra személyesen is eljött...

Louise táncának mérsékelt sikere volt. Udvarias tapsot kapott. Azután egy cilinderes fiatalember énekelt valamit a parketten, mikor pedig szteppelni kezdett, tizenkét girl jelent meg a háta mögött, úgynevezett „szemnyitogatók“, vagyis olyan típusú fiatal hölgyek, akiknek a kedvéért még a félholt is felnyitja a szemét.

Ezután Texas Guinan a következőket jelentette be:

— Most egy új kislány következik egy dalocskával. Ártatlan kék szeme van és azt hiszem, most is a mamája kíséri el mindig ide. Kérem, adjanak a kislánynak nagy pacsit, akarom mondani tapsot. Fogadják szívesen, nehogy mindjárt sírva fakadjon...

Miss Guinan összeverte a tenyerét.

— Rajta! . . . Ez a személyzetnek is szól . . . Hé, pincérek! Tapcsolni . . .

Persze, az egész közönség tapsolt, mikor Anny belépett. Meg is érdemelte, mert ennivalóan édes volt. Estélyi ruha símult a testére és fiatal-sága teljes üdeségében sugárzott elő a dekoltázs-ból. Olyan kíváncsnak tűnt fel a reflektor fénykörében, mint a hamvas gyümölcs, melynek héja itt-ott le van fejtve. A nyelvét is megmutatta egy pillanatra, ahogy kislányosan megnyalta a szája szélét... Anny hangja lágyan, különös tisztasággal csengett. Mögötte pedig három, fehér frakkba öltözött fiatal-ember jelent meg, mikor a refraint énekelte és harmonikus, zümmögő dúdolással kísérték a dalt.

Anny-nak óriási sikere volt. Zúgó tapsok kérték a ráadást, de Anny csak hajlongott, mert már előre eltökélte, hogy nem fog ismételni. A közönség nagyrészt férfiakból állt és a férfiaknak tudvalevőleg annál jobban tetszik valami, minél kevesebbet kapnak belőle . . .

Mikor végre kiment, a szmokingok felett egymás felé fordultak a simára borotvált férfiar-cok.

— Ki ez a lány?

— Anny Lorenz.

Hamar megtanulták a nevét a Rablóbarlang-ban és rövid idő múlva sokan ismerték. Anny is sok gentlemant ismert. Természetesen megválogatta őket, nemcsak vagyoni, de társadalmi szempont szerint is, míg a többi amerikai lány az utóbbira igen sokszor nincsen tekintettel.

Anny például óvatosan távortartotta magát a

gangszterektől, akik szintén gyakori vendégei voltak a mulatónak. Igaz, hogy nem mindig lehetett megkülönböztetni őket a többi gentlemanektől, mert a gangszterek is szmokingot viseltek, de azért rá lehetett jönni a kilétükre abból, hogy rendszerint gavalérosabban viselkedtek, mint a többiek.

Anny mindazonáltal került a közelebbi barátkozást velük, mert hallotta, hogy néha erőszakkal is igyekeznek céljaikat elérni. Az kétségtelen, hogy a gangszterek nagyon bőkezűek, bundát is vesznek a hölgynek, sajnos azonban, egy bizonyos ponton túl nem lehet bolondítani őket... Ilyenkor a gangszter követelő lesz és minden eszközt alkalmaznak tartarra, hogy letörje a hölgy ellenállását. De még ezzel sincs vége a kálváriának, mert ezután következik a féltékenység. A hölgynek nem szabad táncolni mással, sőt rá sem szabad néznie más férfire többé. A gangsztert ugyanis foglalkozása általában gyanakvóvá teszi s így nem bízik meg teljesen a hölgyében sem. Szenvedélyesen és féltékenyen őrzi a nőt, ami igen kellemetlen, különösen, ha meggondoljuk, hogy az ilyen gangszter nem is a nadrágzsebében, hanem a kabátja alatt — a szivarzseb mögött — viseli egy erre a célra szolgáló tartóban a revolvert, hogy azt egy gyors mozdulattal elő lehessen rántani...

Ha pedig a gangszter megúnja a hölgyet, akkor igen kétséges anyagi értékű végkielégítést ad. Megtörténhetik, hogy ebből a végkielégítésből nem marad más, mint néhány kék folt a nő testén. Még kivétel az olyan gangszter, amelyik udvarias és megemeli a kalapját, mielőtt megüt egy hölgyet...

Anny tehát óvakodott tőlük és így nem fogadta el azt az ezerdolláros briliáns gyűrűt sem, amelyet Spike akart egyszer az ujjára húzni.

Spike ugyanis, foglalkozására nézve — torpedó volt. Ami annyit jelent, hogy ő volt a hadsegéde a chicagói gangsztervilág vezérének, a Nagy Főnöknek.

Spike-nak az volt a kötelessége, hogy Főnökét szükség esetén torpedószerűen gyors működéssel megszabadítsa valamely netalán kellemetlenkedő egyéntől. Spike nagy szakértelemmel töltötte be ezt a bizalmi állást.

Olyan gyorsasággal tudott revolvert rántani és kapásból találni, hogy joggal megérdemelte a „torpedó” nevet.

Spike egyszer felajánlotta Annynek, hogy hazaviszi az autóján. Anny habozva állt meg az elegáns, csukott koci előtt és nem mert beszállni.

— Mitől fél? — biztatta Spike — nézze, csak ezt a gombot kell megnyomni itt belül és már golyóálló páncél borítja az ablakokat. És itt, az ülés alatt, van egy golyószóró is, látja? Nem történhetik semmi baja, csak üljön be szépen. Hol lakik?

— A North Side-on.

Spike elkomorodott.

— Sajnos, oda nem vihetem. Azt hittem, a South Side-on lakik. A North Side-ról ki vagyok tiltva.

— A rendőrség? — kérdezte Anny.

Spike gúnyos mosollyal félrehúzta a száját.

— Dehogy a rendőrség. A North Side az O'Donnel banda területe. A Főnök megegyezett velük, hogy közülünk senki sem megy át az ő terüle-

tükre. Ha odamennék közénk, O'Donnelék jogosan végeznének velem.

— De hiszen golyóálló páncél van a kocsin — biztatta Anny — mitől fél?

— Jó, jó — felelte savanyúan Spike — de hátha bombát dobnak a kocsi alá...

— Köszönöm — felelte szelíden Anny, — akkor inkább mégis csak taxin megyek...

Spike ekkor elővett egy százdollárost és Anny felé nyújtotta.

— Taxira — mondta gavallérosan.

Anny dobogó szívvel nézett egy pillanatig a százdollárosra, de aztán megrázta a fejét.

— Köszönöm — háritotta el nyájasan — van aprópénzem...

Így történt, hogy Spike legközelebb egy ezerdolláros briliáns gyűrűvel próbálkozott, de Anny ellenállt a kísértésnek és azt sem fogadta el.

Annál nagyobb volt a meglepetése, mikor két hét múlva ott látta a gyűrűt Louise ujján.

Úgy látszik, Louise barátságba keveredett Spike-al...

Anny megdöbbenve és sajnálkozva csóválta meg a fejét.

— Louise, hogy tehettél ilyet? Hiszen találtál volna annyi más, rendes embert!

— Spike régi ismerősöm — vallotta be Louise — már Milwaukee-ban, mikor az Ambassadorban dolgoztam, jóba voltunk.

— És sohse említetted!

— Azt hittem, hogy vége. Mikor eltörtem a lábamat, Spike nem jött többé felém. Tudtam, hogy

itt van Chicagóban, de nem törődtem vele. Én nem futok senki után. De Spike meglátott újra táncolni és megint belém szeretett. Olyan szerelmesen viselkedett, hogy megbocsátottam neki . . .

Anny habozott, hogy leleplezze-e Spike-ot a barátnője előtt? Mi értelme volna, ha elárulná, hogy Spike a gyűrűt először neki ajánlotta fel? Látnivaló, hogy Louise szerelmes Spikeba! Nem használna semmit a leleplezés, csak rettenetes sebet ütne Louise lelkén. Anny tehát más módon igyekezett észretéríteni a barátnőjét.

— A legnagyobb ostobaságot csinálod, ha Spike-vel barátkozol. Tönkre teszed a jövődet, Louise. Nem lesz soha egy rendes barátod, senki se mer közeledni hozzád, ha egy ilyen torpedóval látnak. Elrontod a hírnevedet, mindig lejjebb fogsz csúszni. És mi lesz a vége? Ha Spike megún, igyekszik majd megszabadulni tőled, még meg is ver . . .

— Azt nem teszi — védte Louise bizonytalan hangon a barátját — egészen félreismered . . . Spike nem üt meg nőt . . .

— Én mégis szakítanék vele a helyedben, Louise.

Anny a naptárra nézett, amely decembert mutatott.

— Tudod mit, — folytatta hízelgő hangon — szakíts vele a jövő hónapban. Nem mondom, hogy karácsony előtt szakíts, mert illet nem tesz egy amerikai leány. Kár lenne a karácsonyi ajándékért, ha már eddig barátkoztál vele . . . De Szilveszter után szakíts vele! Ha félsz tőle, akár el is mehetünk innen Chicagóból . . .

— Azt hiszem, igazad van — felelte tétován Louise — de hová akarsz menni?

Annynak felcsillant a szeme.

— A Broadwayra — mondta álmodozva — oda szeretnék eljutni egyszer! . . . Nem akarok örökké jazz-énekesnő maradni... Színpadon akarok fellépni, nem a parketten . . . a Broadwayn . . .

Louise megilletődve hallgatott. Ő ilyesmire nem is mert gondolni. Mert hiába volt Chicagó nagy város, több millió lakósú metropolis és hiába volt a Rablóbarlang a legjobb mulatóhely Chicagóban, a Broadway mégis varázslatos, elérhetetlen káprázatnak látszott előtte. A Broadway a siker, a hír, a nagystílus csúcsát jelentette Louisenak. Olyan álmom volt, melyet kívülről sok százezer leány álmodott titokban Amerika minden nagy és kis városában. A színház bevehetetlen fellegvárát jelentette a Broadway, épp úgy, ahogy a moziét Hollywood! Ha a Broadwayn egyszer sikert arathatna! . . .

Végül mégis megszólalt.

— És hogy akarsz odajutni? — kérdezte a barátjától.

— Beszéltem egy színházi ügynökkel, aki revüszámokat állít össze. Holnap felmegyek hozzá...

Az ügynök — másnap — meghallgatta Annyt, aztán azt kérdezte:

— Hol szeretne fellépni?

— A Broadwayn — mondta Anny eltökélten.

Az ügynök elmosolyodott.

— Azzal még várhatunk kicsit. Ellenben Detroitban, a Fox mozi revüjében tudnék magának helyet szerezni. Volt már a detroiti Foxban? Gyö-

nyörű, négyezer személyes mozi. Ki kell tennie ám magáért, hogy sikere legyen. Tízperces száma lesz, két dallal. Akar odamenni?

Anny habozott.

— Detroit? — gondolta magában kissé elszontyolodva.

Az ügynök, mintha eltalálta volna a gondolatát.

— Ott háromszáz mértfölddel közelebb lesz a Broadwayhoz, mint itt Chicagóban... — mondta nevetve.

... Három hét múlva Anny a vonaton ült.

Mikor a hatalmas Pulman-kocsik lassú ringással futni kezdtek, úgy érezte, hogy új állomás felé viszi az élet. Kihajolt az ablakon.

— Good bye, Chicago!...

HARMADIK ALLOMÁS

(Detroit, Mich.)

Louise is Detroitba ment, de Anny nem lakott többé vele együtt. Louise ugyanis csak egy héttel később utazott el Chicagóból, ezalatt a hét alatt akart szakítani Spike-vel s ezt az időt használta fel Anny, hogy külön lakást vegyen ki magának.

Anny már nemcsak jazzénekesnőnek, hanem némileg színésznőnek is érezte magát, hiszen a Fox-ban lépett fel s így az életmódjában is változásra vágyott. Csendes és finom negyedben vett ki magának lakást egy családi házban, mert úgy érezte, hogy a tiszteletreméltó környezet nagyon illik az egyéniségéhez...

A Fox-színházban fényesen sikerült a szereplése. Igaz ugyan, hogy némi csalódás érte, mert nem a színpadon lépett fel, hanem egy zongorán, de milyen zongora volt az!

Steinway-zongora! És egy negyventagú zenekar közepén állott. A zenekar először láthatatlan volt, aztán egyszerre emelkedett fel lassan a mélységből a negyven egyforma ruhába bujtatott zenészszel, a karmesterrel, a zongorával és a zongora tetején ülő Annyval együtt. A vetítők fantasztikus szín-fátyolt borítottak az álomszerűen

egyre magasabbra emelkedő zenekarra, míg végül az a színpad magasságába érkezett fel.

A harsogó kürtök, az édes-bús szakszofonok és a náthás pisztonok ekkor elhalkultak, majd Anny kezdett énekelni a Steinway zongora tetején. A vetítő készülék színt változtatott. Ezúttal lilás fényt dobott a zenekarra és aranysárga sugárkévébe borította Annyt, minthogy egy merengő, vágyódó szerelmi dalról volt szó.

„It was so beautiful,
So wonderful, divine!
And you were mine...”

Anny hangja nem volt nagy, de ez a kis hang kedvesen és szívhez szólóan csengett és a kitűnő akusztika elvitte a legtávolabbi hallgató füléhez is.

Az érzékeny szívek olvadozni kezdtek s amikor a dal végén az egész zenekar egy újabb színárnyalatba (ezúttal a búcsúzó napsugár vörös színébe) burkolódzva lassan lesüllyedt, a nézőtéren úgy tört ki a taps, mint mikor a tikkadt pusztaságban hirtelen forgószél kerekedik.

A manager mindjárt fel is hívatta Annyt az előadás után az irodába.

— Meghosszabbítom a szerződését még egy hónapra.

Anny azonban több dicséretre szomjazott.

— Ugy-e, jó voltam? Szépen énekeltem?

A manager, aki egyben rendezője is volt az attrakcióknak, hidegen válaszolt.

— Azért sikerült a száma, mert jól volt találva.

A találás a fontos. Tudni kell eladni. Mi azért vagyunk itt, hogy eladjuk magát a közönségnek...

Anny lehült kisé.

— Azt hittem, hogy tetszett a hangom...

— Persze, hogy tetszett. De maga egyedül nem bírta volna sikerre vinni ezt a számot. Csak egészen kivételes művész képes arra, hogy minden segítő hatás nélkül kiálljon és el tudja magát adni a közönségnek. Különben az életben is minden siker ettől függ. Akinek ninesen más áruja, az csak akkor boldogul, ha saját magát jól tudja eladni. A hivatalnok akkor kap fizetésemelést, ha ügyesen adja el magát a főnökének, az ügynöknek először saját magát kell eladni a vevőnek, mielőtt az árujával előhozakodik, a politikus is saját magát árulja tulajdonképen a tömegnek... Attól függ a sikerünk, Miss Lorenz, hogyan tudjuk eladni magunkat...

A manager valami könyvben, vagy ujságcikkben olvashatta ezt a népszerű amerikai teoriát, de úgy adta elő, mintha a saját gondolata volna. Anny zavarba jött, csalódást is érzett egy pillanatig, de csakhamar eltalálta, hogy mit kell tennie. Hiszen a férfiak oly szimplák!... Felnézett a managerre, ártatlan pillantással, amelyben tisztelet és csodálat tükröződött.

— Milyen okos! — rebegte szinte rajongva — magától igazán lehet tanulni...

A manager egy mozdulattal végigsimított a frizuráján és az arcán valami elégedett kifejezés suhant át.

— Tőlem lehet...

— Ügye fog segíteni — kérte Anny gyermekes

bizalommal, — hogy a következő számom is jól legyen beállítva?

— Persze, hogy fogok — mondta a manager elágyult hangon — hiszen csak a javát akarom... Nagy sikere lesz, ha mindig rám hallgat... Maga ügyes lány és szépen is énekel... Határozottan előadótehetség... Azt hiszem, hogy meg fogja törni a rekordot és a harmadik hónapra is bent marad a műsorban...

A Foxban való fellépés azonban nem jelentette Anny számára a napi munka végét. Előadás után mindig taxi várta, amely robogva vitte a legnépszerűbb detroiti „night clubba“, a „Kit-Kat“-be; ahol ismét énekelt egy-két dalt.

A Kit-Kat-ben való szereplés még több pénzt jelentett, mint a Fox.

Annynak sok pénzre volt szüksége. South Bendről ugyanis rossz hírek jöttek. A mama betegsége állandosult és a papának is köszvény állt a lábába. A Studebaker-autót már régen eladták, sőt a ház is elment...

Anny most már minden héten küldött haza ötven dollárt. Lőrincz Mihály és Gorzó Mária nem biztatták többé Annyt, hogy menjen irodába dolgozni. Lőrincz Mihály büszkén mutogatta mindenkinek a detroiti ujságot, amit Anny küldött haza s amely a Fox színházban való fellépését hirdette...

Louise is a Kit-Katban dolgozott. Fellépéseit a megszokott közepes siker kísérte.

Louise nem tett szemrehányást Annynak azért, hogy külön ment tőle lakni. Anny nem értette, hogy Louise miért nyugodott bele ebbe olyan könnyen, de

mindenesetre hálás volt érte és szeretettel mesélte mindenkinek, hogy Louise milyen jó lány...

Anny csak akkor hökkent meg, mikor egyszer meglátta a Kit-Kat vendégei között Spike-ot.

— Mit keres itt Spike? — kérdezte Louisetől csodálkozva.

Louise kissé elpirult, de aztán természetes hangon felelte:

— Keresztül vitte a Főnöknél, hogy áthelyezzék Detroitba, a Kék Bandához... Itt szükség van rá, mert a Sárga Banda el akarja tőlük venni a sörszálítást...

Anny megdöbbenve látta, hogy Louise és Spike együtt mentek haza záróra után. Hát így szakított Louise?... Anny most már értette, miért nyugodott bele Louise olyan könnyen, hogy külön menjenek lakni! Megpróbálta ugyan néha még észretéríteni, de minden remény nélkül.

— Meglátod, Louise, ennek rossz vége lesz! Egyszer még verést is kapsz tőle!

— Ugyan!... Mondtam már, hogy Spike gentleman! Nem üt meg nőt...

Egyik este mégis feldúltan jött be Louise a Kit-Kat-be. Zilált ruhában ugrott ki a taxiból és szétbomlott hajjal sietett be az öltözőbe.

Anny megijedt, mikor meglátta.

— Megütött? — kérdezte részvétellel.

— Dehogy, — felelte idegesen Louise, — hogy képzelsz ilyesmit!... Csak le akart löni...

Kiderült, hogy Spike a barátaitól arról értesült, hogy Louise tegnap este kétszer egymásután tán-

colt valakivel. Ez mély sebet ejtett Spike önérzetén. Ebből támadt a nézeteltérés.

Az esetnek ez a része már nem érdekelte Annyt. Lám, neki nem voltak ilyen izgalmái!

Ő nem ment el a záróra után a zenészekkel egy másik mulatóba mint a többi lány, hanem két órakor felkapta kis bőrtáskáját és hazahajtatott egy taxin. Másnap délelőtt tíz órára már kialudta magát és frissen, üdén ment a Foxba próbálni, vagy ha nem volt próba, akkor sietett a Woodward-Avenuere, hogy a Hudson áruházban megnézzze, mi a legújabb divat? Ilyenkor egyszerűen és szolidan öltözött, olyan egyszerű ruhába, amilyenben az előkelő társaságbeli lányokat látta lefényképezve.

Igy ment végig a Woodward-Avenuen akkor is, mikor váratlanul ismerős hangot hallott a háta mögött.

— Annuska...

Meglepetten fordult meg. Egy szelidnézésű apácát látott maga előtt. Margit nővér volt, South Bendről.

— Hogy vagy, Annuska? Mit csinálsz itt Detroitban?

Margit nővér nem kérdezte Annytól, hogy mit dolgozik? Bizonyosra vette, hogy Anny valamegyik irodában gépel a „touch-rendszer“ szerint és most a déli szünetet élvez.

Anny mohón kezdett kérdezősködni.

— És a kedves nővér mit csinál? Látogatóba jött ide?

— Nem, — felelte nyájasan Margit nővér, —

most itt vagyok állandóan Detroitban, a Szent István egyház iskolájában.

Anny csakhamar azt is megtudta, hogy Margit nővér nem szívesen vált meg South Bendtől, de ide kellett jönnie, hogy átvegye a magyar iskola vezetését, mert a tartományi főnöknő jóvoltából ő lett a Mother Superior...

Aztán Margit nővér kezdett kérdezősködni.

— Szoktál még énekelni, Annuska?

— Igen.

— Gyere el a vasárnapi misére, — mondta Margit nővér fellobbanó, meleg pillantással, — gyöngé itt a kórusunk!... Azóta se hallottam az Ave Máriát olyan szépen énekelni, mint ahogy te énekeled. Eljössz?

Anny lehajolt és kezet csókolt Mother Margitnak.

— Eljövök, — ígérte.

Vidáman ment tovább. Jól esett neki ez a találkozás. De nem Margit nővér volt az egyetlen régi ismerős, akivel aznap találkozott.

Este a Kit-Kat-ben figyelmessé lett egy gentlemanre, akinek az arca ismerősnek tűnt fel előtte. A gentleman negyven éves lehetett, rendkívül jó szabású ruhája volt és a haját gondosan elválasztotta oldalt, mint akinek mindennap borbély, vagy inas hozza rendbe a fejét. Egyébként tojásdad arca volt és barna szemével érdeklődve figyelte Annyt! Egy fiatalabb uriember társaságában volt, akinek néha odaszólt egyetnást.

A fiatalabb gentleman nem volt ismerős Anny előtt, de érezte, hogy a másikat már látta valahol.

Talán South Benden? Persze, hogy ott! De mikor, hol?

Hirtelen eszébe jutott! Ezek a szemek ugyanígy nézték őt egyszer South Benden, mikor a gyár bankettjén énekelt. Akkor a gentleman fel is állt, közeledett feléje, de valaki karonfogta és másfelé vitte.

Anny helyesen állapította meg a személyazonosságot. Legalább is ezt bizonyította, hogy a pincér nemsokára egy borítékot hozott a gentleman asztalától Annynak.

A borítékban néhány tízdolláros volt, azonkívül ez a pár ceruzával írt szó:

„Mr. Herbertson kéreti, szíveskedjék el-
énekelni azt a dalt, amelyet a southbendi
banketten énekelt“.

Szerencsére Anny emlékezett még a dalra. A Kit-Kat-ben kissé csodálkoztak, hogy Anny ilyen divatjamult slágert szed elő de Mr. Herbertson, úgy látszik, nagyon élvezte, mert szükségesnek tartotta, hogy személyesen is megköszönje Annynak.

Mikor Anny aznap hazament, a következőket tudta már egészen biztosan:

1. Mr. Herbertsonnak üveggyára van és milliomos.

2. A társaságában levő másik gentlemant Dan Delmontnak hívják és Mr. Herbertson titkára.

Azonkívül még egy dolgot vett Anny biztosra. Azt, hogy Mr. Herbertson nemsokára újra fog jelentkezni és a szépen megindult ismeretséget megkísérli elmélyíteni.

Mindez arra indította Annyt, hogy mikor felért a lakásába, boldog merengéssel rákönyököljön az asztalra.

— Van egy rádiógyárosom és egy csavargyárosom — ábrándozott magában, — most pedig lesz egy üveggyárosom is... Vajjon melyik az igazi?...

*

Az összehasonlító nyelvtudomány egyike a legalkalmasabb módoknak arra, hogy a népek lelkületét megismerjük.

A különböző szólásmódok és kifejezések sok mindent megvilágítanak. Például — hogy csak a legismertebb összehasonlítást vegyük — milyen különbözőképen fejezik ki a népek azt, hogy miként jutnak a pénzhez.

A becsületes angol azt mondja „earn the money“, azaz megérdemelni a pénzt. A német úgy fejezi ki magát „verdienen“, vagyis, mint engedelmességhez szokott nép, meg akarja szolgálni a pénzt. A magyar viszont „keresi“ a pénzt, amiben egyúttal az is bent foglaltatik, hogy ritkán találja.

Lám, az amerikai azt mondja „to make money“, szóval csinálja a pénzt. Ez arra mutat, hogy mind egy neki, vajjon megérdemli, vagy megszolgálja-e, tisztességesen vagy némi trükkkel jut-e hozzá? A fontos csak az, hogy pénzt tudjon „csinálni“.

Nem lehet tehát elítélni Annyt sem, hogy igyekszik minél könnyebben pénzt szerezni. Erős egyéniség legyen az, aki egy tobzódó világnézet hatása alól ki tudja vonni magát. Igazságtalanság volna ilyesmit kívánni egy gyenge, fiatal hölgytől...

Egyéb szólásmódok szintén nagy segítségünkre vannak abban, hogy más népek lelkét megértjük.

Igy például az amerikai nem ismeri azt a magyar kifejezést, hogy „összekötni a kellemest a hasznossal“, hanem azt mondja: „business before pleasure“, vagyis „első az üzlet, aztán az élvezet“.

Ezek után talán könnyebben érthető, hogy Mr. Herbertson, mint üveggyáros és a gazdasági élet egyik vezére, lelki ügyeinek elintézésére is azt a módszert használta, amelyet az üzleti életben megszokott. Mikor Annyt énekelt hallotta, villanyáramszerű bizsergés futott végig a mellén és valami olyan fenséges meleget érzett a szívében, mint mikor egyszer a gyára részére sikerült lekötni egy millió dolláros rendelést.

Anny határozottan édes gyermeknek látszott, ártatlan és mégis izgató közvetlenségével, szőke hajával, bébi-pillantásával és az egész lényéből kiáradó naiv bájjal, dehát — az üzleti alaposságnak még senki sem látta kárát. Mr. Herbertson ennél fogva most is azt tette, amit akkor szokott, mikor új üzletféllel került összeköttetésbe: elhatározta, hogy információkat szerez be, vajjon az illető hitelképes-e.

— Dan, — szól Mr. Herbertson a titkárához, Dan Delmonthoz, — tudjon meg mindent róla. Kutassa ki, van-e valakije, mit csinál, hogy él? Pontos információkat kérek. Az ördögbe is, érdekel ez a lány!

Dan Delmontnak néhány napi utánjárással érdekes információkat sikerült szereznie. Kutatásai alapján megerősítette Mr. Herbertson előtt azt a

városban elterjedt hírt, hogy Anny Lorenz megközelíthetetlen. Udvarol ugyan neki valami Fred Andrews nevű chicagói rádiógyáros, de Mr. Andrews csak olyankor látható, amikor üzleti ügyek miatt tartózkodik Detroitban. (Ámbár megjegyzendő, hogy Mr. Andrews az utóbbi időkben erős üzleti kapcsolatokat épített ki magának Detroittal... így például Annynak személyesen szállított egy nyolclámpás készüléket.)

Egy csavargyáros is forgolódik Anny körül, de nem sok eredménnyel. Dan Delmont ugyanis összebarátkozott a csavargyárossal, aki whiskyközi állapotban keservesen panaszkodott arról, hogy Anny a program után mindjárt fáradtságról beszél és taxin egyedül megy haza. Ami annál érthetlenebb, mert addig a pillanatig olyan eleven, vidám, szórakoztató; még a csavarok gyártása iránt is érdeklődik...

Dan Delmont, a mulató tulajdonosától kezdve a pincérekig mindenkinél érdeklődött és a kapott egybehangzó felvilágosításokat híven terjesztette főnöke elé.

Mr. Herbertson mosolygott.

— Sejtettem! — mondta elégedetten, olyan diadalmas pillantással, mint mikor az igazgatósági gyűlésen kedvező eredményt jelenthetett be — tudtam!... Van emberismeretem... Ez a lány kell nekem! Az első perctől kezdve hittem benne...

Anny is ilyesfélét érzett Mr. Herbertsonnal szemben. Megtudta ugyanis, hogy Herbertson nem közönséges „selfmade man”, nem maga lett milliomos, hanem az apjától örökölte az üveggyárat. Ő

csak kitünő érzékkel a tízszeresére fejlesztette. Mr. Herbertson azonkívül a két legnagyobb bank tiszteletbeli igazgatója, valamint a rikkancsegyletnek is elnöke, ami igen nagy kitüntetés Amerikában! Az amerikai milliomosok ugyanis szeretik büszkén emlegetni, hogy valamikor rikkancsok voltak. Mr. Rockefeller is így kezdte a pályáját. Ennélfogva szívesen veszik ha a rikkancs-egylet bevásáztatja őket tiszteletbeli tagjainak sorába. Hát még tiszteletbeli rikkancs-elnöknek! Az ilyesmi persze kötelezettséggel is jár. Nem kell ugyan ujságot árulni, de évenként egyszer illik megjelenni a rikkancsok bankettjén, utána pedig a tiszteletbeli elnök meghívja vendégségbe a rikkancsokat. Legutóbb is fényképekkel tarkított tudósításokban írták le a lapok, hogyan vendégelt meg Mr. Herbertson háromszáz rikkancsot a birtokán. Így alakulnak ki a tradíciók...

Mr. Herbertson azonkívül főcserkész és más erkölcsös mozgalmakban is részt vesz. Iskolai alapítványokat is tett már és ösztöndíjat biztosított nemzeti ségre, vallásra és nemre való tekintet nélkül fiatal, szorgalmas növendékeknek...

Nem lehet pontosan megállapítani, hogy a fenti, szállongó hírek közül melyik ragadta meg Anny fantáziáját? Mi hatott rá annyira, hogy mikor Mr. Herbertson legközelebb belépett Dan kíséretében a Kit-Kat-be, Anny maga is csodálkozva vette észre, hogy hevesebben dobban meg a szíve.

Nem lehet azt a romantikus jelenséget magyarázni, hogyan találkozik két lélek... Ez örök misztérium marad.

Anny nem várta be, amíg a pincér egy borítékot

hoz neki Herbertson asztaláról hanem mosoly-fényű pillantást vetett arrafelé és elkezdte énekelni azt a dalt, amelyet Mr. Herbertson legutóbb rendelt nála.

Ez volt az a bizonyos dal, mely arról szólt, hogy mikor az éjszaka kéksége összeölelkezik a nap arany-sugarával, valaki szerelmes csókkal vár ránk. Mr. Herbertson elmerengve hallgatta, míg Anny szép homloka mögött, az okos kis agyvelőben cikkázva futott át egy gondolat.

Ő az igazi!

Mikor befejezte a dalt és visszafutott az öltözőbe, elhatározta, hogy ma nem megy egyenest haza. Herbertson már a multkor is célzást tett arra, hogy nem lehetnének-e kissé együtt máshol is, mint itt a Kit-Katben? Mr. Herbertson olyan kiváló gentleman, hogy illik teljesíteni ezt a kívánságát...

Vigyázz, Annyka! — mondta Anny magában — most rátaláltál végre az igazira! Ne ereszd el többé... most légy okos... minden csak tőled függ...

Anny tehát a program után nem panaszkodott fáradtságról és nem fejezte ki azt az óhajtását, hogy egyedül menjen haza, hanem hajlandónak mutatkozott továbbra is Mr. Herbertson társaságában maradni.

— Amikor parancsolja, hazaviszem az autómon — mondta Herbertson előzékenyen, amiből az a remény esendült ki, hogy Annyt meg is látogathatja az autózás után.

Anny erre esdeklő pillantással felelt, amelyből azt lehetett érteni:

Óh várjon!... legyen türelemmel kicsit... csak amíg megszokom a gondolatot....

Ez volt a pillantásában, hangosan azonban egészen mást mondott.

— Nem vagyok fáradt, igazán, valahogy nincs kedvem hazamenni. Ma szombat van, egyszer nekem is szabad kimaradni! Szeretnék szórakozni, táncolni kicsit...

Mr. Herbertson felkelt és Anny elé állt, hogy táncolni vigye.

— Szabad?

— Nem itt — mondta Anny elnézést kérő mosollyal — nem volna szép, ha látnák hogy a vendégekkel táncolok. Menjünk máshová, a Paradise-ba, ott én is vendég leszek...

A Kit-Kat előtt állt Mr. Herbertson hajóhosszúságú limousineja. Dan Delmont ült a kormány mellé. Mr. Herbertson ugyanis ilyen kirándulásokra nem hozott soffőrt magával. Még esetleg pletyka lenne a dologból! Elvégre neki felesége van, két gyermeke, főcserkész és számos erkölcsi intézmény elnöke. Az ilyesmi nem jól fest... Éjszakai autózás egy fiatal hölgygel... Ne felejtjük el, hogy Amerikában vagyunk és például a National City Bank elnökének le kellett mondani az elnökségről, mikor a válópere kapcsán ilyen kirándulásokat bizonyítottak rá... Szerencsére Dan tökéletes titkár és megfizethetetlen szolgálatokat tud tenni főnökének, nemesak a napi munka közben, hanem az esti szórakozás alkalmával is... Dan igazán kitűnő fiú és nagyon alkalmas hátvédnek: ha például most mégis meglátnák

őket, akkor természetesen a velük levő hölgy csak Dan vidéki rokona...

A limousine odaért a Paradisehoz. A tulajdonos boldog mosollyal üdvözölte a háromtagú társaságot. Ismerte Mr. Herbertson és Dant, akik nem egyszer fordultak meg nála inkognitóban, mielőtt a Kit-Katbe kezdtek járni. Annál szebb Annytól, hogy elhozta őket ide.

Nagyszerű lány ez az Anny Lorenz — gondolta magában a Paradise tulajdonosa. Mindjárt el is határozta magában, hogy elhódítja a Kit-Kattól, amint alkalom nyílik rá.

A tulajdonos odament Annyhoz a második üveg pezsgő után és felkérte, hogy tisztelje meg a Paradise-t egy kis vendégszerepléssel. Annynak hízelgett a felkérés, de Mr. Herbertson arcán látta, hogy nem venné szívesen a dolgot. Ők itt most magántársaságban vannak, semmi helye a nyilvános szereplésnek...

— Sajnálom — rázta meg a fejét Anny — nem tehetem, már túl sokat énekeltem ma...

De amikor a tulajdonos csalódottan elment az asztaluktól, Anny közelhajolt Mr. Herbertsonhoz és szerelmesen, halkán — hogy csak ők hárman hallják — elkezdte énekelni a dalt, amelyet a zenekar éppen játszott.

A pincér a harmadik pezsgőt bontotta ki és Mr. Herbertson úgy érezte, hogy a szíve mindjárt el fog olvadni. Ekkor eszébe jutott, hogy Anny táncolni akart, mielőtt idejöttek és felállt. A karját Anny lágy dereka köré fonta és megindult vele a tükörsíma parketten.

Mr. Herbertson kitűnő üzletember volt, az ipari

élet vezérkarának egyik legszorgalmasabb tagja, de női ügyekben kevés jártassággal rendelkezett. Talán az okozta ezt, hogy túl sokat dolgozott. Az üzleti ügyek néha még az álmait is lefoglalták és így a szűkre szabott magánéletben megmaradt naív idealistának. Ifjúkorában — néhány gavallérosan megfizetett kaland után — gyorsan megházasították s azóta a családi és társadalmi élettől jóformán arra sem ért rá, hogy hűtlen legyen a feleségéhez. Így haladt a negyvenedik éve felé s így vált egyre érzékenyebbé az ifjúság varázsával szemben. Mr. Herbertson a romlan, üde tisztaság után vágyakozott. Az érzelmekkel teli szerelmet sóvárogta, olyan öntudatlanul, mint egy naív bakfis.

Érthető tehát, hogy midőn Annyt a karja közé vette, úgy érezte, hogy álmainak ideális lányalakját öleli magához. Az, hogy Annyt a Kit-Katben fedezte fel, nem vont le semmit az eset szépségéből. Nem látta-e Annyt, még mint gyermeket, a banketten? Nem hozta-e Dan a legmegbízhatóbb információkat róla? És hazudhat-e Anny szeme, ez a tiszta, kék-fényű gyermek-szempár...?

Mr. Herbertson szorosabban vonta magához Annyt és édes szédületben síklott vele a parketten. Úgy érezte magát, mintha a mennyországban volna, amely érzés előidézésében — az ideális szerelmen kívül — bizonyára volt némi része a pezsgőnek is.

És Anny?

Neki az volt az érzése, hogy Mr. Herbertson nem a legkitűnőbb táncos. Bizonytalanul vezet és kicsit nehézkes, de persze ezt nem szabad éreztetni vele.

Sőt!

Mikor a zenekar elhallgatott, Anny nem tudta megállni, hogy Mr. Herbertson előtt elhallgassa őszinte véleményét:

— Milyen kitűnően táncol! Nem is hittem volna... Örökké eltáncolnék magával...

De azért a harmadik táncot mégis Dan-nel táncolta. Részint azért, mert Mr. Herbertsonon a fáradtság jelei mutatkoztak, részint mert Anny úgy érezte, hogy Dan-t sem szabad elhanyagolnia.

Dan nagyon fontos! Hiszen jórészen Dan információinak köszönheti, hogy Mr. Herbertson annyira érdeklődik iránta. Kellemetlen lenne, ha Dan ártani akarna neki és megpróbálná rossz színben feltüntetni őt Mr. Herbertson előtt...

Anny tehát a tánc fordulójánál véletlenül mindig erősebben simult Danhez és bizalmasan felmosolygott az arcába. Dan egy-egy cinkostársi pillanattal nyugtázta ezeket a mosolyokat. Lehet, hogy Dan tisztában volt Annyval, lehet, hogy nem. De látta, hogy Mr. Herbertsonnak nagyon tetszik, tehát mért rontsa el a gazdája kedvét? És Anny — végeredményben — valóban kedves kis lány...

Vége lett a táncnak, Dan visszavezette Annyt az asztalhoz és Mr. Herbertson gyöngéden kérdezte:

— Nem fáradt még?

Anny megrázta a fejét. Életvidám nevetéssel magyarázta, hogy egyáltalában nem fáradt és legkisebb kedve sincs a hazamenetelre. Hiszen még korán van, hajnali négy óra sincs. Inkább szórakozni szeretne, olyasmit látni, amit eddig nem látott.

— Menjünk mindenféle helyekre — indítvá-

nyozta gyerekes jókedvvel, amely átragadt a pajtásaira is.

Felkerekedtek.

Dan kifizette a számlát a gazdája helyett, mert Herbertson csak csekket hordott magával, azzal pedig nem akart fizetni. Minek lássák a bankban, hogy Mr. Herbertson csekkjét a Paradise tulajdonosa váltja be? Az emberek rosszak és képesek már ilyesmiből is következtetni...

— Hová megyünk? — kérdezte Anny az autó előtt.

— Egy roadhouse-be — felelte Mr. Herbertson, mialatt besegítette Annyt a kocsiba.

Anny hallott már a roadhouse-okról. Tudta, hogy ezek a fáradt autósok szórakoztatására szánt intézmények kint vannak az országutakon, néha húsz-harminc mérföldre is a városon kívül, de a civilizáció minden vívmányával fel vannak szerelve. Így például nemcsak kényelmes alvóhelyet és fürdőszobát nyújtanak a betérő utasnak, hanem innivalót is adnak az ennivaló mellé. Azonkívül egészen kiváló jazzbandát tartanak, ami mellett táncolhat is az elfáradt utas. Vagy ha ezt sem találja elég izgalmas szórakozásnak a vendég, akkor felmehet a pompásan berendezett fogadó felső helyiségeibe, ahol játékbárlangot talál s ahol kedve szerint veszt-heti el a pénzét kockán, vagy rouletten. Egyszóval a roadhouse-ban, mely épp azért van az országúton, hogy kívül essék a városi hatóság illetékességén, mindent megtalál a kiránduló, ami kellemes.

A roadhouse említése tivornyákat, vagy az ég tudja, minő bűnös mulatozásokat juttatott volna egy

jámbor amerikai nyárspolgár eszébe, Anny azonban nem ijedt meg.

— Majd csak lesz valahogy... Ott se esznek meg — gondolta magában és bizakodva simult a puha ülésen Mr. Herbertsonhoz.

Most is Dan ült elől a kormánykeréknél. Ez azért is jó volt, hogy Mr. Herbertson kényelmesen fonhassa Anny sima, forró válla köré a karját. Aztán maga felé fordította Anny arcát és megpróbálta megcsókolni a félig nyitott, gyermekeken ívelt, harmatos ajkakát...

Anny csak gyengéden tiltakozott. Rögtön belátta, hogy rossz színben tűnnék fel, ha kimutatná, hogy ilyen ártatlan kedveskedés ellen erőlesebben is tud még védekezni — annyi üveg pezsgő után!

Mikor megérkeztek, a tulajdonos bevezette őket az étterembe, ahol a zenekar szakszofónistája éppen szólót játszott és arra táncoltak a vendégek a parketten.

— Nem fáradt még? — kérdezte újra Mr. Herbertson Annytól, atyai gyöngédséggel — kinyittathatunk egy szobát, ahol kipihenheti magát...

Anny azonban kedvesen megrázta a fejét, majd felkacagott, hogy ezzel is mutassa frissességét.

— Jöjjön — mondta belekarolva Mr. Herbertsonba — inkább táncolunk egyet és akkor kimegy az a kis zsibbadtság a lábunkból...

A tánc után Anny kíváncsi volt rá, hogy mi van az emeleten? A roulettasztal láttára olyan öröm fogta el, mint a gyermeket, mikor új játékszert kap. Az új játékot persze ki kellett próbálni...

Mr. Herbertson intett Dannek, aki oda adott egy

százdollárost Annynak, hogy próbálja meg a játékot, ha kedve tartja. Anny dolláronként kezdett játszani számokra, tucatra, rougera, noirra, összevissza. Közben Mr. Herbertson kiment pár percre a teremből és Dan követte. Talán a lent hagyott italt mentek elfogyasztani.

Anny mindenesetre felhasználta az alkalmat, hogy a száz dollár nagyrészét gyorsan elrejtse. Csak nem lesz bolond a biztost kockáztatni a bizonytalanért?

Ellenben, mikor barátai visszajöttek, olyan szomorú arcot vágott, hogy Mr. Herbertson nem is kérdezősködött a játék eredménye felől. Nyilvánvaló volt, hogy Anny veszített. Hiszen olyan pityergős volt az arca, majdnem könnyek csillogtak a szemében...

Újabb pénzt kellett tehát adni neki, amit Anny el is veszített.

Igy aztán hajnalfelé egy jól sikerült mulatság emlékével ülhettek újra kocsiba, hogy visszamenjenek a városba. Mr. Herbertson most már nem mondta, hogy hová menjenek. Nem tett semmiféle célzást, hogy miképpen fejezzék be a mulatságot, hiszen már éppen elégszer mondta meg Annynak, hogy szeretné hazakísérni. És az autó ablakait már a hajnal fénye festette rózsaszínre. Itt volt az a pillanat, mikor az éjszaka kéksége összeölelkezett a nap arany sugarával s amikor — ama bizonyos dal szerint — az illető szerelmes csókkal vár ránk...

Mr. Herbertson úgy érezte, hogy most már legjobb lesz, ha nem szól semmit, hanem rábízta a dolgot Annynra.

És, lám, mintha Anny érezné, hogy mit várnak tőle és hogy ilyenkor mi illik, megszólal:

— Most majd velem jönnek!

Mindjárt előre is ül Dan mellé, hogy könnyebben magyarázhassa az útirányt. Az út közel egy óráig tart és szikrázó napfénnel ragyog a vasárnapi reggel, mire a városba beérnek.

Anny most már a városban mutatja az utat Dannek, hogy merre menjenek. Jobbra, balra! Most ebbe az utcába be...

A Gratiot-Avenuen érkeztek vissza a városba és most a West Jeffersonon haladnak, amely megint csak kivezet a városból. Gyorsan távolodnak a városháza körüli felhőkarcolóktól és most már a magyar negyedben suhan velük az autó...

Hm! A magyar negyedben lakik? — csodálkozik magában Mr. Herbertson, ahogy a kis, kertes munkásházakat nézi...

De nem!

Anny nem egy családi ház előtt állítja meg az autót, hanem egy templom előtt. Ez a Saint Stephen magyar katolikus egyházközség temploma...

Mr. Herbertson és Dan zavartan állnak ott, mintha még sose láttak volna életükben templomot. Anny egyszerű közvetlenséggel mondja:

— Jöjjenek be! Megigértem a kedves nővéreknek, hogy énekelni fogok a vasárnapi reggeli misén...

Bent orgona bűg. Áhitatos dallam zeng feléjük. Mr. Herbertson és Dan habozva néznek egymásra, aztán lesütik a szemüket. Félszegen úgy érzik, hogy szentségtörést követnének el, ha az átmulatott éj-

szaka után belépnének a templomba. Pizkosaknak, bűnösöknek érzik magukat...

Anny előre siet. Követniök kell. Mr. Herbertson és Dan leülnek egy padba, míg Anny felsiet a kórusba. És nemsokára felcsendül a hangja. Áhítatosan, tiszta lélekből énekel. Most még szívhez szólobbnak tűnik fel a hangja, mint mikor, például azt a dalt énekelte, mely az éjszaka kétségének és a nap aranyugarának ölelkezéséről szól. Érezni lehet, hogy Anny most mindenről megfeledkezik, elsősorban ezer kis szélhámosságáról, amelyek nélkül azonban 1935-ben nem lehet az ember aranyásó, még Amerikában sem. A roadhousebeli Anny nincs sehol. Nyomorúságos kis élete a zene szárnyain kiemelkedik hétköznapijainak szennyos kulisszái közül s bocsánatkérően borul le a Végtelen Irgalom előtt...

Mr. Herbertson lehajtja a fejét. Büntudattal nézi a padot. Dan a főnökéhez hajol:

— Szép hangja van!

Mr. Herbertson komolyan bólint rá.

— Úgy énekel, mint egy angyal...

Mr. Herbertson a szemét is lehúnyja, annyira meg van hatva. De mért tartja olyan soká behúnyva a szemét? Talán elaludt?

Az se lenne éppen csoda! Elvégre, ha napközben komoly ipari dolgokkal foglalkozik az ember, éjszaka pedig mulat, elálmosodik úgy reggel felé...

*

Nyár volt és Anny vágyott valamire. A nap-sugár nyugtalanságot lopott a szívébe. Mindene megvolt és mégis úgy érezte, hogy hiányzik valami a boldogságához.

Szerelmes volt?

Aligha. Valami más volt a baj. Akkor jött rá, hogy micsoda, mikor egyszer a reggelinél a Broadway színházi hírért olvasta.

New Yorkba vágyott!

A Broadwayn akart fellépni és megrekedt Detroitban! Már hat hónapja volt Detroitban s úgy lát-szott, hogy nem is jut tovább. A Fox-ban véget ért a szereplése s azóta megint csak a Kit-Katben énekelt.

Lám, a Broadway híreit a detroiti ujság is közli! Ha a Broadwayn lépne fel, az egész országban megismernék...

A szeme megakadt egy cikkben, amely arról szólt, hogy a Broadwayn legközelebb új darabot mutatnak be. A szerző neve Joseph Ágoston...

Anny rögtön kitalálta, hogy a szerző magyar, annál inkább, mert a cikkben az állt, hogy a darab „Hungarian Play“.

— Jó lenne a szerzővel megismerkedni — gondolta Anny magában — írhatnék neki egy levelet...

Rögtön meg is valósította a tervet.

Megírta levélben, hogy Chicagóban és Detroitban már több ízben szerepelt, szépségversenyt nyert, kisebb revűben is fellépett és most a Broadwayra szeretne jutni.

Angolul írt és igyekezett finomabb kifejezéseket használni, de mégis érezte, hogy a levélből hiányzik valami. Hatástalan... Ha személyesen beszélhetett volna Mr. Ágostonnal, mindjárt biztosabb lett volna a dolgában...

Egy pillanatig még gondolkozott, aztán elővette legjobb fényképét és a levélhez csatolta.

De még így is csüggedten érezte, hogy nincs értelme az egésznek. Választ sem fog kapni...

Már nem is gondolt a levélre, amikor mégis megjött a válasz. Az ég tudja, mi indította Mr. Ágostont arra, hogy feleljen a detroiti levélre. Talán csak honfitársi udvariasságból válaszolt, mert Anny megírta, hogy ő is magyar szülők gyermeke. Vagy Anny fényképe tetszett meg neki?

Mr. Ágoston levele egyébként nem volt nagyon biztató. Azt írta, hogy a Broadwayn nehéz küzdelmet kell folytatni az érvényesülésért és sokat kell dolgozni, amíg valaki eljut a sikerig. Ha azonban Anny, a figyelmeztetés ellenére is, ragaszkodnék ötletéhez és eljönne New Yorkba, szívesen látja és megtesz az érdekében, amit csak tehet...

Anny megörült a levélnek. De aztán mindjárt el is szomorodott. Hogy menjen ő New Yorkba? Nem hagyhatja itt az állását, a barátait...

Elérzékenyült, mikor Mr. Herbertson jutott az eszébe. Az utóbbi időben egyre világosabban érezte, hogy szereti.

Erre akkor jött rá, mikor Mr. Herbertson egyszer mulatás közben így szólt hozzá:

— Anny, drágám, a multkor említette, hogy a nyárra új ruhákat akar vásárolni. Hát csak rajta!

És Anny kezébe nyomott néhány százdollárost. Lehetett vagy öt darab.

Annynak szinte elállt a lélegzete. Egy férfi, aki önként ad ennyi pénzt! És nem kér semmit érte!

Ebben a pillanatban egészen biztosan érezte, hogy Mr. Herbertson az igazi! Anny ettől fogva minden gyöngédségét Mr. Herbertsonra pazarolta.

Nem lehet tagadni, hogy tetszett is neki Mr. Herbertson. Hiszen alig látszik valamivel többnek harmincenél, szép, magas alakja van, finom ruhákat visel és igazi, kellemes modorú gentleman. És úgy tisztelik mindenütt!

Anny határozott büszkeséget érzett, mikor Mr. Herbertsonnal megjelent a Paradise-ban, vagy egyebütt. Dan is jelen volt mindig ezeken az ismétlődő mulatságokon. Annyira összeszoktak hármasban, hogy Mr. Herbertson, Dumas három testőrére célozva, kijelentette:

— Mi vagyunk a három testőr! Három víg cimborák!...

Anny azonnal elárulta, hogy nincs híjjával az irodalmi ismereteknek.

— Oh, a három muskétás!... Láttam a moziban. Douglas Fairbanks volt az egyik.

— Most mi vagyunk a három muskétások -- jelentette ki Mr. Herbertson.

Felhajtotta az előtte álló pohár pezsgőt és ünneppélyesen kiosztotta a szerepeket.

— Én vagyok Muski I! Dan lesz Muski II, Anny pedig Muski III. Ezentúl csak Muskinak szólítjuk egymást. De ez a mi hármunk titka marad...

A multság ezúttal nem a templomban ért véget, mert Muski I, vagyis Mr. Herbertson, fejfájást kapott. Másnap belátta, hogy ez így nem megy tovább.

Valami mást kellett kitalálni, ami több szórakozást ígért. Muski tehát egy este így szólt Annyhoz:

— Szeretném, ha együtt lehetnénk valahol pár

napig. Mondjuk New Yorkban, ahol kimulathatjuk magunkat, ahogy három muskétáshoz illik. Már jeleztem is a gyárban, hogy a jövő héten üzleti ügyben New Yorkba megyek három napra. Dan is velem jön. Most már csak az a kérdés, hogy a harmadik Muski is velünk tart-e?

Annyak eszébe jutott Mr. Ágoston levele és majdnem felkiáltott örömeiben. Hogyne menne New Yorkba! De ekkor aggodalmai támadtak.

— Mit mondok a Kit-Katben? Megtudják, hogy kivel mentem el New Yorkba s azt nem szeretném...

— Azt én se szeretném — felelte Muski habozva, majd tanácstalanul hozzátette — hát mit csináljunk?

Anny csak egy pillanatig gondolkodott, már meg is találta a megoldást.

— Dan intézkedjék, hogy kapjak egy táviratot South Bendről. Csak annyi legyen benne, hogy a papa beteg és szeretne látni. Ezen a címen kérek három napi szabadságot a Kit-Katben. Azt hiszik majd, hogy South Bendre mentem!

— Nagyszerű ötlet — felelte Muski boldogan — Dan még ma elintézi a táviratot. Hétfő este megyünk. Tizenkét óra ötkor indul a vonat...

Hétfőn este tizenkét órakor Muski idegesen sétált a pályaudvaron Dan kíséretében. Nem szálltak még be a vonatba, pedig külön fülke várta őket. Már csak öt perc hiányzott a vonat indulásához és Anny még nem jelentkezett.

Anny ugyanis e pillanatban még a Kit-Katben énekelt. A mulató tömve volt vendégekkel és a tu-

lajdonos ragaszkodott hozzá, hogy Miss Lorenz az utolsó pillanatig teljesítse kötelességét. Anny viszont nem mondta meg, hogy mikor megy a vonata, nehogy ezzel esetleg elárulja magát...

Dan izgatottabb volt, mint a főnöke. Úgy érezte, hogy ő felelős Anny késéséért. Ő hozta az információkat Annyról, tehát ő issza majd meg a levét, ha kiderül, hogy Anny hazug, megbízhatatlan és elejétől fogva csak komédiát játszott velük. Pedig úgy látszik, hogy ez történt...

Dan Delmont az órájára nézett és megdöbbenve látta, hogy már csak három perc hiányzik az induláshoz.

— Félek, hogy Anny bolonddá tart bennünket...

— Ugyan Dan, — vágott közbe Mr. Herbertson — Anny nem olyan lány. Ha ő egyszer azt mondja, hogy eljön, akkor itt lesz. Tökéletesen bízom benne... Talán valami miatt késik. Mindenesetre intézkedjék, hogy a vonat várjon még tíz percig.

Dan Delmont elhűlve nézett a főnökére. Hozzá volt szokva ugyan, hogy Mr. Herbertson néha a legnehezebb és legkényesebb feladatok megoldásával bízta meg, de abban nem volt gyakorlata, hogy a new-yorki expresst visszatartsa. Eleinte arra gondolt, hogy a mozdony elé veti magát, amely esetben legalább tíz percig tartana, amíg testének darabjait a kerekek alól kiszednék...

Mr. Herbertson észrevette, hogy Dan habozik és fejcsóválva mondta:

— Hát még ezt sem tudja elintézni?

Azzal elindult az állomásfőnök irodája felé.

Az állomásfőnök, úgylátszik, felismerte Mr. Her-

bertsont, mert néhány percnyi beszélgetés után, amely beszélgetés közben egy nagyobb címletű bankjegy is gazdát cserélt, megjegyezte:

— Tíz percet nem garantálhatok... De hat, vagy nyolc perc késést még be lehet hozni... Mindjárt beszélek a gépésszel, hogy nincs-e a mozdonyon még valami igazítani való...?

Ebben a pillanatban Anny éppen harmadszor hajolt meg a Kit-Kat tapsoló közönsége előtt. Aztán berohant az öltözőbe, nem azért, hogy átöltözzék, mert arra már nem volt idő, csak hogy egy köpenyt kapjon az estélyi ruha fölé.

— Minek vigyek ruhát? — gondolta magában, mialatt a taxi az állomás felé robogott vele — majd vesz Muski New-Yorkban...

A mozdony türelmetlenül sípolt és a kerekek már gurulni kezdtek, mikor Anny beszaladt az állomásra. Mr. Herbertson elkapta Annyt és beemelte a kocsiba...

Az express vad irammal rohant neki az éjszakának. Anny énekelni kezdett. Dan pezsgőt bontott és csakhamar vidám hangulat uralkodott a fülkében.

Anny később kiment a folyosóra, hogy kiszellőztesse a fejét. Megpróbált kinézni az ablakon, de csak sötétséget látott.

A homlokát nekitámasztotta a hűvös ablaküvegnek. Úgy nézte csodálkozva az éjszakát, mint a gyerekek, aki odalapítja orrát is a kirakathoz, hogy kifürkésze, mi van az üveg mögött...?

Milyen csodálatos az élet!

Ime, az express New York felé robog vele...

NEGYEDIK ALLOMAS.

(New York, N. Y.)

Délután érkeztek New Yorkba. Éppen csak annyi idő volt még, hogy zárás előtt betérhettek a Fifth Avenue néhány elegáns ruhaüzletébe. Annynak utcai ruhákra volt szüksége, mert egy szál estélyi ruhában jött el Detroitból.

Valami csodálatos érzékkel a legegyszerűbb, legízlésesebb és legdrágább ruhákat választotta ki. Leginkább a fekete és fehér kombinációt kedvelte. A fehér selyemgallér eleganciát, tisztaságot sugárzott, a fekete pedig jól állt üde arcbőréhez és szőke hajához.

Muski el volt ragadtatva Anny ízlésétől.

Dan ezalatt autót bérelt, hogy soffőrrel együtt mindig a rendelkezésükre álljon és ne kelljen taxira várni. Mire kijöttek az üzletből, a bérelt limousine már ott várta őket az utcán.

Igy mentek vissza megrakodva a Waldorf-Astoriába. Mr. Herbertson, mint ipari vezér, társadalmi állásánál fogva nem szállhatott meg máshol, ha New Yorkban időzött, mint a Waldorf-Astoriában. Anny úgy szerepelt a hotelben, mint Dan unokahúga, aki vidékről jött fel, hogy megnézzé New Yorkot.

Természetesen, egész lakosztályt vettek ki, három egymásba nyíló szobával, amelyekhez egy közös szalon is csatlakozott. Egyike volt azoknak a suite-eknek, melyeket külföldi uralkodók, vagy exotikus idegenek számára tartott fent a szálló igazgatósága.

Amint hazaérkeztek a vásárlásból, Anny felkapott magára egy sárga kimonót — mert erről sem felejtkezett meg bevásárlás közben — és úgy repült végig a szobákon lelkendezve, boldog, kis sikoltásokkal, mint egy kalitkájából kiengedett kanári.

De aztán lecsendesedett és visszarepült a kalitkájába. Mr. Herbertson és Dan ugyanis ráparancsoltak, hogy feküdjék le, mert az utazás fáradalmai után szüksége van egy kis pihenésre, mielőtt a színházba mennek. Anny ledőlt a szobájában és néhány perc múlva már egy csecsemő boldog nyugalmaival hűnyta le a szemét. Úgylátszik, az utazás fáradalmai és főleg a vásárlás izgalmi kimerítették.

Annynak jót tett az alvás és néhány óra múlva, mikor elindultak a színházba, már frissen ragyogott a szeme. Mintha még az estélyi ruha is, amelyet tegnap még a Kit-Katben viselt, felfrissült volna rajta...

A Ziegfeld-revüt akarták megnézni, de semmi pénzért sem lehetett már helyet kapni. Így hát a Music Boxba vitte őket az autó, a Broadway hőmpölygő forgatagán keresztül.

Félóráig tartott a rövid út a Music Boxig a magánautók, taxik, limousineok áradatában. Anny hozzászokott már a metropólisok kavargásához Chicagóban, de a Broadway színházi forgalma mégis

elkápráztatta. Úgy pillanott ki az autó védett bel-sejéből a körülöttük örvénylő áradatra, mint aki érzi, hogy el lenne veszve, ha kiesnék a mentőcsónakból az árvízbe...

Kilenc óra volt, mire megérkeztek a Music Boxba. Még nem kezdték el az előadást. Mielőtt a függöny felgördült, Anny körülnézett az összegyűlt közönség között. A szmokingok e pillanatban nem érdekelték, csak a többi nők ruháit nézte. Egy lady arannyal átszőtt brokátköpenyt vetett le a válláról, a köpeny alól merészen kivágott estélyi ruha tűnt elő. Pedig a hölgy legalább hatvanéves lehetett, teljesen ősz volt már, mégis ezüstös hullámokban göndörödött fehér haja és sovány testén úgy állt a ruha, mint a divatképeken. Egy másik hölgy halványlila selyembe volt burkolva és a könnyű selymek között illatozó testét ugyanilyen színű körgallér védte. Pici cipője, pókháló harisnyája, sőt a körmei is mind ezt az álomszerű színt lehelték, mintha az egész nőt halványlila felhő lebegné körül...

Anny szívéen irigység futott át, ahogy a többi nőket nézte. Hiszen ő is megtett mindent, hogy szépen öltözködjék, de ilyen pompáról fogalma sem volt eddig! Micsoda ruhák! És micsoda ékszerek!...

Tényleg, az ékszerek! Lám ő eddig nem fordított gondot arra, hogy megfelelő ékszerei legyenek. Milyen könnyelműség! A jövőben pótolni kell ezt a mulasztást is...

Mikor a függöny felgördült és a színpadon elkezdődött a revü, Anny elfelejtkezett az ékszerekről és egészen más gondolatai támadtak.

Eszébe jutott, hogy hallott színészekről, akiknek

karrierje valamely mecénás jóvoltából indult el. Ime, itt ül mellette a páholyban Muski, aki — ha egy kissé még szerelmesebb lesz — bizonyára nem riad vissza semmi áldozattól sem, hogy őt a művészi pályán előbbre segítse. Esetleg hajlandó lesz finanszírozni egy zenés darabot is, hogy ő a primadonna szerepet megkaphassa...

Anny gondolatai már a messze jövőben csapongtak, amikor dörgő taps figyelmeztette, hogy a színpadon megjelent a primadonna. A primadonna nemcsak szép volt, de a mozgásában is volt valami lenyűgözően hódító, majd elkezdett énekelni olyan elbűvölően, hogy Annyt hirtelen irigység fogta el. Az ő hangja nem szállt ilyen magasra. Nem tud így trillázni sem, színpadi gyakorlata sincs, oh, neki még sokat kell tanulni, amíg odáig jut...

Egyszerre visszazuhant a valóságba, ami úgy elkomorította, hogy Muski gyengéden megérintette a kezét és azt kérdezte:

— Nem tetszik magának?

Anny rögtön mosolyt varázsolt az arcára.

— De igen... nagyon!... Úgy örülök, hogy elhozott!

Színház után vacsorázni mentek a MacAlpin-hotel tetőkertjébe, azután pedig az Ezüst Papucs című mulató következett. Az utóbbi nem volt újdonság Anny számára, mert hiszen az Ezüst Papucs is csak olyan night club volt, mint amilyenekben Chicagóban, vagy Detroitban dolgozott.

Danre azonban láthatólag az újdonság varázsával hatottak az Ezüst Papucsban szereplő hölgyek.

Különösen egy rozsdavöröshajú hölgy kötötte le a figyelmét...

Muski biztatta Annyt, hogy fogyasszon többet a pezsgőből. Ügylátszik, Mr. Herbertsonnak volt egy titkos vágya, amelyet eddig nem sikerült megvalósítania, tudniillik, hogy Annyt becsípve lássa.

Anny azonban most is csak mérsékelt kortyokban ivott és Muski biztatására kedvesen mentegetődzött.

— Ne haragudjék, hogy nem iszom többet... Ha sokat iszom, mindjárt elalszom... Máris kezdek álmosodni. Kénytelen leszek táncolni Dannel, hogy felrázzam magam kissé...

Mialatt Anny és Dan a parketten forogtak, az Ezüst Papucs hölgyei közül egy hercegnőnek öltözött, nyúlánk, sötét szépség közeledett az egyedül maradt Mr. Herbertsonhoz.

Anny nem hagyhatta abba a táncot, hogy odarohanjon, de nem is tette volna, mert sokkal okosabb lány volt. Látszólag nyugodtan táncolt tehát tovább Dannel és csak szeme sarkából figyelte, hogy mi történik az asztalnál?

Muski láthatólag zavartan igyekezett megszabadulni a hercegnői szépségtől, de a hölgy csak akkor ment el, mikor Anny és Dan a táncból visszatértek.

— Ide szoktam néha jönni, mikor New Yorkban vagyok és ismernek — mentegetődzött Anny előtt.

Anny azonban nem tett epés megjegyzést a nyúlánk, sötét szépségre, hanem mosolyogva és elismerően jegyezte meg:

— Nagyon bájos teremtés!

Magában persze nem ezt gondolta, de az eredmény mégis az volt, hogy nem lett vihar az incidensből és Muski hálásan nézett Annyra.

— Anny drágám... maga igazán jó kis pajtás...

Dan, úgylátszik, felbátorodott ezen és szemével felkutatta a rozsdavöröshajút, majd rövidesen táncolni kezdett vele. Később a hangulattól elragadtatva odáig bátorodott, hogy a vöröshajúval tért vissza az asztalhoz. De Mr. Herbertson felállt, eléjük ment és valamit súgott Dan fülébe. Valószínűleg eszébe juttatta a titkárjának, hogy másként tartozik viselkedni az unokahúga jelenlétében. Dan erre visszafordult, újra táncolni vitte a rozsdavöröshajút és a terem másik sarkában valahogy elveszítette, aztán egyedül tért vissza az asztalhoz.

Később felkerekedtek és a Harlembe hajtottak fel, egy néger mulatóba, ahol a portástól kezdve, a ruhatáros lányon keresztül a művészekig és a tulajdonosig mindenki a néger fajhoz tartozott. Csak a közönség képviselte a fehér fajt...

Egy kínai mulatóba is el akartak menni, de erre már nem volt idő, mert az East River felől napsugarak hasítottak bele a hajnalba.

Muskin a fáradtság jelei mutatkoztak. Látszott rajta, hogy a tegnap éjszakai utazás után komoly alvásra van szüksége. Az ital sem fokozta az ellenálló képességét...

Visszamentek hát a hotelbe, ahol Muski homlokon csókolta Annyt, aztán a három muskétás külön-külön bevonult a saját szobájába.

Dél már régen elmúlt, mikor hármasban megint összegyűltek, a lakosztályukhoz tartozó kis szalonban.

— Mi a program mára? — kérdezte Dan a főnökét.

— Felforgatjuk New Yorkot — jelentette ki Muski vidáman és energikusan.

Ügylátszik, komolyan meg akarta valósítani ezt a programot, mert a soffőrnek azt az utasítást adta, hogy hajtson az Empire State épülethez, amely tudvalevőleg magasabb, mint a párisi Eifel torony és a tetején, a kormányozható léghajók számára szolgáló árbocon, fényvetítőkön, kilátóerkélyen kívül egy kis kávéház is van. Mr. Herbertson valószínűleg innen akarta megnézni a várost, melyet felforgatni készült. De az is lehet, hogy Annynak akarta megmutatni New Yorkot a magasból, vagy csak a saját fejét akarta kissé jobban kiszellőztetni...

Innen, az Empire State Building tornyából nem látszott valami könnyű feladatnak New York felforgatása. Az emberek ugyan hangyáknak látszottak lent az utcán és az autók sem tűntek fel nagyobbaknak, mint — mondjuk — a kőrisbogarak, de a többi felhőkarcolók úgy nyújtózkodtak a magasba köröskörül, mint mikor egy sereg kéz egy kinyúló kart igyekszik elérni.

Persze, csak a negyven emeletnél magasabbak számítanak, mert a többi beleolvad az átlag szürkeségébe. A tizenötemeletes Pulitzer Building például, mely az első felhőkarcoló volt valamikor, alig látszik. Az East oldalon pedig a három-négy emeletes „tenement” házak olyanok, mint az egymás mellé szorított gyufaskatulyák. Még az East River hatalmas konstrukciójú hídjai sem látszanak impozáns alkotmányoknak, a rajtuk keresztül nyüzsgő pontok-

kal, melyek valószínűleg autók, a Hudsonon úszó óceánjárók pedig csak akkoráknak tűnnek fel, mint a Central Park tavára kiengedett játékhajók...

De Muski mégsem akart letenni felforgatási terveiről. Ez mindjárt kiderült, amikor lekerültek az utcára. Azzal kezdődött az ügy, hogy az autójuk nem akart megindulni. A soffőr jelentette, hogy valami baj van a generátorral.

— Jól van — mondta Muski — vigye a garázsba. Majd veszünk néhány taxit magunknak...

A sarkon volt egy taxi állomás, ahol tíz kocsi állt egymás mögött. Beültek az elsőbe és Muski utasítást adott a soffőrnek.

— Szóljon a kollégáinak, hogy kövessék. Jöjjenek utánunk sorban...

Az utasítás kiterjedt arra is, hogy a többi soffőrnek pontosan azt kell csinálni, amit az első kocsi soffőrje csinál. Így például, ha az első taxi soffőrje túlköl, a libasorban utánuk hajtó soffőröknek is túlkölni kell...

Ez kitűnő mulatságnak látszott. Úgy vágtattak végig a városon, mint valami processzió. Az egyik avenuen a forgalmi rendőr megállította kedvükért a keresztforgalmat. Csak akkor csodálkozott el, mikor a kocsik elvonultak előtte és látta, hogy az első kivételével a többi, mind üres. Megcsóválta a fejét, mert sehogysem értette a dolgot.

Muski ekkor sebesebb iramot diktált a soffőrnek s így a többi kocsi is sebesebben kezdett utána száguldani. Ennek az lett a következménye, hogy egy motorbiciklis rendőr iramodott utánuk és az első kocsi mellé száguldva, bekiáltott az ablakon:

— Hé! Hová az ördögbe mennek?

— A Riverside-ra — felelte Muski nyugodtan — Grant tábornok mauzoleumához!

A motorbiciklis rendőr valószínűleg azt hitte, hogy küldöttség igyekszik a polgárháború hősenek emléképületéhez, talán koszorút is visznek, tehát szalutált és a menet élére iramodott, hogy biztosítsa a szabad utat a számukra. Szirénabúgással száguldott az első taxi előtt, mire minden forgalom leállt előttük és úgy kanyarodott be a Hudson melletti autóútra.

A motorbiciklis rendőr azonban csodálkozva látta, hogy az autók nem Grant tábornok mauzoleumánál állnak meg, hanem a Casino nevű épületnél, mely egy parkirozott magaslaton emelkedik a folyam fölé és egy nyári kávéház céljait szolgálja. A motorbiciklis rendőr ekkor meglátta azt is, hogy a tíz taxi közül kilenc üres és csak az elsőben ül két gentleman és egy hölgy. Mérgében rögtön elővette a könyvét, hogy büntetőparancsot írjon a sofförnek sebes hajtás miatt.

— De officer! — szólt rá szeliden Muski — a sofför nem tehet róla, hogy sebesen hajtott. Hiszen ön vezette...

— Igen — mondta dühösen a motorbiciklis — mert azt mondták, hogy a Grant síremlékhez mennek. Tudja, mi ez? A hatóság félrevezetése!

Muski csendesen ingatta a fejét.

— Szó sincs félrevezetésről, officer. Hiszen a Grant mauzoleumhoz megyünk. Csak előbb betérünk ide a Casinóba, egy kis hűsítő italra. Nem tart velünk?

A meghívásra a motorbiciklis arca mintha megnyihült volna kissé, de mégis megrázta a fejét.

— Sajnálom, szolgálatban vagyok...

— Nagy kár — mondta Mr. Herbertson és elővette a névjegyét — keressen fel majd a Waldorf Astoriában és kárpótolom vahahogy...

A motorbiciklis elmosolyodott, eltette a névjegyet, szalutált és elrobogott. Mr. Herbertson pedig megnézte, hogy mennyit mutat a taxi, kifizette a tizszeresét, aztán a taxisoffőrök kórusban hangzó köszönete mellett bevonult Annyval és Dannel a Casinóba...

A Casinóban női jazz-zenekar szolgáltatta a tánczenét. Utána vacsorázni mentek, vacsora után pedig újra az Ezüst Papucsba. Anny már szédült kissé, mert ezúttal a pezsgő helyett cocktailt ittak, aztán meg „high ball-t“, vagyis whiskyt édes szódavízzel. Ez még csak fokozta Muski jókedvét és felforgatási törekvéseit.

Például az Ezüst Papucsban az az ötlete támadt, hogy ő lesz a „bartender“. Fel is tette a „mixer“ fehér vászonsapkáját a saját fejére és nekiállt buzgón keverni az italokat, a bartender pedig kényszerítette, hogy üljön le és rendeljen valamit. Ez is nagyszerű tréfa volt, amin Dan és Anny jól mulattak...

Nem kell azt képzelni, hogy a társaság be volt csípve. Csak jókedvűek voltak és gyerekesek, mint általában az amerikaiak, mikor mulatnak. Ügylátszik, náluk az életöröm egyik megnyilvánulása: levetni minden földi gondot és ezzel együtt minden nagyképűséget...

Muski most már ragaszkodott ahhoz, hogy Anny is sűrűn igyék. Hiába szabadkozott a kislány, hogy elalszik a high-baltól, Muski erélyesen belédiktált néhány pohárával. A hatás meg is látszott Annyn. Az arca kipirult, nagyokat nevetett, a szeme csillogott és nemhogy elaludt volna, hanem még sokkal világosabban látott maga körül mindent.

Például azt is észrevette, hogy mikor Muski végre abbahagyta a bartender mesterséget, odalépett Danhez és néhány halk szót váltott vele. Mintha megegyeztek volna valamiben...

Ennek a megbeszélésnek a következményeként Dan nemsokára sajnálkozva jelentette be, hogy el kell távoznia, mert egy estélyre van meghíva, Amint Dan eltávozott, Anny kutatva nézett körül, hogy a rozsdavörös hajú hölgyet megpillantsa. Nem látta sehol. Szintén eltűnt. Vajjon ez lett volna Dan eltávozásának az oka?

Anny még különösebbnek találta a dolgot, mikor Muski kijelentette, hogy nekik is haza kell menniök. Pedig még alig múlt éjfél...

De Mr. Herbertson elkomolyodva jegyezte meg, hogy nemcsak mulatni jött New Yorkba, hanem van elintézni való üzleti ügye is és holnap reggel korán kell felkelnie...

Közünyösen mondta ezt, de a keze forrósága elárulta, hogy közben aligha gondol az üzletre. Anny most már világosan érezte, hogy komoly veszedelembe forog, de nem tudott kitérni előre. Elsősorban is nem szabad elárulnia, hogy fél. Mégis, mikor felsegítették a kabátját és beültették a taxiba, úgy érezte magát, mint akit foglyul ejtettek...

Gyenge és tehetetlen volt. Valami különös, édes mámor gözölgött a fejében. Oh, csak ne keverte volna a cocktailt a „high ball“-lal! Még haragudni sem tudott Mr. Herberstonra, mikor a taxiban a vállá körül érezte a karját. Megadta magát sorsának és bágyadtan tűrte a szájára hulló forró csókot.

Annyka, most vigyázz! — gondolta magában, de más nem jutott az eszébe. Csak álmodást érzett.

A taxi zökkent egyet és Anny szőke feje Muski vállára csuklott. A szempillái pedig lassan lehunytak...

*

A taxi megállt a Waldorf Astoria előtt. Anny kinyitotta a szemét. Ez a kis alvás a kocsiiban, ez a tízpercenyi pihenés kivette a mámort a szeméből.

De úgy gondolta, hogy jobb lesz, ha egyelőre még nem ébred fel.

Ismét lehúnyta a szemét és engedte, hogy Muski gyengéden megpróbálja felkelteni. Bágyadtan, mint az álmjáró, ment fel Mr. Herbertson karján a lakosztályukba. Ott leomlott egy fotelbe és újra lehúnyta a szemét.

Érezte, hogy két kar felemeli, mint a pelyhet, könnyedén viszi, aztán óvatosan lefekteti egy ágyra...

Anny a szempillái résein keresztül tájékozódni próbált. Az ernyős lámpáról megállapította, hogy a saját szobájában van. A saját ágyán. Megkönnyebült!... Csak aludni tovább!

De Muski most csókolni kezdte.

— Angel face! — becézte áradozva, két csók között — angyal arc!... drágám...

Hiába, mégis fel kell ébrednie! — gondolta magában Anny.

Felnyitotta a szemét. Muski felgyúlt forró arcát látta maga fölé hajolni. Kalapáló szívvel érezte a pillanat veszélyét! Hiábavaló minden védekezés! Mit csináljon?

Már kitalálta!

Mr. Herbertson odahajol és rátapasztja száját a remegő ajkakra. Anny nem húzza el a fejét, nem védekezik, csak felnéz Muskira és a szeme megtelek könnyel. Ijedt, könnyörgő pillantás sugárzik a csillogó könnyek közül a férfi arcába.

Anny úgy néz, rémülten és esdekelve Mr. Herbertsonra, mint egy sebzett madár, melyet egy gonosz fiú meg akar ölni.

Mr. Herbertson megrendül ettől a pillantástól. Egy pillanattig még küzdök magával, aztán lehajol és megsimogatja Anny arcát.

— Angyali arc... — suttogta megindultan — nincs szívem hozzá... sokkal jobban szeretlek... Ne félj!... Aludj csak olyan tisztán, édesen, mint eddig... Jó éjszakát, drágám!

Megcsókolja Anny homlokát és lábujjhegyen kimegy.

— Jó éjszakát — visszhangozza Anny sóhajtva.

Az ajtó becsukódik. Anny felugrik, odalopózik az ajtóhoz és halkán rácsettenti a kulcsot. A fülét

az ajtóhoz tapasztja és hallgatódzik egy pillanatig. Aztán megszólal az ajtón keresztül.

— Muski, drágám...

Mr. Herbertson léptei tompán hangzanak a szőnyegen, ahogy visszatér az ajtóhoz.

— Mi az, édes?

Anny nem felel mindjárt.

— Nos, mi az, édes? Mit akart mondani?...

Anny hangja duruzsolva hangzik a bezárt ajtón keresztül.

— Azt, hogy szeretem... Muski, drágám... most igazán, szeretem...

*

Anny kopogtatásra ébredt fel. Napsugár tűzött a szemébe, már dél felé közeledett az idő.

Dan jött be a szobába. Kiderült, hogy Muski már elment, úgy látszik valóban volt valami üzleti tárgyalása. Dant hagyta otthon, hogy kísérje el Annyt, ha be akar menni a városba.

Anny gyorsan rendbe hozta magát és elindult Dannel. Apró bevásárlásokról volt szó, majd a szépségeti szalon következett. Anny bevonult egy „beauty parlorba“ és estig ki sem került onnan. Ott töltötte az egész délutánt. Megmosatta a fejét, tartósan hullámosíttatta a haját, manikűröztetett, rendbehozatta a szemöldökét és amit csak a modern szépségápolás vívmányaival igazítani lehet egy nőn, azt mind megigazíttatta magán. Szép akart lenni estére. Azt akarta, hogy ha megint színházba mennek, vagy valamelyik night clubba, Muski büszke

legyen rá. Arra készült, hogy kiállja az összehasonlítást bármelyik másik hölgygel.

De kiderült, hogy minderre nem volt semmi szükség.

Mr. Herbertson ugyanis — a csendes vacsora után — kijelentette, hogy a maga részéről nem kíván sehová sem menni. Nem érzi egészen jól magát, tehát otthon fog maradni. Úgy látszik, az üzleti tárgyalás közben elrontotta a gyomrát. De Anny csak menjen el valahová Dannel szórakozni.

Anny megrázta a fejét. Ügyesen és okosan rögtön visszautasította ezt a nagylelkű ajánlatot. Ha Muski nem jöhet velük, ő se megy sehová. Mit ér neki akármilyen szórakozás, ha Muski nincs mellette?

Igy mutatta ki Anny, hogy milyen ragaszkodó és hű tud lenni, ha jól bánnak vele. Lám, máris meghálálta, hogy Mr. Herbertson olyan lovagiasan viselkedett és úgy megértette a lelkét tegnap este! Hiába biztatta Muski, hogy csak menjenek el Dannel valahová, mert ez az utolsó estéjük New Yorkban, Anny nem fogadta meg a tanácsot.

Ellenben leült Mr. Herbertson mellé a diványra, aggodalmasan és anyáskodva megsimogatta Muski fejét, turkált a hajában, amitől úgy látszik, a fáradt üzletembernek kezdett elmúlni a rossz közérzete.

Anny ekkor halkán dúdolni kezdett. Majd óvatosan megkérdezte Muskit, hogy nem bántja-e, ha csendesen megszólaltatja a rádiót? A rádió Vincent Lopez tánczenekarának fox-trottját közvetítette, mire Anny félrehúzta a szőnyeget és a szoba közepére cipelte Dant, hogy táncoljon vele.

Igy nemcsak ők ketten szórakoztak, de Muski is láthatólag jól érezte magát, mialatt gyönyörködve nézte őket. Most kiderült, hogy mégis érdemes volt a „beauty parlorban“ tölteni a délutánt. Anny határozottan szebbnek látszott, mint valaha! Fiatalsága, jókedve, szépsége előntötte a kis szalont és ellenállhatatlan vonzóerővel sugárzott Mr. Herbertson és Dan felé.

Elemében érezte magát. Fáradhatatlan volt a szórakoztatásban. Mókázott, táncolt, a jazz-refraineket értelemnélküli hangokkal kísérte, cifrázta a „hottokat“, vagyis: szöveg helyett a legfurcsább hangkombinációkat találta ki:

— Du- du-lu-du du...di-di-rá-dá-di-há-há-cses!

Később az is kiderült, hogy Anny egészen jól tud utánozni néhány hangszert a szájával. Így például a hawai gitár hosszan elnyújtott, édes nyivákolását.

— Pli-i-i-i-m ... Ple-e-e-m ... Ü-ü-ü-ü-mmm...

Anny színházat játszott, amelynek egymaga volt az énekesnője, szubrettje, táncos komikusa, primadonnája. Nyiltszíni tapsot kapott és sikerült teljesen meghódítania a két férfiből álló közönséget...

Mire észrevették, hogy eltelt az este, már éjfél felé járt az idő. Le kellett feküdni, mert másnapra még volt néhány elintéznivalójuk.

A kis szalonban véget ért a házimulatság. Sze-replő és közönség bevonultak a szobáikba.

Másnap reggel Anny ijedten ébredt arra, hogy este hétkor indul a vonat vissza és neki még egy sereg dolgot kell bevásárolnia. Lázas gyorsasággal szaladt az üzletekbe s csak délután jutott az eszébe,

hogy elfelejtette a legfontosabb dolgot, amiért tulajdonképpen New Yorkba jött.

Még nem kereste fel Mr. Agostont!

Anny gyorsan elővette Agoston levelét, amelyen rajta volt a telefonszám és sietett a telefonhoz.

— Halló... Mr. Agoston?

— Igen. Ki beszél ott?

— Itt Miss Anny Lorenz.

Egy kellemes férfihang csodálkozva kérdezte.

— ... Anny Lorenz?... Detroitból?

— Dehogy! Itt vagyok New Yorkban! A Waldorf-Astoriában.

Mr. Agoston elhallgatott. A hallgatásán érezni lehetett, hogy most még jobban csodálkozik.

— Odamehetek magához? — kérdezte Anny türelmetlenül.

— Igazán nagyon kedves... de nem... ne jöj-
jön — felelte zavartan a férfi.

Mr. Agoston zavarának az volt az oka, hogy egy szerényebb szállodában lakott. Egész nap aludt, most kelt föl, még ki sem volt takarítva a szobája. Igazán nem volt olyan állapotban, hogy hölgyet fogad-
hasson. A Waldorf-Astoria említésére nem tudta, hogy mit gondoljon... Hogy került Anny Lorenz oda? Miféle lány lehet?

— Hát akkor találkozunk máshol, — sürgette Anny a telefonon, — este hétkor megy vissza a vonatom Detroitba. Csak egy napra jöttem New Yorkba a rokonaimmal.

Anny kis lélegzetet vett ezután a hazugság után, majd lágyan hozzáfűzte.

— Csak azért jöttem, hogy magával beszéljek. Úgy szeretném látni!... Hol találkozhatunk?

— Hétkor megy a vonata? — tétovázott Ágoston,
— de hiszen most már hat óra...

— Nem baj. Egy félóra múlva a Pennsylvania állomáson leszek. jöjjön oda. Úgy-e eljön?

Ágoston habozott kissé, a telefonkagylóval a kezében. De aztán a Waldorf-Astoria jutott az eszébe. Vagy Anny fényképére emlékezett vissza? Az eredmény az volt, hogy győzött benne a kíváncsiság.

— Rendben van, — felelte, — ott leszek félóra múlva a Pennsylvania-állomáson... A Savarin-étterem előtt...

Megint a fényképre gondolt. Homályosan egy csinos, fiatal arc merült fel a képzeletében. De úgy érezte, hogy a kép kissé bizonytalan és azt kérdezte:

— Miről ismerem meg magát?

— Feketében leszek, — mondta Anny a telefonba, — egyszerű fekete ruhában... fehér selyem gallérral...

*

— Egy színházi emberrel kell találkoznom — magyarázta Anny Mr. Herbertsonnak a Pennsylvania-állomáson. — Az illető telefonált, hogy okvetlen beszélni akar velem. Nagy hasznomra lehet. Esetleg szerződést kapok valamelyik színházhoz...

Mr. Herbertsonon látszott, hogy nem tetszik neki a dolog.

— Muski, drágám... — bizonykodott Anny — ez üzleti ügy...

Az üzlet komoly dolog Amerikában, ami mellett minden más kicsinyes emberi érzelemnek félre kell állnia. Mr. Herbertson is megnyugodott az „üzlet“ szóra, de óvatosságból mégis odaintette az utazási iroda egyik közelben ügyelgő egyenruhás alkalmazottját.

— Kísérje el a ladyt és vigyázzon, hogy induláskor pontosan visszajöjjön vele.

— Itt nem ismerem az állomásfőnököt — fordult mentegetődző mosollyal Annyhoz — és félek, hogy nem tartaná vissza a vonatot a kedvemért...

Tizenöt perc hiányzott a hét órához, amikor Anny megjelent az egyenruhás boy kíséretében az állomás márványoszlopos halljában a Savarin étterem előtt. Megállt, kutatva körülnézett, mire azt látta, hogy egy szőke fiatalember közeledik feléje. A szőke fiatalember Ágoston volt...

Úgy üdvözölték egymást, mintha valóban régi ismerősök lennének. Az egyenruhás boy diszkrétén hátrahúzódott, ők pedig egymás mellett sétálva kezdtek beszélni.

— Szóval New Yorkba akar jönni, Annyka — mondta Ágoston melegen, bizalmas hangon — a Broadwayn akar karriert csinálni... Sejtettem, hogy ide fog fejlődni a dolog... Most már hiába figyelmeztetném, hiába magyaráznám magának, hogy a Broadway csillogása mennyi keserű könnyet, mennyi fekete szomorúságot takar néha...

Anny megbűvölten hallgatta.

Ágoston választékos, különös kifejezéseket használt, nyelvtanilag tökéletesen beszélt az angolt, de mégis másképen, mint például Mr. Herbertson. A ru-

hája amerikai szabású volt, de a modora mögött az európai embert lehetett érezni. És olyan bársonyos pillantása volt, olyan kedves nézésű szeme, hogy Anny egyszerre felmelegedett tőle. Határozottan tetszett neki a fiú...

Ágoston nem volt olyan vállas és magas, mint Mr. Herbertson. Középtermetű és sovány volt. Harmincon felül lehetett, de fiatalabbnak látszott. A szemében fölényes okosság csillogott és Anny az első perctől kezdve bizalmat érzett iránta. Az ösztöne azt súgta, hogy Ágoston előtt nem kell színészkednie, hanem őszinte lehet vele szemben, persze nem fenntartás nélkül. Ezért, mikor Ágoston azt kérdezte tőle, hogy miből fog megélni New-Yorkban, amíg valamihez jut, óvatosan azt felelte:

— Arról gondoskodtak! Támogatni fognak ... a rokonaim...

— Ugyanazok, akikkel most felrándult New Yorkba?

— Igen.

Ágoston hátranézett. Az utazási iroda egyenruhás küldönce lassan követte őket.

— Ők küldték magával a boyt is?

— Igen — mondta Anny pironkodva — hogy el ne tévedjek...

— Hát nézze drágám — mondta Ágoston elgondolkozva — a Broadwayra vezető út tele van csalódásokkal. Adhatok ugyan magának egy levelet Schubertékhez, akiknek egy sereg színházuk van, be is fog jutni vele Schuberthez, de ezzel nem sokat ér... Schubert ugyanis nagyon kedves lesz magá-

hoz, el lesz ragadtatva és azt fogja mondani, hogy minden rendben van, csak menjen le a doktorhoz.

— A doktorhoz? — kérdezte Anny ámulva.

— Doktor Hunterhez, az első emeleten. Ő a szerepező igazgató. Röviden csak doktornak hívják. Mikor pedig maga boldogan kimegy az ajtón, Schubert felemeli a telefonkagylót és lead egy jelet a doktornak. Doktor Hunter sajnálkozva jelenti ki később maga előtt, hogy jelenleg minden szerep be van töltve, de majd legközelebb. Így fognak labdázni a maga reményeivel.

— Dehát miért?

— Pusztán csak azért, hogy az igazgató megmaradhasson jó embernek, aki mindenkinek a kívánságát teljesíti. A rossz ember szerepét a doktor játssza. Ezt azért mesélem el, hogy egy kis ízeletet kapjon a Broadwayről. Persze, könnyebben menne a dolog, ha személyesen mehetnék magával. Sajnos, most már nem lehet!

— Miért nem?

— Mert a jövő héten utazom Európába. A darabom ugyanis nem aratott olyan sikert, mint ahogy reméltem. Mit cifrázzam? A „Szirén“ alaposan megbukott. Mindössze két hétig ment. Legalább egy esztendő kell, hogy elfelejtsék. Átmegyek addig Európába. Hazamegyek Pestre, egy évig pihenni...

Belemerült a saját terveibe. Szinte elfeledkezett egy pillanatra Annyról, aki ott sétált mellette. Már csak nyolc perc hiányzott a detroiti vonat indulásához.

— És nekem mit tanácsol?

— Hm . . . — gondolkozott Ágoston, láthatólag

valami kitérő választ keresve, — ha módja volna hozzá, azt ajánlanám, hogy jöjjön velem Európába.

Ötletszerűen mondta, de mikor látta, hogy Anny nem felel semmit, buzgón kezdte magyarázni:

— Európában kiképeztetheti a hangját. Színpadi gyakorlatot is szerezhethet. Ha egy kis európai sikerrel tér vissza Amerikába, mindjárt könnyebben megy a dolog. Helyzeti előnye lesz. Egy európai körút mindig jó ajánlólevél a Broadwayn. Jobban bíznak magában, ha Európából jön, mintha South-Bendről érkezik. Keletről, a tenger felől, könnyebb betörni a Broadwayra, mint nyugatról...

Mialatt Ágoston beszélt, Anny némán függeszettette rá a szemét. Aztán így szólt:

— Jól van. Elmegyek magával Európába.

Ágoston meghökkent. Egy percig sem hitte komolyan, hogy Anny belemegy a dologba. Most szinte elképedve hebegte:

— És anyagilag... nincs semmi akadály?

— Majd elintézem az akadályokat, — mondta Anny vidáman és nyugodtan, — a rokonom... nagyon gazdag ember! Ösztöndíjat is ad diákoknak. Megkérem szépen, hogy adjon nekem is ösztöndíjat.

Ágoston még mindig nem bírta komolyan elhinni a dolgot.

— Dehát... én a jövő héten megyek!...

Anny bizakodva mosolygott.

— Rendben van. Majd beszélek a rokonommal... és értesítem magát.

— Hogyan értesít? Mikor?

Az utazási iroda egyenruhás alkalmazottja hozzájuk lépett,

— Egy perc múlva indul a vonat.

Anny hirtelen közelhajolt Ágostonhoz. Olyan természetes volt ez a mozdulat, hiszen pályaudvaron voltak! És Ágoston ösztönszerűen nyújtotta ölelésre a karját.

— Holnap, vagy holnapután hírt kap tőlem...

A következő pillanatban Anny már elindult a boy után és eltűnt a 18-as számú vasrácsos lejáraton, mely a detroiti expresszhez vezetett.

Ágoston ott maradt állva a Pennsylvania-állomás gigantikus kupolatermének közepén és csodálkozva, zavart mosollyal nézett a lány után...

A vonat már Pennsylvania állam területén robogott keresztül, amikor Anny szóbahozta a dolgot Mr. Herbertson előtt. Azzal kezdte, hogy gyermek-kora óta szeretne Magyarországra menni hogy megnézze a papa és a mama szülőföldjét. Rokonai élnek ott, akiket sose látott. Állítólag egy egész falu...

Mr. Herbertson elgondolkozva hallgatta Annyt, de nem felelt semmit.

Anny ekkor arról kezdett álmodozni, hogy mennyire elősegítené a karrierjét egy európai tanulmányút. Többen mondták neki és ő maga is úgy gondolja, hogy Európában kitűnő énekmesterek vannak. A leghíresebb énekesnők mind Európában képeztették ki a hangjukat. Ha Európában szerez színpadi gyakorlatot ...és európai sikerrel a háta mögött, egész másként fogadnák a Broadwayn. Más az, ha az ember európai körútról érkezik a Broadwayra, mint ha South Bendről. Most azért is

kitűnő alkalmá volt az európai utazásra, mert egy Mr. Ágoston nevű honfitársa, akinek darabja ment a Broadwayn, a jövő héten utazik s így társaságban mehetne...

Mr. Herbertson arcán valami rosszaló kifejezés suhant át. Anny észrevette ezt az árnyalatot és gyorsan észbekapott. Rögtön hozzáfűzte, hogy Mr. Ágoston természetesen nő és a feleségével utazik. Oh, Ágostonné nagyon bájos asszony! Neki, Annynak gyerekkori barátnője. Olyan jóba vannak, hogy Mr. Ágoston egész biztosan megtenne mindent Anny sikere érdekében — a felesége kedvéért...

Anny addig fejtegette Ágostonné jó tulajdonságait és kedvességét, míg csak az aggodalmas felhő el nem tűnt Mr. Herbertson arcáról. Annynak ekkor az jutott eszébe, hogy a házasságok következtében többnyire gyermekek szoktak születni. Tehát megajándékozta az Ágoston házaspárt gyermekekkel. Egyszerre kettővel. Egy kis fiúk van és egy kislányuk. Ikrek! Ennivalóak!...

Mr. Herbertson még mindig hallgatott. Ezúttal nem rosszalólag, hanem érdeklődve, ahogy gyermek hallgatja a mesét. Mert hiába volt Mr. Herbertson húsz évvel idősebb, mint Anny, mégis csak férfi volt, Anny pedig a kismama szerepét játszotta, aki igaznak látszó tündérmesékkal szórakoztatja a fiacskáját.

De minden mesében vannak érzékeny részletek, melyeknél a mesélő hangja megremeg.

Anny épp ilyen részlethez ért. Elhallgatott kissé, aztán felsóhajtott. Milyen kegyetlen is az élet!

Sajnos, ő tudja, hogy az ő európai tanulmányútja, ez a szép álm, sohasem valósulhat meg! Pedig évek óta vágyódik rá, dolgozott is érte, minden héten félretett valamit a keresetéből. Már kétezer dollárja volt együtt, amikor megbukott a bank és egyszerre elveszett az egész pénz...

Anny lehajtotta a fejét. Az ajkába harapott, hogy elállítsa a könnyeit, de nem tudta többé visszatartani a pityergést, annyira meghatódott önmagától. Szípozott, majd elővette a zsebkendőjét, hogy megtörölje a szemét.

Mire felnézett, Mr. Herbertson már nem volt a fölkében. Kiment Dannel együtt a folyosóra, ahol halkán tárgyaltak valamiről. Anny visszafojtotta a lélekzetét. Érezte, hogy most dől el a sorsa...

Mikor Mr. Herbertson visszajött, mosoly játszadozott a szája körül. Dan is biztató szemhunyorgatással jött mögötte.

— Drágám — kérdezte Mr. Herbertson szelíd mosollyal, mely olyan jóságos volt, hogy már nemcsak apai, de nagyapai mosolygásnak is beillett volna — hát igazán szeretne Európába menni?...

— Muski... édes!... — sikoltotta Anny és Mr. Herbertson ölébe vetette magát. Az arcát csókolta kitörő örömmel és hálás, bohó szavakat rebegett a fülébe. Hogy mennyire meg fogja hálálni! Hogy Muski egyszer még büszke lesz rá! Hogy Muski egyszer visszakup majd mindent! Igen, ő vissza fog mindent fizetni, ha majd egyszer sikere lesz és sok pénzt keres...

Mr. Herbertson azonban elesítította. Nem akart

háláról hallani, inkább az élet valóságai érdekelték. Így például megsimogatta Anny haját és közben elmondta, hogy megveszi Annynak az odavissza szóló jegyet, azután pedig százötven dollárt fog neki küldeni havonként. Reméli azonban, hogy Anny jól fogja felhasználni idejét külföldön, szorgalmasan folytatja majd tanulmányait és jó lány marad. Ő tökéletes hittel és bizalommal engedi útjára Annyt. Bízik benne, hogy Anny nem veszti el okos, józan kis fejét semmiféle kisértéssel szemben sem és ha szórakozik is néha, épp oly ártatlan életet fog élni, mint eddig... És mikor visszatér egy év múlva, épp oly édes, tisztalelkű lány lesz, mint most...

*

Agoston mérgelődött, mikor a sürgönyhordó felverte hajnali álmából.

A sürgöny Annytól jött. Ötven szavas, bő távirat volt. Anny nem takarékoskodott a szavakkal.

— Este tízkor legyen telefonnál — írta a sürgönyben Agostonnak, — felhívjuk Detroitból. Rokonok, akik lehetővé teszik utamat, beszélni akarnak magával. Dicsérje hangomat és tehetségemet. Mondja, hogy okvetlen szükség van hangom kiművelésére. Igérje, hogy irányítani fogja művészi kiképzésemet...

Még egy sereg tanács, utasítás, kérés és figyelemztetés volt a sürgönyben. Aztán pedig az aláírás: szeretettel, Anny.

Agoston úgy elcsodálkozott, hogy észre sem vette, mikor a Western Union távirat-kézbesítője kiment a szobából.

Nem tudta, mit gondoljon a lányról? Próbált következtetni abból, amit Annytól hallott. A Waldorf-Astoria... a mecénás rokon...

Ágoston József nem hitt a rokonokban. Saját magának kínos tapasztalatai voltak a rokonokat illetőleg. Sokkal valószínűbb, hogy a lánynak valami gazdag barátja van. De miért küldi a barátja Európába? Talán megúnta, vagy talán kellemetlenné vált és szabadulni igyekszik tőle?

— Valószínűleg ilyesmi van az eset mögött — állapította meg Ágoston magában.

Megint elolvasta a táviratot. Milyen ügyesen, milyen körütekintően van megfogalmazva. Micsoda lány ez, mennyi esze van, milyen ravasz, kis bestia...

Ezalatt pedig Anny bosszúsan dobta magát a díványra, detroiti lakásában és idegesen csapkodta a homlokát.

— Én számár! Oh, milyen buta vagyok! Mindennek vége!... Elfelejtettem neki megsürgönyözni, hogy felesége és gyermekei vannak... Annyka, hol járt az eszed?...

De nem lett baj a dologból. A telefonbeszélgetést Anny kezdte és pár jelentőségteljes szóval melegen üdvözölte Ágoston betegen fekvő feleségét. Aztán átadta a kagylót valakinek. Dan kezdett beszélni a telefonba. Mr. Herbertson a telefon mellett állt, de nem szólt bele a tárgyalásba.

Dan kifejtette, hogy Miss Anny Lorenznek eddig igen szép sikerei voltak a középnyugati városokban és nagyon fontosnak tartják, hogy művészi fejlődése

helyes irányítás mellett történjék. Egyébként úgy gondolják, hogy legjobbnak lenne, ha a Manhattan hajóval utazna az első osztályon. Ágoston megjegyezte, hogy ő a Cunard-társaság Mauretania nevű hajójára váltott jegyet, még pedig a turista osztályra és ezen már nem változtathat.

A telefon másik végén — Detroitban — erre egy kis tárgyalás következett, majd újra megszólalt Dan és jelezte, hogy rendben van a dolog! Miss Lorenz is a Mauretánián fog menni a turista osztályon. Miss Lorenz pontosan az indulás előtti napon, tehát kedden fog New Yorkba érkezni...

A tárgyalás közel félóráig tartott. Ágoston megállapította magában, hogy Anny jóakarójának legalább is harminc dollárjába kerülhetett ez a telefon-beszélgetés.

Kedden délután Anny jelentkezett a telefonon. Megérkezett New Yorkba. Megállapodtak Ágostonnal, hogy a Commodore szálló foyerjában találkoznak.

— Itt szállt meg? — kérdezte tőle Ágoston.

— Nem — felelte Anny szelíden — a 72-ik utcába mentem... A magyar apácáknak van ott egy házuk, ahol átutazó lányok megszállhatnak...

Ágoston elmosolyodott.

— Dehát miért? Hogy jutott eszébe?

— A rokonaim miatt... Ők is jobbnak találják így, mintha egy fiatal lány egyedül megy egy szalodába...

Beültek a tea-szalomba. Ágoston rendelt valamit,

— Anny — mondta aztán bizalmasan — most mondjon el mindent őszintén.

Anny habozott kissé. De megint érezte, hogy Ágoston meleg pillantásában van valami, ami felkelti benne azt a vágyat, hogy őszinte legyen. Most már nem küzdött ez ellen az érzés ellen. Elvégre egy Aranyásó kisasszony életében is akad pillanat, amikor arra vágyik, hogy végre egyszer igazat mondhasson. Anny tehát bevallotta, hogy nem a rokonai támogatják, hanem egy gazdag gentleman ad neki ösztöndíjat, hogy kiképezhesse magát. Természetesen nem kell rosszat gondolni, mert a gazdag gentleman nem kíván ezért semmit cserébe. Ideálisan szerelmes belé.

Anny finoman vázolta is Mr. Hertsonnal való barátságának történetét. Persze diszkréten beszélt, nevek említése nélkül. Ágoston hitetlenül, de elnézően mosolygott. És amíg Anny üde arcát, gyermekes vágású száját nézte, magában ezt gondolta:

— Milyen kék szeme van! És hogy tud ezekkel a szemekkel hazudni!...

Később Ágoston azt ajánlotta, hogy beszéljenek magyarul. Annynak úgyis szüksége lesz a magyar nyelvre Magyarországon. Nem baj, ha töri is a nyelvet. Az se baj, ha magyarul csak tegeződni tud. Legfeljebb eleinte tegeződnek egymással. Aztán később, ha Anny már jobban tud magyarul és jobban összebarátkoznak, majd magázódni fognak.

Annynak tetszett az ötlet.

— Mondd csak, Anny, — kérdezte Ágoston, —

miért nem voltál mindjárt őszinte? Miért mondtad, hogy a rokonodtól kapsz pénzt?

— Nem magyarázhattam meg, — felelte Anny, — úgyse hitted volna el.

Ágoston nem feszegette tovább a témát. Ehelyett azt ajánlotta, hogy menjenek el este valahová szórakozni. Talán a Greenwich Village-be, a művész-negyedbe, ahol Anny bizonyára még nem volt. Ott nagyon mulatságos helyek vannak. Az egyik művész-barlangban — például — villany helyett minden asztalon gyertya ég, költők szavalnak modern verseket, a pincérlányok pedig pizsamában és cigarettázva szolgálják fel a teát.

Anny azonban megrázta a fejét. Sajnos, nem mehet sehová este. Otthon kell lennie tíz óra előtt. Nemcsak az apácák miatt, de azért is, mert esetleg felhívhatják Detroitból telefonon. .

Ágoston savanyúan mosolygott.

— Jól van, Annyka. Hát akkor csak menj szépen haza. Aludd ki magad. Holnap találkozunk a hajón. Szép álmokat!

Elváltak.

Ágoston hazament és korán lefeküdt. Másnap reggel összecsomagolt. Telefonon felhívta néhány barátját, akiktől még nem búcsúzott el, aztán délután kiment a hajóhoz.

Ágoston nem először hajózott Európa és Amerika között, tehát izgalom nélkül, kényelmesen ment az óceánjáróra — az utolsó órában.

Annyt már a hajón találta. A fedélzeten állt kipirult arccal, szoknyáját lobogtatta a szél.

— Halló, Anny! — üdvözölte Ágoston, — hogy mulattál tegnap este a Village-ben?

Anny meghökkent. A száját duzzogva összeszorította, mint a csínyen kapott gyerek. De aztán később mégis beismerte, hogy tegnap este a Greenwich Village-ban volt.

— Honnan tudtad meg? — kérdezte Ágostontól.

— Ma felhívtam egy barátomat, hogy elbúcsúzzam tőle. A barátom egy művészmulató managere. Szerencsés utat kívánt, aztán azt mondta, hogy üdvözlí a fiatal hölgyet is, aki velem utazik. Most pedig áruld el, Anny, honnan tudja ezt a barátom?

Anny vallani kezdett, Ágoston bizalomkeltő pilantására. Úgy történt, hogy amint hazaért, mindjárt felhívták telefonon Detroitból. Tehát nem kellett attól félnie, hogy még egyszer megszólal a telefon. Kiment kissé sétálni és ekkor találkozott egy ismerős házaspárral, akik valamikor South Benden laktak. Ők ajánlották, hogy menjenek el együtt a Village-ba. Ott hozzájuk jött a manager, beszélgetni kezdett velük, mire ő elárulta, hogy másnap utazik a Mauretánián. A manager megjegyezte, hogy egy barátja is azon a hajón utazik. Így derült ki, hogy Anny és Ágoston együtt utaznak...

— Egy házaspárral voltál ott? — kérdezte Ágoston bizonytalanul.

Anny merészen a szeme közé nézett.

— Kérdezd meg a barátodat, ha nem hiszed!

— Nem kérdezem — mondta Ágoston mosolyogva — inkább hiszek a szemednek, Anny... Ez

lesz a legjobb megoldás. A jövőre nézve pedig: nem vagy az esetem és nem leszek szerelmes beléd. Tehát igen jó barátok leszünk...

Anny nem értette meg világosan, mit akart Ágoston mondani. Mindenesetre megsértődött és felelni akart valamit, de ebben egy csodálatos érzés megakadályozta.

A hajó elindult! Még nem lehetett a mozgást érezni, mert a hajó észrevétlenül, símán csúszott, de látszott, hogy lassan távolodik a parttól.

— Megyünk — kiáltott fel Anny, boldog izgalommal.

A parton állók ajkáról búcsúkiáltások szakadtak fel és szálltak utánuk a víz fölé. Az utasok a hajókorlátra dőltek és zsebkendőjüket lobogtatták. Anny is önkéntelenül előkapta a zsebkendőjét...

A hajó megfordult.

Annynak valami összeszorította a szívét. Most itthagyja Amerikát, ahol született, amelyet ismer, ahol szerették! Elmegy a vad, idegen Európába, furesa és különösen viselkedő népek közé. Lám itt van egy európai: Ágoston! Már ő is egész más! Semmit se akar elhinni...

Annynak könnyes lett a szeme és meglegette zsebkendőjét. Nem volt, akinek intsen, csak úgy Amerika felé lengette általában. Mintha Amerika 130 millió lakosának mondana búcsút. Egész Amerikának, a felhőkarcolóival, gyáraival, rohanó, zengő életével, szentimentális jóságával és kegyetlen ridegségével, szertelen bolondságaival, milliomosai-val és nyomorgó szegényeivel...

A felhőkarcolókat már alig lehetett látni, de Anny még mindig elszorult szívvel lengette a zsebkendőjét.

Nem is vette észre, hogy Agoston mellette áll és átöleli a vállát...

ÖTÖDIK ALLOMÁS

(Budapest, Magyarország)

A Mauretánia már harmadnapja úszott a tengeren és Anny harmadnapja volt beteg. A negyedik nap felkelt és sétált kissé a fedélzeten. Ágoston be ment a könyvtárba, hogy hozzon neki valamilyen könyvet. Mikor visszatért, meglepetve látta, hogy Anny egy fiatalemberrel társalog.

A fiatalember orvostanhallgató volt. Kitűnt, hogy Genfben tanul az egyetemen, de nyáron mindig hazamegy Amerikába, hogy megszerezze az egész évi tanulás költségeit. Nyáron jazz-énekes.

Anny mindjárt ki is próbálta. Elkezdett énekelni egy népszerű dalt és az orvostanhallgató ügyesen tercelt hozzá. A hajókorlátnál megismételték az együttest. Jól ment, de a hullámokat láthatólag nem érdekelte a produkció. Egykedvűen futottak a hajó oldala mellett.

Estére Anny állapota annyira javult, hogy megjelent a vacsoránál az étteremben. Mialatt a zenekar egy divatjamult keringőt nyakgatott, odahajolt Ágostonhoz és az orvostanhallgatóra célozva, elárulta:

- Szegény kis fiú... nagyon szerelmes belém!
- Mért mondod, hogy szegény? Mért sajnálod?

— Rossz neki — mondta Anny részvétellel, majd könnyedén felvonta a vállát — dehát... mért szerelmes belém...?

Ágoston eltűnődve emelte a levegőbe a villáját.

— Ezek után remélem — mondta mosolyogva — hogy nem csalódom magamban és sose leszek beléd szerelmes. Nem szeretem, ha sajnálnak...

Másnap reggel felkereste Annyt, de nem találta a kabinban. Kint ült a fedélzeten egy nyugvószékekben. Egy pepita sapkás, köpcös úriember éppen azzal foglalkozott, hogy takarót terített Anny térdére. A köpcös úriember nagyon kopasz lehetett, mert a sapkája féltő gonddal volt a fejébe húzva, de még így is kivillogott hátul fejbőrének egy világos darabja.

Ágoston szó nélkül ment el mellettük.

Délután kiesett egy névjegy Anny retiküljéből. Ágoston így jött rá, hogy a köpcös gentlemant Grünbaumnak hívják és szőrmeüzlete van New-Yorkban.

— Bevásárolni megy — árulta el Anny, majd szelid dicsekvéssel hozzátette — ha felkeresem New-Yorkban, kapok tőle egy szőrmebundát.

Ágoston haragosan vontá össze a szemöldökét.

— Anny! Ha velem utazol...

De Anny félbeszakította.

— Ne ijedj meg... Mit képzelsz? Nem ingyen kapom, csak nagybani árban...

Este holdvilág volt és enyhe szél símogatta az arcukat, amíg a fedélzeten sétáltak. Az őszi holdfény ezüst sávot vont végig a hullámokon. Az orvostanhallgató melljük szegődött.

Beszélgettek. Az orvostanhallgató azt vitatta, hogy a mai ifjúságnak nehezebb küzdelme van az

élettel, mint a réginek. Neki még három évet kell keresztülhúzni, amíg megkapja a diplomáját és elkezdheti az orvosi gyakorlatot. Valószínűleg New-Yorkban fog rendelőt nyitni.

— Nagyszerű — kiáltotta Anny kedves biztattással — akkor én is ott leszek New-Yorkban. Legelőbb lesz egy orvosom. Úgy-e, engem ingyen fog kezelni...?

Ágoston megcsóválta a fejét és attól fogva hallgatott. Csak mikor megint kettesben maradtak, szólalt meg újra.

— Nem tudsz nyugodni, Anny? Azt hiszed, hogy az Isten csak azért teremtetette a férfiakat, hogy te kivegyed belőlük, amit éppen adni tudnak...? Ez a szegény fiú még azon töpreng, hogy mikor kapja majd az első honoráriumot és te már ingyen akarod a munkáját!

Anny durcás arcot vágott, de nem felelt semmit. Mérges volt Ágostonra, csak nem akarta megsérteni. Hogy lehet valaki ilyen számár! Hogy lehet ilyen egyszerű, természetes dolgon fennakadni...?

De azért kibékült Ágostonnal, mikor kiszálltak Cherbourgban és a vonat már Svájc felé robogott velük. Anny egyre izgatottabb lett, ahogy Magyarországhoz közeledtek. Azon töprengett, hogyan szólítsa a rokonait? A rokonai nem tudnak angolul, ő pedig nem tudja, hogy milyenek a szokások Magyarországon?

— Mit mondjak, mikor belépek? Isten hozott, én vagyok Lőrincz Annuska Amerikából tisztelettel...

Összeszedte minden magyar tudományát és úgy próbált összegyűrni valami szép frázist, a levelekben használt kifejezésekből.

— Ne mondj semmit — tanácsolta Ágoston — küldj egy táviratot, hogy érkezel és várni fognak az állomáson. Mikor Mosonban kiszállsz, már ott lesznek a rokonaid. Megcsókolod őket és a többi majd magától megy...

Anny azonban nem akart sürgönyt küldeni. Erősködött, hogy sokkal nagyobb meglepetés lesz, ha egyszerűen csak megérkezik. A papa már úgysis megírta a rokonságnak, hogy Annuska Magyarországra megy és felkeresi őket. Ő maga is küldött a nyáron egy fényképet Eszti néninek. Van egy unokabátyja, Lőrincz Jani, aki jelenleg katona. Önkéntes. Neki is küldött fényképet...

Végre mégis rá lehetett bírni Annyt, hogy Bécsben feladjon egy sürgönyt. Akkor már egész ideges volt, alig lehetett vele bírni a vonaton, folyton az ablakhoz szaladt nézni, hogy mikor érnek a magyar határhoz?

Mi tette olyan nyugtalanná, hiszen sose volt azelőtt Magyarországon. Mi hatotta meg? Talán az merült fel a lelkében, amit gyerekkorában a szülői házban hallott Magyarországról? Vagy talán az édesanyja annyiszor hallott, vágyódó sírása rezgett vissza az idegeiben...?

Már alkonyodott, mikor a vasúti kalauz magyarul kérte a jegyet Annytól és a vonat ablakából magyar falvakat lehetett látni.

Anny elszorult szívvel nézte a kis, bogárhátú házakat és könnyű tolult a szemébe.

— Szegények... — sóhajtott a — óh, szegénykék...

Olyan nagyon szomorú volt ez!

Nem is képzelte azelőtt, hogy ilyen kis házakban is lehet élni...

*

Anny pár napig akart a rokonainál maradni. De csak egy hónap múlva érkezett Pestre. Az történt ugyanis, hogy a rokonok addig etették, amíg megbetegedett. Nem volt hozzászokva a zsíros, fűszeres ételekhez...

Végül — meghívva bár — mégis felkerült valahogy a Dunántúlról Budapestre. Felkereste Agostont a körúti szállodában.

— Van már lakásod, Anny? — kérdezte Agoston.

— Igen.

— Hol? — mosolygott Agoston. — Megint zárdába mentél lakni?

— Nem zárda az — felelte szeliden Anny — csak olyan nőotthon. Apácák felügyelnek benne. A Ferenévárosban van. A Főnöknő nagyon kedves, tud angolul is, járt Amerikában.

Agoston nyelt egyet.

— És hogy találtad meg ilyen hamar?

— Oh, még Margit nővértől kaptam a címet Detroitban...

Anny ájtatosan lesütötte a szemét. Agoston rándított egyet a vállán.

— Jó, — mondta — elmegyünk majd egy énektanárhoz. Aztán beiratkozhat sz valamelyik jobb színész magániskolájába is, csak azért, hogy magya-

mul tanulj. De ne emlegesd folyton a kedves nővéreket. Pesten kicsit szokatlannak találnák az emberek, hogy egy színipályára készülő hölgy apácáknál lakik...

Anny felnézett. A felvetett szempillák mögül meghiitt tekintet ragyogott Ágostonra.

— Csak Muski miatt... Hiszen tudod... Látni fogja a címzésen, hogy hol lakom s legalább nyugodt lesz. Muski nagyon bízik bennem és nem akarom, hogy csalódjék... Muski drágám... Oh, úgy szeretem...

— Jó, jó, — felelte Ágoston türelmetlenül — értem!... Gyerünk, elkísérlek az énektanárhoz...

Az énektanár valahol a Csikágóban lakott, a liget felé. Anny nagy örvendezéssel vette tudomásul, hogy Budapestnek is van egy Csikágó nevű városrésze, bár semmiféle hasonlóságot sem fedezett fel a szegényes pesti utcák és az amerikai metropolis között.

Az énekmestert Enriconak hívták. Csak becézésképpen ragadhatott rá ez az olasz név, mert egyáltalában nem volt olasz származású. Sovány ember volt, erősen borotvált színész-arccal. Fekete, Mefiszto-szerű feje mutatta, hogy valamikor — énekes korában — érdekes jelenség lehetett a színpadon...

Az énektanárnak hízelgett, hogy Anny Amerikából jött hozzá tanulni. Érdeklődött a részletek felől, mire Anny elárulta, hogy addig kérte a papáját, míg az elengedte egyévi tanulmányútra Európába. Enrico mester ekkor megjegyezte, hogy egy angol hölgy is tanul nála, aki Londonból jött. Aztán azt mondta:

— Hát lássuk... énekeljen valamit!

Anny trémázott. Sokszor énekelt közönség előtt, de mégis más az — szakértő előtt énekelni! Már sokszor keresett pénzt a hangjával, de most először vizsgázott vele.

— Bátrabban — mondta Enrico — és leütött egy akkordot a zongorán.

Anny melegen, érzéssel kezdte énekelni a kiválasztott dalt. A hangja tisztán és kellemesen hangzott a kis szobában.

A dal után kipirulva várta az énektanár véleményét.

Enrico mester megállapította, hogy Anny határozottan tehetséges. Nemcsak kitűnő hallása van — egyetlen hamis hangot sem fogott — de különös melegséggel is énekel. Szív van a hangjában. Még a skálát is úgy énekelte, mintha a szívét adná belé. A hang terjedelme ugyan kicsi és a középhangjai préseltek, de ezen lehet segíteni...

Anny boldog volt, gyerekesen ugrált örömeiben.

Enrico mester ekkor — Agostonra nézve — azíránt tett célzást, hogy ki fogja fizetni a tandíjat?

— Én — mondta Anny és elővette a retiküljét, majd dicsekedve hozzátette — kapok a papától minden hónapban 150 dollárt...

Az énekmester nyájasan mosolygott Annnyra.

— Én is kimehettem volna Amerikába — jegyezte meg elmerengve — bolond voltam, hogy nem mentem, amikor hívtak. Most persze már nem igen érdemes. Hallom, hogy ott is bajok vannak. Milyenek ott most a viszonyok?

Anny könnyedén legyintett.

— Oh, a papának jól megy. Gyára van...

Az énektanár melegen nézett Annysra. Határozottan bájos teremtésnek találta. Anny azonban érezte, hogy még jobban meg kell kedveltetnie magát Enrico mesterrel. Azt szerette volna, hogy ne csak pénzért foglalkozzék vele a mester, hanem teljes szívvel tanítsa...

A zongora mögött fényképek voltak, amelyek közül az egyik Enrico mestert ábrázolta fiatal korában. Nagyon régi fénykép lehetett, mert egy síma arcú legénykét mutatott.

— Ez én voltam húszéves koromban — mondta Enrico elborultan.

Anny az énekmester ráncos arcára nézett és rajongva kiáltott fel:

— Milyen édes volt! Mindjárt megismertem. Igazán, a tanár úr semmit, de semmit sem változott...

Mikor elbúcsúztak, az énektanár besietett a másik szobába a nővéréhez és elragadtatva mondta:

— Ma egy amerikai kislány iratkozott be hozzám... Hallatlanul tehetséges...

Muskitól pontosan jött a pénz minden elsején.

Levél is érkezett néha. Ezeket Muski többnyire a vonaton írta, mikor Kaliforniába, vagy New-Yorkba utazott, hogy egy-egy nagyobbszabású megrendelést lebonyolítson. Ilyenkor érzékeny hangulat fogta el. A Pullmann ringása édes emlékeket juttatott az eszébe és aranytokú ceruzájával több komoly oldalt írt tele.

Azt írta Annynak, hogy még mindig gyakran jut eszébe az a kedves utazás, mikor ők — mint

három vidám muskétások — utaztak New-Yorkba s mennyire hiányzik neki e pillanatban is a harmadik Muski jelenléte. Kifejezte azt a reményét, hogy Anny el fogja érni célját és végül is siker fogja koronázni törekvését. Az erős akarat mindig diadalmaskodik. Ő tökéletes bizalommal néz Anny haladása elé, mert ismeri a képességeit...

Ügylátszik, Muski komoly szükségét érezte annak, hogy megértő női lélekkel közölje a vasúton támadt gondolatait, mert még üzleti dolgokról is referált néhány szóval a levélben. Megemlítette például, hogy mostanában sok dolga van, a multkor is neki kellett közbelépnie, hogy megmentsen egy süllyedő helyi bankot. Többet kell dolgozni, hogy ugyanolyan eredményeket mutasson fel a vállalat, mint azelőtt, de hát ez már így van a felelős állásban lévő embereknel...

Az aláírás mindössze az volt: Muski.

A borítékon sem volt feltüntetve a feladó neve, csak egy cím: Dan magánlakásának a címe. Mr. Herbertson annyira ment az óvatosságban, hogy utóiratban külön is figyelmeztette Annyt a megállapodásukra: égesse el a leveleit és ha válaszol, kettős borítékban juttassa el hozzá Dan útján.

Anny hosszú levélben válaszolt. Megírta, hogy ő is gyakran emlékszik vissza azokra a szép napokra és neki is nagyon hiányzik Muski. Bánatában csak azzal vigasztalja magát, hogy milyen édes lesz a viszontlátás. Megírta továbbá, hogy ő is mennyire el van foglalva. Pontos tanrendje van, mert nemcsak énekleckéket vesz, de új táncokat is gyakorol, sőt nyelvet is tanul. Egy híres színész drámái

magániskolájába iratkozott be, mert addig nem léphet színpadra, míg nem tökéletesíti magát a magyar nyelven.

Idáig nagyon szép volt Anny levele, mégis érezte, hogy valami hiányzik belőle. Töprengett rajta, hogy mi lehet az, míg végül eszébe jutott. Persze, az üzleti referádára is válaszolni kellene Muskinak!

További sikereket kívánt az üzlethez (legalább is egy millió dolláros rendelést Woolworth-tól) és megjegyezte, hogy csak olyan kiváló ember, mint Muski képes arra, hogy a nehéz viszonyok között is ilyen sikeresen működjék. Ő — a maga részéről — gyakran imádkozik érte, hogy Muskinak sikerüljön, amibe belekezd...

Ez jól fog esni neki — gondolta magában Anny, mikor ezt leírta és azon tűnődött, hogy mit írjon még? Ja igen, a költségzsámla!

Pontos beszámolót akart adni arról, hogy mire fordítja a kapott összegeket. Hadd lássa Muski, hogy nem pocsékolja a pénzét.

Persze, ez a beszámoló nem ment valami könnyen. Egyes tételeket fel kellett nagyítani, másokat eltüntetni, de hát Anny nem azért tanult gépírást és „kereskedelmet“ valamikor, hogy ne birkózzék meg ilyen feladattal. Végre is sikerült a költségzsámlán kimutatni, hogy havi 150 dollárból szerényen meg lehet élni Pesten, ha a fiatal hölgy vigyáz és nem vesz magának új téli kabátot, ami pedig kellene, mert itt nincs mindenütt gőzfűtés, mint Amerikában és nemcsak a villanyosok, de még a taxik sincsenek fűtve. A lakásokban is rossz szénnel fűtenek,

úgynevezett kályhákban, ami nagyon romantikus, de az egész város didereg és könnyen meghül az ember divatjamult télikabátban, ha nem vehet magának karácsonyra egy szőrmebundát...

Ezzel a fájdalmas akkorddal akarta Anny zárni a levelét, amikor eszébe jutott, hogy majdnem elfelejtette a legfontosabbat. Gyorsan új levélpapírt vett tehát elő és azon Muski beleegyezését kérte ahhoz, hogy elköltözhessék a ferencvárosi nőotthonból. Azzal okolta meg ezt, hogy az apácák ugyan nagyon kedvesek, de nem tud eleget gyakorolni, minthogy ezzel zavarja a többieket...

Az igazság az volt, hogy Anny énekelhetett volna mindennap, de többnyire csak vallásos dolgokat, például a reggeli misén, az udvaron levő kápolnában, ám ez nem elégítette ki. Pedig a kedves főnöknő adott neki egy új kottát is, egy himnusz, amit saját maga komponált!

Más bajok is voltak. Anny esténként szórakozni akart s ilyenkor azt mondta a főnöknőnek, hogy elmegy az Operába, ami tanulmányi célokból szükséges. A főnöknő ezt be is látta, csak azt nem bírta megérteni, hogy miért kell Annynak minden este elmenni az Operába?...

A nézeteltérés következtében Anny már egy hónapja nem lakott a kedves nővéreknél. A Bencz utcában vett ki magának egy csinos kis apartmentet, amely majdnem olyan volt, mint amilyenben Louise-zal lakott Chicagóban. Csak éppen hogy itt kevesebb volt a falba épített berendezés. De központi fűtés volt, hall, csempe-fürdőszoba, egyszóval: összkomfortos garszon lakás volt. Anny be is rendezte

a legkényelmesebb, modern bútordarabokkal, ami csak található volt a Váci-utcában. Megvett mindent, ami megtetszett neki. Képes volt egy hét alatt elkölteni ezer pengőt, hogy aztán a hónap további három hetében harminc pengőből éldégéljen...

Muski leveleit mostanáig a ferencvárosi nőotthonból továbbították neki. De Anny már megunta, hogy folyton a nőotthonba kelljen telefonálnia, nem jött-e még értesítés az amerikai pénzküldeményről? Ennélfogva most — utólag — tanácsot kért Muskitól, hogy helyesli-e, ha tanulmányai zavartalan folytatása végett elköltözködik?

Ezzel zárta is levelét, millió csókot küldve és sietett repülőpostán feladni. Mindig elkésett a leveleivel és így állandóan repülőpostával küldte őket.

Aztán felhívta telefonon Ágostont, hogy vigye el este valahová, mert unatkozik. Ágoston szabadkozott. Nem volt inyére, hogy Annyt kísérgesse, mert Anny amerikai modora kissé furesán hatott a pesti atmoszférában.

Ágoston úgy találta, hogy Anny szertelenül viselkedik, túlságosan hangos és feltűnő.

De végre is beült vele egy körúti zenés kávéházba.

A pincér rohanva hozta az angol lapokat és a főpincér tört angolsággal sietett Anny üdvözlésére.

— Honnan ismernek itt téged? — kérdezte Ágoston meglepetten.

— Már voltam itt — felelte Anny könnyedén — egy amerikai ismerőssel.

— Miféle amerikaival? Ki az?

— Orvos. Dr. Grower. Tanulmányúton van Európában.

— Kezelt valamikor?

— Dehogy! A házgondnoknő, akinél Detroitban laktam, mesélte neki, hogy Pesten vagyok és biztatta, hogy keressen fel. Dr. Growernek felesége is van, de otthonhagyta, mert nem értik meg egymást. Valószínűleg válni is fognak.

— Úgy látom, Anny — mondta Ágoston kedves őszinteséggel — te csak kitarasz a középkorú amerikai gentlemanek mellett. Igazad is van. Az európai férfi keményebb dió, ezeket itt nehezebb lenne az orruknál fogva vezetni...

Anny nem sértődött meg. Meglepő hévvel tört ki belőle is az őszinteség.

— Oh, az itteni férfiak nem érnek sokat! Utálom őket! Beképzelték! Mindent akarnak, semmiért! És ha már áldoznak is valamit a szegény leányra, túl sokat kívánnak érte...

Gyengéd merengéssel nézett a levegőbe.

— Milyen más ember Muski... Megigérte, hogy mikor visszatérek, finanszírozni fog a részemre egy zenés darabot a Broadwayn! Te írhatod a szövegét... vagy producer lehetsz, ahogy akarsz... majd beszélsz Muskival, ha visszamegyünk...

Annyt hirtelen honvágy fogta el. A roham olyan erős volt, hogy megnedvesült tőle a szeme.

— Haza akarok menni Amerikába — mondta pityergésre görbült szájjal — vigyél haza! Ágoston, vi-i-gyé-él ha-a-za...

De ez csak egy pillanatig tartott. A következő

perceben már vidáman ingatta a fejét a jazz-zenére, amely a cigánymuzsikát felváltotta.

Ágoston kezébe vette az angol ujságot, érdeklődve futotta át a címeket, de egyszerre csak felkapta a fejét. Azt vette észre, hogy Anny édes mosolygással fogad egy köszöntést, sőt olyan mozdulatot tesz, mintha az asztalukhoz hívna valakit.

Ágoston a jelzett irányba nézett és egy fekete-hajú, gyerekarcú fiatalembert látott. Rá akart szólni Annynra, hogy nőnek kávéházban nem illik integetni és idegeneket hívogatni, de nem volt rá ideje, mert Anny egy lélekzet alatt gyorsan magyarázni kezdte:

— Ő a szakszofonista a Párisi Bárban. Kitűnően játszik, a legjobb szakszofonos Pesten.

— Hogy kerültél a Párisi Bárba? — hült el Ágoston.

— Doktor Growerrel voltam ott. Hajnalban énekeltem is egy-két amerikai dalt, amit még nem ismertek. Onnan emlékszik rám a zenész...

Ágoston kétségbeesetten akarta megmagyarázni Annynak, hogy úri emberek nem szokták ismerni a zenészeket a mulatság végeztével, de erre már nem volt idő. A fiatalember felállt és közeledett feléjük. Most látszott, hogy a termete alacsony, a válla keskeny, mint egy középiskolás diáké és síma arca — valószínűleg a sok éjjelezéstől — olyan sápadt, mint az elefántesont. De jól volt öltözve, fekete haja ápolatlan fénylett és sötét szeméből hódoló rajongás sugárzott Anny felé.

A fiatalember az asztalukhoz ért.

— Kun Miklós — mutatkozott be — kezét csókolom...

Anny kedves mosollyal nyújtotta a kezét, amelyet Kun Miklós szinte alázatosan csókolt meg. Leült melléjük. Beszélgetni kezdtek.

Ágostont feszélyezte a dolog és nem vett részt a társalgásban. De ez nem zavarta Annyt és Kun Miklóst. Kedélyesen beszélgettek különböző amerikai nótákról, majd Anny dúdolni kezdett egyet, sőt le is írta a szövegét Kun Miklós számára...

Ágoston felállt.

— Telefonálnom kell — mondta kurtán.

Mikor visszatért, Kun Miklós még ott volt az asztalnál. De már búcsúzkodott. Be kellett sietnie a Párisi Bárba.

Mikor végre elment, Ágoston szigorúan fordult Annyhoz.

— Eltekintve attól, hogy illetlen volt, ahogy idehívtad, mindenképpen helytelen, ha egy zenész-szel barátkozol. Pesten ezt nem lehet. Megszólnak érte. Társadalmilag lealacsonyítod vele magad, Anny.

— A legjobb szakszofonista Pesten — védte Anny új barátját, olyan arccal, mint aki nem érti a dolgot — és tudod, hogy Amerikában nincs benne semmi, ha az ember egy zenésszel barátkozik...

— Amerikában nincs — mondta Ágoston — de most Pesten vagyunk. Hidd el, hogy magadnak ártasz, ha együtt látnak vele...

Anny duzzogva szorította össze az ajkát.

— Igérd meg, hogy nem beszélsz vele többet!

Anny nem szeretett veszekedni.

— Jó — mondta engesztelő hangon Ágostonnak — nem beszélék vele többet...

•

Három hónap múlva Anny már egészen rendszeren beszélt magyarul. Néha azonban furcsán fejezte ki magát, különösen, mikor amerikai gondolatot akart magyarra átültetni.

Így például, mikor Ágoston szemrehányást tett Annynak, hogy újra találkozott Kun Miklóssal, sőt — szemtanuk állítása szerint — nyilvánosan is mutatkozott vele egy kávéházban, Anny durcásan felelt:

— Igen, de azért ne dörzsöld mindjárt be...

Hirtelenében ugyanis lefordította a „don't rub it in“ kifejezést, amit magyarul talán leginkább a „ne dörzsöld az orrom alá“ mondással lehetne visszaadni...

Anny unokabátyja, Lőrincz Jani, megjött a Dunántúlról, hogy Pesten tanuljon az egyetemen.

Lőrincz Jani komoly, rendes fiú volt. Ő is figyelmeztette Annyt a zenészekkel való barátkozás veszélyeire. Úgy látszik, Ágoston figyelmeztetései is hatottak Annynra, mert azóta nem mutatkozott nyilvánosan Kun Miklóssal...

De mintha csak meg akarta volna mutatni Ágostonnak, Lőrincz Janinak és az egész világnak, hogy a pesti férfiakat is meg tudja hódítani, naponként újabb udvarlókkal gazdagította a gyűjteményét.

Kétségtelen, hogy Annynban sok báj volt és — a pestiek számára — sok idegenszerű varázs. Szinte

mágnesként vonzotta magához a férfiakat. Például, ha a miniszterium idegenellenőrző osztályába ment, hogy az útlevelét meghosszabbítsa, biztos, hogy egy fogalmazó kíséretében tért vissza. Csakhamar volt már a gyűjteményében mérnök, ügyvéd sőt hotel-igazgató is...

Anny azonban nem volt ostoba leány s így nemcsak a saját szépségének tulajdonította a hódításait.

— Persze — mondta magában — mesélek nekik a papámról, hát gazdag amerikai leánynak tartanak és mindegyik mindjárt feleségül akar venni... Az ostobák!

Lőrincz Jani bemutatta neki egyik barátját, akivel együtt érettségizett, egy kis kadétot a Ludovikáról, aki rögtön megtetszett Annynak. Nemcsak azért, mert a kis kadétnak stráfja is volt, ami a jó előmenetelt bizonyította, hanem inkább azért, mert Annynak tetszett az egyenruha, amilyent Amerikában ritkán látott. És a katonák általában becsülete-sebbeknek látszottak a civileknél.

A kis kadét meghívta Annyt egy családi ebédre és bemutatta a nagybátyjának, aki nyugalmazott tábornok volt. Ez azonban nem elégítette ki Anny sóvárgását a hadsereg után.

A kis katonával, ahogy a Ludovikást nevezte, elment a Vitézi bálra. A kadét azért kapott meghívót, mert ő maga is vitéz volt. A bálon nagy sikere volt Annynak. Udvaroltak, kezetesókoltak neki, ami Annyt gyönyörrel töltötte el. A kézcsókot különös és ostoba szokásnak tartotta, mikor Pestre érkezett, de most már nem engedte volna el a viláért sem.

Körülrajongták, más bálókra hívták és Anny boldog volt. Társadalmilag szerepelt, íme, megmutatta, hogy a legjobb körökben is tud viselkedni...

Mikor Ágoston egyszer felment hozzá, Anny
dicsekedve mondta:

— Van egy kadétom, egy főhadnagyom és egy kapitányom...

— És melyik az igazi? — kérdezte Agoston.

Anny gondolkozott, felelni akart, de ebben a pillanatban megszólalt az előszoba csengője. Anny kiszaladt ajtót nyitni.

Ágoston csodálkozva látta, hogy Kun Miklós lép be. A hóna alatt fekete tok volt, valószínűleg a szakszofóniát hozta benne.

Amíg Kun Miklós az előszobában felakasztotta a kabátját, Anny beszaladt a szobába és mentegődzve súgta Ágostonnak:

— Csak azért jött, hogy egy dalt elpróbáljon...
Megígérttem, hogy adok neki néhány új amerikai
kottát...

Még halkabbra fogta a hangját és édes ártatlansággal rebegte:

— Hiszen itt úgysem látja senki...

— Add kölesön a fekete estélyi cipődet — kérte Hartman Klári.

— Szívesen.

Hartman Klári a barátnője volt Annynak. Pesti szerzemény. A drámai színművész iskolájában ismerkedtek meg, melyet Anny az első hónapokban látogatott. De rövidesen abbahagyta s csak ez

az egy emléke maradt meg az iskolából: a Hartman Klári barátsága.

Hartman Klári kisebbtermetű volt, mint Anny. Szép arca volt, dús, sötét haja és helyes alakja. Anny azonban kissé ostobának tartotta a barátnőjét. Persze, hiszen Hartman Klári nem látott, nem tapasztalt annyit az életből, mint ő. Klári jellemes polgári családból származott, a szülei Budán laktak s talán ez okozta, hogy Klári olyannak látszott, mint egy vidéki úrilány.

Hartman Klári ösztönszerűen vonzódott Annyhoz. Megbízott benne és elárulta neki élete nagy titkát: szerelmes volt egy gazdag fiatalemberbe. A gazdag fiatalembert Gáth Ferinek hívták, a papája harisnyagyáros volt, csakhogy Gáth Feri nem akarta feleségül venni Hartman Klárit. Aziránt nem volt kétség, hogy Klári tetszett Gáth Ferinek és Gáth Feri sok mindenre hajlandó is lett volna Kláriért, csak éppen házasságra nem.

Klári nem mehetett a mamájához tanácsért, aki túlságosan jó és egyszerű asszony volt az ilyesmihez, hát Annyhoz fordult. Anny mondott is neki néhány okos tanácsot, hogyan bánjon Gáth Ferivel. Sajnos, a tanács nem sokat ért, mert Klári nem tudta alkalmazni.

Klári most azért jött Annyhoz, hogy nála rejtthesse el az új ruhát, amelyet Gáth Feritől kapott. Anny tisztában volt vele, hogy Klári nem olyan ügyesen jutott a ruhához, mint ahogy ő szokott és szánakozva gondolta magában:

— Szegény kislány...

Anny is éppen randevúra készült és egy ezüst

estélyi ruhát vett magára. Azt, amelyet valamikor a chicagói Rablóbarlangban viselt.

Az ezüstruha hátul mélyen ki volt vágva és Anny fiatalága teljes üdeségében sugárzott elő a dekoltázsából. Mint a hamvas gyümölcs, amelynek héja itt-ott le van fejtve...

— Gyönyörű alakod van — lelkesedett Klári.

— Három milliomos szeretett belém ebben a ruhában — dicsekedett Anny.

Az ezüst ruhához felvette az ezüst cipőjét — a fekete estélyi cipőt Klárinak ajándékozta — aztán az órára nézett.

— Sietnem kell. Doktor Grower már bizonyára türelmetlen...

Taxit vett a ház előtt és beleült.

— A Ritzbe! De gyorsan menjen...

Dr. Grower már valóban türelmetlenkedett a Ritzben. Feszesen ült szmokingjában az asztal mellett és nyolcszögletűre csiszolt szemüvege minduntalan a bejárat felé villant.

Dr. Grower tanulmányútra szánt ideje már két hete lejárt, de még mindig itt lebzselte Pesten. Nem tagadta önmaga előtt sem, hogy Anny kedvéért tiszteli meg jelenlétével olyan huzamosan a magyar fővárost.

Végre belibbent Anny ezüstbe burkolt alakja a bejáraton.

Dr. Grower arca felragyogott...

...Vacsora után meghittten beszélgettek. Dr. Grower mesélt valamit és Anny odaadóan figyelt rá. Aki nem értett angolul, biztosan azt hitte volna,

hogy dr. Grower az érzelmeit ecseteli Anny előtt. De miért vesz elő ceruzát és miért kezd el rajzolni?

Dr. Grower egy szemet rajzolt. Még pedig keresztmetszetben. Mert dr. Grower szemorvos volt. És elmondta, hogy ma látott a klinikán egy nagyon érdekes operációt. Az ideghártya-leválás, vagyis ablatio retinae esetét ugyanis — kezdő esetben — ma már sikeresen tudják operálni.

— A recehártya, vagyis retina — magyarázta dr. Grower Annynak — tudvalevőleg a szemideg folytatása, mely homorúan tapad a hátsó szemfalra. Néha a recehártya és a szemfal között bizonyos folyadék képződik, aminek folytán a recehártya meglazul, nem feszül ki, hanem lebegni kezd s így elveszti érzékenységét, tehát a levált részen a látás megszűnik. Ezt eddig hiába operálták, hiába engedték ki azt a bizonyos folyadékot, a levált retina nem tapadt többé vissza. Most azonban már forrasztunk! Az operáló-tübe ugyanis villanyáramot vezetünk, éppúgy, mintha kauterizálnók a beteg részt és a villany által okozott égés visszaforrasztja a levált recehártyát a régi helyére...

Anny lelkes figyelemmel hallgatta a magyarázatot. Nézte a ceruzarajzot, mellyel dr. Grower az előadást kísérte, sőt néha meg is kérdezte:

— Mi ez itt? És ez?

A végén dr. Grower megkérdezte Annytól, hogy érti-e? Anny komolyan bólintott:

— Hogyne! Igazán nagyon érdekes!

— Milyen okos leány! — gondolta magában dr. Grower — más fiatal leánnyal nem beszélnek ilyenről, de őt annyira érdekli...!

Mikor a fizetésre került a sor, Anny megkérte dr. Growert, hogy adja oda neki a számlát. Amerikában ugyan nem szokás, hogy a gentleman megmutassa a számlát a társaságában levő hölgynek, de Anny megható kedvességgel figyelmeztette dr. Growert:

— Maga idegen itt, nem akarom, hogy megkopasszák! Minek fizessen többet, mint amennyi jár? Takarékoskodni kell...

Átfutotta a számlát, mint egy ellenőr, aztán visszanyujtotta.

— All right!

Milyen derék, jó leány — gondolta magában dr. Grower.

Kifizette a számlát, aztán felállt.

— Hová megyünk? — kérdezte Anny.

— Ahová óhajtja. Menjünk megint a Párisi Bárba?

— Nem — felelte Anny szeliden és rátette kezét dr. Grower karjára — maradjunk még itt kissé. Beszélgessünk...

Dr. Grower visszaült.

— Öszintén szólva, magam is szívesebben maradok. Csak azért mentem volna, mert ez az utolsó estém Pesten. Sajnos, holnap már vissza kell utaznom...

Felsőhajtott.

— Nem szívesen megy? — kérdezte Anny meleg tekintettel.

— Maradtam volna még kissé... a maga kedvéért. Nem üzen valamit haza? Ha akarja, felkeresem a szüleit.

Még csak az kellene! — futott át Annyn egy ijesztő gondolat — hogy elmenjen South Bendre. Vagy éppenséggel a „papát“ keresse fel Detroitban...

— Nos, mit üzen a szüleinek? — kérdezte dr. Grower.

Anny lehajtotta a fejét. Aztán tompa hangon, amelyben elfojtott szomorúság vibrált, rebegte maga elé.

— Én árvaleány vagyok...

— Boesánat — motyogta dr. Grower és zavar-tan igazította meg a szemüvegét — nem tudtam...

— Csak egy nővérem van — folytatta Anny szomorúan — ő támogatott eddig... Sajnos, a férje teljesen tönkrement, most már a nővérem sem küldhet semmit...

Anny arra gondolt, hogy dr. Grower holnap visszamegy Amerikába, ahol jól menő prakszisa van, miért ne küldhetne neki ezután éppúgy pénzt, mint Muski? Ő igazán szépen viselkedett eddig dr. Growerrel, nem fogadott el tőle egy ruhárávalót sem, szórakoztatta a társaságával, átvizsgálta a számláját, sőt megtakarította neki a ma esti mulatság költségeit is, tehát dr. Grower megtehet annyit, hogy küld neki ezentúl havonként 150 dollárt, vagy legalább is 100-at... Milyen érdekes lenne, ha két helyről kapna ösztöndíjat...

— Igazán nem tudom, hogyan fogom folytatni a tanulmányaimat? — folytatta csendes bánattal — pedig egy évig szerettem volna maradni, hogy kiképeztessem a hangomat...

Dr. Grower megreszelte a torkát.

— Idehallgasson, honey!

(„Honey“-nak szólította bizalmasan, „mézecs-kémnek“. Úgy látszik, menni fog a dolog!)

— Idehallgasson, honey — ismételte dr. Grower — bizza rám a jövőjét!

Anny felujjongott magában.

De az öröme korai volt.

— Én boldogan gondoskodom magáról. — folytatta ugyanis dr. Gower — de — őszintén szólva — nem szívesen látom azon a pályán, amelyet választott. Hiszen maga olyan értelmes, okos leány, drágám! High Schoolt is végzett, miért ne tanulhatna tovább? Hagyja abba ezt az éneklést és jöjjön velem vissza. Miért ne iratkozhatna be az egyetemre? Hiszen még nem is láttam leányt, akit úgy érdekeltek volna az orvosi dolgok, mint magát. Kitűnő medika lesz. Támogatni fogom, amíg az egyetemre jár. Aztán... hiszen úgylátom válófélben vagyok... és ha elváltam...

Az utolsó szavakat már kissé remegő hangon mondta dr. Grower. De hirtelen elhallgatott. Anny ugyanis hátradült a széken.

— Mi baja, honey?

— A fejem! — nyögte Anny — megfájdult a fejem...

Magában pedig azt gondolta:

— Minél okosabb egy férfi, annál butább! Jól festenek az operáló teremben! Legfeljebb arra lennék jók, hogy kábítószer helyett énekeljek a betegeknek, amíg vagdossák őket...

Nem tudta hirtelenében, hogy mit feleljen dr. Growernek? Álljon oda vele vitatkozni? Bizonyítsa

be, hogy ő nem született másra, mint arra, hogy énekeljen?

Anny olyan zavarban volt, mint még soha. Ennélfogva a visszavonulás legősibb női módját választotta: egyszerre rosszul érezte magát . . .

Dr. Grower hazavitte taxin és nem értette, hogy ez a kedves leány miért lett egyszerre olyan hideg hozzá? Nem szól egy szót sem a taxiban és a kapuban is alig akar elbúcsuzni.

Anny pedig még másnap reggel is mérgelődött.

— Ilyen szamárság! — bosszankodott magában, — hogy doktornő legyenek! . . .

Énekelni akart, szerepelni szeretett volna. Nyilvánosság előtt mozogni, megmutatni ennek a városnak, hogy ő mit tud . . . Hiszen már hónapok óta élt szelid tétlenségben. Az énekleckék nem kötötték le nagyon és kezdett az idegeire menni, hogy ilyen tunya, nyárspolgári módon él . . .

Csöngettek az ajtón. Egy ismeretlen, színészarcú ember jött be. Valami színházi titkárféle volt, vagy artistaügynök.

Az ügynök, mintha csak a sors felelt volna a kívánságára . . . azt kérdezte Annytól, hogy volna-e kedve a Párisi Bárban fellépni? Kiderült, hogy a Párisi Bár igazgatója hallotta Annyt, mikor egyszer ott hajnalban amerikai dalokat énekelt és szívesen szerződtetné.

— Mennyit fizetnek? — kérdezte Anny — mert kevésért nem megyek . . .

— Nézze — mondta bizalmasan az ügynök — Elkovics, az igazgató, nagyon szeretné magát. Maga úgy kell neki, mint egy falat kenyér! . . . Hiszen a

multkor már egyenesen Amerikából akart hozatni jazz-énekesnőt . . . Ha kitartunk havi ezer pengő mellett, megfizeti azt is. Nekem tíz per-cent jár . . .

— De nem kell foglalkozni a vendégekkel? — kérdezte habozva Anny.

— Világért se — fogadkozott az ügynök — csak a műsorban szerepel . . . Legfeljebb kicsit vezényli a zenekart.

Anny arra gondolt, hogy Kun Miklós is ott játszik a Párisi Bár zenekarában.

— Jól van — mondta az ügynöknek — elmegyek! Magában pedig vidáman gondolta.

— Hogy fog Miklós csodálkozni . . .

*

Miklós nem csodálkozott, hanem haragudott. Ő ugyanis Annyt amerikai úrilánynak tartotta, aki a papájától kap havonként apanázst.

Mint ilyent tisztelte és mint ilyent hívta meg vacsorára a szülői házba, a Király-utcába, ahol Kun mama egy kövér libát sütött meg Anny tiszteletére.

Annynak jól esett a liba és tetszett neki a dal is, amit a liba elfogyasztása után Miklós eljátszott a szakszofonon. Népszerű pesti táncszám volt, igen bohókás, félig magyar, félig angol szöveggel.

„Szemébe nézek angyalom,
In jur ájsz, in jur ájsz.
Rózsás fülébe suttogom
Veri nájsz, veri nájsz.

Hallgasson én rám, kedvesem,
 S ne legyen szomorú, szomorú,
 Hísz én magát úgy szeretem,
 Áj lov jó, áj lov jó, áj lov jó-hú-hú-hú..."

Anny azt képzelte, hogy Miklós szerezte a dalt az ő kedvéért.

Igy aztán később, valahányszor a pesti utcán feléje szűrődött az ostoba kis nóta, elérzékenyedve gondolt Miklóstra.

Ő nem olyan, mint a többiek — ábrándozott Anny — ő a lelkemet szereti...

Valóban Miklós nagyon tapintatosan közeledett Annyhoz, hódolattal vette körül, szinte piedesztálra emelte. Ez a piedesztál azonban összeomlott, mikor Anny a Párisi Bárba szerződött.

Miklós meg volt rémülve, hogy Annyt elrontják. Kár volt neki leereszkedni a Párisi Bárba, el fog romolni a pesti éjszakai légkörben. Hiába hivatkozott Anny arra, hogy csak a műsorban fog szerepelni, utána pedig legfeljebb vezényli kissé a zenekart és szóba sem kell állnia a vendégekkel, Miklós tele volt gyötrő kételyekkel. Féltékeny volt és azt hajtogatta, hogy ő jobban ismeri Elkovicst, az igazgatót...

Az igazgatóról ugyanis köztudomású volt, hogy szereti összekötni a kellemest a hasznossal. Az egykori főpincér, aki ügyessége révén lett a legdivatosabb pesti mulató tulajdonosa, jó üzletember volt, de nem vetette meg a nőket sem. Minden műsor más művésznőre terelte az érdeklődését, akit aztán elhalmozott kedveskedéseivel. Különben gondosan

öltözködő, kissé rókaképű úriember volt, gyorsan lobbanó délszláv vérrel, az indulatait azonban jól tudta udvarias mosoly mögé rejtteni...

Anny tetszett neki, de egyelőre csak üzleti alapon tárgyalt vele. Miklós mégis fájdalmas ütest érzett a szívéen, mikor meglátta Annyt Elkovicesal beszélni az első próbán.

De már nem lehetett a dolgon változtatni. A szerződés alá volt írva és Elkovics üzleti gondossággal figyelmeztette Annyt:

— Kérem, a helyiségben csak angolul beszéljen! Nem szabad a közönségnek rájönni, hogy magyarul is tud...

Anny ebbe is belement, bár nem szívesen. Büszke volt rá, hogy már jól beszél magyarul és szerette a magyar dalokat is. Éppen most tanulta be az énekmesterrel Kacsóh Pongrácnak egy gyönyörű dalát és naivan felajánlotta Elkovicsnak, hogy elénekli a Párisi Bárban. Elkovics azonban elszörnyedve utasította vissza az ajánlatot. Hogy képzelet ezt?... Énekeljen csak angolul... amerikai dalokat... jazzt... azért szerződtették ide!...

Anny belenyugodott a feltételekbe. Az utolsó pillanatban azonban mégis akadt valami, ami miatt nem akart fellépni. Már el volt készülve a fellépésre (a fekete estélyi ruhát vette fel, amelyet utoljára a Kit-Katben viselt s amely olyan jól kiemelte a szőkeségét), amikor meglátta, hogy az első táncszámnoknál egy néger lány énekel a zenekar előtt.

Anny a felháborodástól reszkető hangon mondta Elkovicsnak:

— Ezt nem lehet csinálni... Vegye tudomásul, hogy én fehér lány vagyok...

Elkovics az első pillanatban azt hitte, hogy Anny megzavarodott:

— Fehér lány? Hogy-hogy fehér lány?... — dadogta.

— Nem lehet egy nécert és egy fehér lányt együtt szerepeltetni! — mondta Anny felindultan. — Ő ugyanazt csinálja a zenekar előtt, mint én!... Ugyanabban a műsorban!... Ez megalázás egy fehér lánynak... Tudja, hogy ezért Amerikában agyonvernék magát?

Elkovics azonban sokkal jobb üzletember volt, semhogy ilyen kis faji problémákat ne tudott volna elintézni. Megnyugtatta Annyt, hogy a néger lány sokkal alárendeltebb szereplő. Csak a tizedrészét kapja Anny fizetésének és különben is Pesten jobban tisztelik a négereket, mint Amerikában.

Így aztán Anny mégis föllépett.

Természetesen tetszett a száma. Voltak ugyan, akik többet vártak tőle, például több „hottolást“, meg más jazz-túlzásokat, mert ha Pesten egyszer elkezdenek utánozni egy műfajt, nehéz őket az eredetivel túllicitálni. Egyesek, akik soha Bécsnél meszebb nem voltak, nem találták Annyt elég mondanéknak. Viszont másokat annyira elbűvölt az indián szerelmi dal, amelyet Anny szívigható érzéssel és finomsággal adott elő, hogy minden kétséget kizárólag megállapították róla:

— Világszám!

Általában szép sikere volt, a rendesnél jóval több tapsot kapott. Miklós csillogó szemmel nézte

a zenekarból. Olyan szerelmesen fújta Anny felé a szakszofont, mintha a szívét fújta volna belé. Csak akkor felhősödött el a homloka és hasított lelkébe a féltékenység, mikor egyes vendégek részéről kísérletek történtek, hogy Annyval megismerkedjenek...

Elkovics az első héten semleges maradt, de a második héten már maga is igyekezett elősegíteni a vendégek ismerkedési törekvéseit.

Anny azonban ellenállt a kísértésnek. Részint azért, mert ragaszkodott a szerződés megkötésekor hangoztatott megállapodásokhoz, részint azért, mert látta Miklós gyötrődését. Ez ugyan nem hatotta volna meg, ha más férfiről lett volna szó, de Miklós tetszett neki. Valami különös érzés szólalt meg Anny szívében, amely azt súgta neki, hogy Miklóstra tekintettel kell lennie...

Így történt, hogy mikor Elkovics azt az üzenetet hozta Annynak, hogy a vendégek közül az egyik előkelő fiatal úr táncolni szeretne vele, Anny makacsul megrázta a fejét:

— Sajnálom, nem táncolok!

— Tudja, ki ez a fiatalember? — hördült fel Elkovics. — Tudja, kinek a fia?...

Suttogva ejtette ki Magyarország egyik iparmágnásának a nevét.

— Bánom is én, hogy kinek a fia! — rándította meg a vállát Anny, hetyke büszkeséggel, — tőlem lehet akár maga Vilmos császár is!... Én amerikai lány vagyok!...

Elkovics a haját tépte.

Anny később mégis táncolt a fiatal úrral.

Altalában Miklós növekvő féltékenységgel látta, hogy Anny, ha törhetetlen is, de nem hajlíthatatlan.

Megtörtént például, hogy szoba állt egy idősebb úrral is... Az idősebb urat jól ismerték a Párisi Bárban. Öszhajú, gazdag, francia magánzó volt, aki csak nyáron tartózkodott Pesten, ősztől tavaszig Nizzában és Cannesban üdült. De Chassepot volt az arisztokratikus francia úr neve, néha a feleségét is magával hozta a Párisi Bárba. A felesége kis, száraz amerikai hölgy volt. A francia úr keveset beszélt angolul, a felesége viszont nem nagyon tudott franciául, így aztán jól megértették egymást. Madame De Chassepot hűségesen átvitt minden évben Amerikából pár hónapra és meglátogatta a férjét...

Most is együtt ültek egy páholyban. A kis száraz amerikai hölgynek nagyon tetszett Anny éneke és így De Chassepot úr örömmel ragadta meg az alkalmat, hogy Annyt odakéresse és bemutassa a honfitársnőket egymásnak...

Chassepot úr, ha nem volt a feleségével, akkor a francia követ, vagy egy ismert parfümgyáros társaságában szokott lenni. Másnap mégis egyedül jött. Nyilván Anny társaságában akarta tölteni az időt.

Anny nem volt hajlandó De Chassepot úrral táncolni a Párisi Bárban, ellenben — Miklós legnagyobb rémületére, — engedélyt kért Elkoviestől arra, hogy egy másik mulatóba menjen a franciával táncolni. Elkovics beleegyezett. Nem volt ugyan szokása, hogy a hölgyeket a szolgálati idő letelte előtt távozni engedje, de az említett másik mulatóban is volt üzleti érdekeltsége.

Miklós sötét szemrehányásokkal illette Annyt, mikor hajnalban találkozott vele a Paradicsom nevű kávéház-vendéglőben, ahol mostanában mindig együtt reggeliztek.

— Hiszen csak táncoltunk, — védekezett Anny — és utána rögtön siettem ide, hogy elmeséljem neked! A francia csak úgy szeret, mintha a lánya volnék... Igazán atyailag szeret... és örökbe akar fogadni...

Az utóbbiból csak annyi volt igaz, hogy Anny igen kecsegtető lehetőségnek látta, hogy a dúsgazdag francia örökbefogadja őt. Elvégre De Chassepotné is elragadónak találta Annyt, miért ne lehetne hát valóság az ötletből?

A baj csak az volt, hogy De Chassepot úr nem tudott jól angolul, tehát nehéz volt a lelkére hatni, bár nyilvánvaló volt, hogy Anny végtelenül tetszik neki. Anny tehát megtanult néhány francia szót és elbájoló mosollyal ígérte, meg Chassepot úrnak hogy nemsokára franciául fog beszélgetni vele.

Közben persze más eszközzel is próbálta siettetni a dolgot. Leült és írt egy levelet az apja nevében saját magához. Ebben a levélben a papa igen szigorú volt Annyhoz. Azt írta, hogy ő tanulni küldte a lányát Európába, nem pedig azért, hogy a Párisi Bárban fellépjen. A papa tehát leveszi róla a kezét, kitagadja Annyt. Éljen meg ezután úgy, ahogy tud...

Anny írógépen kopogtatta le a levelet. Ime, megint hasznát vette, hogy valamikor gépirást tanult!...

Betette a levelet egy South Bendről érkezett borítékba és másnap könnyező szemekkel megmutatta

a franciának. Chassepot úr meg volt hatva, de nem értette egészen tisztán a dolgot. A levél ugyanis túlságosan szép angol kifejezésekkel volt írva. Anny összeszedte minden francia tudományát, mégsem sikerült jól megmagyarázni a dolgot...

Chassepot úr biztatta Annyt, hogy akármilyen családi baj van, ne csüggedjen. Neki egyelőre el kell utazni Nizzába, mert ott már várják őt, de tavaszra visszajön s ha addig nem békül ki Anny papája, akkor majd kitalálnak valamit a kibékítésére. Mindenesetre adott Annynak ajándékba egy Mária Antoinette korabeli gömbalakú női aranyórát, amelyet láncra akasztva lehet a nyakban viselni. Aztán elutazott a Rivierára.

Anny kezdte magát rosszul érezni a Párisi Bárbán. Elkoviccsal tűrhetetlenné vált a helyzet. Az igazgató ugyanis egyre viharosabban udvarolt Annynak, pezsgőt küldött neki, majd arra biztatta, hogy legalább vermoushot igyék, hiszen az csak édes víz! ...

De ezzel a módszerrel sem ment sokra. Annynak melege lett az italtól, szertelenül, nagyokat kacagott és többet énekelt a kelleténél, de más haszna nem származott belőle Elkoviccsnak.

Annyt édes mámor fogta el. A szíve csordultig megtelt valami furcsa forrósággal és az volt az érzése, hogy jó lenne odaszaladni a zenekarhoz és megcsókolni Miklóst...

Elkoviccsnak sok tapasztalata lehetett a nők körül. Úgy látszik, belelátott a női szívek rejtelmeibe, mert meglátta Anny arcán a gondolatot és fanyar mosollyal mondta:

— Azt hiszem, nekem is el kellene menni zenésznek, hogy meghódíthassam magát...

Anny nagyot kacagott, majd védekezve mondta:

— Hová gondol? Miklós nagyon kedves fiú, de... nincs közöttünk semmi.

Elkovicsot azonban nem lehetett könnyen meggyőzni. Gonoszkodva nevetett:

— Ha nincs, majd lesz!... Nem olyan nagy csoda ez Pesten...

Anny szeretett volna visszavágni, valami gombaságot mondani, de tehetetlenül érezte, hogy szédül kissé a vermouhtól és nem tud mást csinálni, mint bágyadtan mosolyogni...

Miklós a zenekarban vadul fújta a szakszofont és persze nem hallott semmit a beszélgetésből. Csak azt látta, hogy Anny és Elkovics mosolyogva, bizalmasan összehajolva beszélgetnek egy páholyban.

Az arca a szokottnál is halványabb lett és a szívén komor sejtelem rezgett keresztül, tompa fájdalommal. Felindultan mondta Annynak a reggelinél a Paradicsomban:

— Látod Anny, minden úgy történik, ahogy előre megjósoltam. Elkovics le akar húzni a piszokba. Te egy tapasztalatlan, fiatal lány vagy, nem ismered úgy az ilyen életet, mint én... El akarsz zúlleni? Csak addig kellesz nekik, amíg újdonság vagy! Csak most vagy attrakció, a jövő hónapban már kevesebb gázsit ígér majd Elkovics és mindig kevesebb lesz az értéked... Oda akarsz jutni, ahová a többi lányok, akik boldogok, ha egy vendég az asztalukhoz hívja őket?... Ha nem vagy elég erős,

észre sem veszed, hogy lehúznak a szennybe... a csatornába...

Ezt már reszkető szájszájval mondta Miklós.

Annyinak megtelt a szeme könnyel. Nem azért sírt, mert igazságtalannak érezte Miklós szavait, hiszen inkább nevetnie kellett volna azon, hogy Miklós olyan tapasztalatlan leánynak tartja, aki nem tud vigyázni magára, de olyan jól esett sírni azon, hogy valaki így félti, így reszket érte...

— Ne félts, — rebegte Anny sírva — vigyázni fogok... csak ne hagyj el, Miklós...

Dideregve megborzongott, mintha fázni kezdett volna a hűvös reggelben. Pedig csak az idegenben való egyedüllét, az elhagyatottság érzése remegtette meg hirtelen úgy, hogy felsóhajtott:

— Egyedül vagyok itt Pesten... Nincs senkim más, mint te...

Miklós beültette egy taxiba, hogy hazavigye. A taxiban kábultan tapadtak össze. Anny nedves, forró ajka újra és újra megkereste Miklós száját...

Majd egy mostanáig egészen ismeretlen érzés arra készítette Annyt, hogy babusgató karokkal magához szorítsa Miklós fejét és angol szavakat gügyögjön lázasan a fülébe:

— Oh darling!... You love me, don't you?... darling boy... oh, boy... I love you so much...

Újra könnyek jelentek meg a szemében és elkezdett sírni. Hogy miért sírt? Saját magát sajnálta! Ezért kellett neki Pestre jönni, hogy szerelmes legyen?...

A taxi odaért velük Anny lakása elé.

Annynak nem volt többé maradása a Párisi Bárban. Sokan tudtak Miklóssal való barátságáról és úgy látszott, hogy mindenki kifogásolja. Már nemcsak Elkovics célozgatott rá, hogy Miklós az utóbbi időkben figyelmetlenül játszik és egész ütemeket hagy ki a szakszofonon, hanem mások is tettek hasonló megjegyzéseket Anny előtt.

Hartman Klári is figyelmeztette Annyt, hogy ahol csak beszélnek róla, mindjárt szóba kerül Kun Miklós is.

—Magadnak ártasz, Anny — mondta Klári jóakaratóan — elriasztod ezzel a többi embert magad mellől . . . A legjobb volna, ha abbahagynád . . .

Úgy beszélt, ahogy valamikor Anny biztatta Louiset, hogy szakítson a gangszterrel. Anny most rájött, hogy milyen igazságtalan volt ő akkor Louise-zal szemben.

— Te ezt nem érted, — felelte Klárinak fájdalmasan — nem olyan könnyű abbahagyni! Mit csináljak, ha szeretem?...

Az unokabátyja, Lőrincz Jani, is megróttá a Miklóssal való barátkozásért.

— Egy zenész! Társadalmilag lealacsonyítod magad vele, Anny! Tönkreteszi a karrieredet. Legalább ne mutasd magad vele nyilvánosan...

— Szegény fiú, — mondta Anny elkeseredve — mit akartok tőle!?

De azért otthagya a Párisi Bárt, hogy megszüntesse a sok szóbeszédet.

A Chateau-ba szerződött, amivel némileg Miklóst is megnyugtatta. A Chateau ugyanis sokkal finomabb mulató volt és erkölcsileg a legkifogástalanabb

hírnévnek örvendett. Itt is jazz-zenekar játszott, de Budán volt, a csendes Budán, előkelő szerelmes párok számára. Űri, sőt néha arisztokrata közönség látogatta. A zenekaron kívül Anny volt az egyedüli előadó, ő mulattatta, szórakoztatta a közönséget, vezényelte a zenekart és éjjél felé előadott egy-két magánszámot...

Itt nem igyekeztek Annyt rábeszélni, hogy barátságokat kössön, ellenkezőleg: nem volt neki szabad szóbaállni a vendégekkel.

A Chateau üzletvezetője igyekezett távoltartani az ismerkedni kívánó urakat Annytól. Ha egy vendég odalépett hozzá, Anny udvarias mosollyal felelt, mert tudta, hogy egy perc múlva úgyszólván közbelép Arkay úr, a figyelmes üzletvezető, és tapintatosan mondja:

— A művésznőt a telefonhoz kéri. . .

Ha az üzletvezetőnél érdeklődtek Anny felől a vendégek, akkor Arkay úr elmondta, hogy Miss Anny Lorenz amerikai úrileány, aki látogatóban van Pesten és csak hosszabb rábeszéléssel sikerült őt leszerződtetni, minthogy nincs szüksége pénzre. Egyébként pedig megközelíthetetlen. . .

Nem túlzott sokat és majdnem a tiszta igazságot mondta, mégis nagy hatást keltett vele. Annynak most már híre kerekedett a városban. A Chateau látogatói megkedvelték és mikor fölállt, hogy elénekelje a számát, tapsot kapott, mielőtt még énekelni kezdett volna.

Persze, akadtak fiatal grófok, katonatisztek, sőt tőzsdések, akik nem akartak belenyugodni abba, hogy Anny megközelíthetetlen és megpróbáltak üze-

netekkel, vagy a portásnál leadott levelekkel közölni hozzá. Ezek a kísérletek azonban nem vezettek eredményre, mert Annysra nemcsak a portás vigyázott, hanem a — zenészek is.

A zenészek ugyanis jól tudták — amit a Chateau látogatói nem sejtettek — hogy Anny titokban találkozik Miklóssal. Igaz ugyan, hogy Anny éjfél után két órakor taxiba ült, hazahajtat és nem várja meg a reggelt, hogy a Paradicsomba menjen, ahol Miklós és a többi zenészek szoktak reggelizni! De hová megy Miklós olyan sietve reggelenként a Paradicsomból?

Anny tapasztalhatta, hogy a pesti zenészek titkos szövetségben élnek egymással. Vagy csak pletykálni szeretnek reggelenként? Nem tehetett semmit a Chateauban, hogy arról Miklós még aznap hajnalban ne szerzett volna tudomást a kollégáitól.

Annynak tehát óvatosan kellett bánni még a kacér pillantásokkal is, mert állandóan zenészszemek vigyáztak rá...

Más gondja nem volt, mert pénze bőven volt mostanában. Ha a Muskitól kapott pénz a hónap első felében elfogyott, nem jött zavarba, hiszen a Chateauban is jól keresett. Mindazonáltal nem takarított meg semmit, mindig akadt hely a pénze számára.

Így például a papa írt South Bendről, hogy elvesztik a biztosítást, mert nem tudják a díjat fizetni, Anny tehát kénytelen volt dollárokat tenni egy levélbe és elküldeni South Bendre...

Aztán meg Lőrincz Jani is szegény fiú volt, diákmenzán élt és mostanában kevés tanítvány akadt. Anny vett neki ruhát, kifizette a tandíját, sőt később

állást is szerzett neki, hogy legyen rendes megéltése, amíg az egyetemre jár.

Lőrincz Jani előtt szinte csodának tűnt fel, hogy állást kapjon ebben a városban, ahol százezrek álmodznak hiába egy állami, vagy városi állásról! De Anny számára nem volt lehetetlenség többé Pesten.

Egy előkelő úrral, aki boldog volt, hogy végre megismerkedhetett Annyval a Chateauban, ment fel Anny a minisztériumba, ahol nem kellett kilincselnie: az ajtók szinte felpattantak előtte. Rámosolygott egy sereg méltóságos úrra, akik mind végtelenül előzékenyek voltak hozzá és Anny egyetlen minisztériumi látogatása azt eredményezte, hogy Lőrincz Jani két hét múlva kapott egy nyolcvan pengős állást.

Természetesen Anny ekkor már jól beszélt magyarul.

Így például, amikor Lőrincz Jani azt kérdezte tőle, hogy barátkozik-e még Miklóssal, Anny vidáman felelte:

— Stikában találkozunk. Már nincs köztünk semmi, csak jó haverok vagyunk...

Lőrincz Jani csodálkozva hallgatta, de nem értette meg a zamatos kifejezéseket, melyeket Anny nyilván a zenészekről tanult. Meg kellett magyarázni Janinak, hogy a fenti kifejezések értelme az, hogy Anny titokban találkozik Miklóssal, már nem szerelmesek egymásba és csak jó pajtásosság fűzi össze őket...

Ez azonban nem volt igaz. Anny szerelmesebb volt Miklósba, mint azelőtt, Miklós pedig féltékenyebb volt, mint valaha.

A zenészek újabb pletykákat közvetítettek és

Miklós megtudta, hogy Anny újabban megismerkedett a Chateauban néhány előkelő úrral. Hiába mentegődött Anny, hogy ezt csak az unokabátyja érdekében tette, Miklós féltékenysége nem csillapodott. Azt kívánta Annytól, hogy ne lépjen fel semmiféle bárban, vagy mulatóban, ha még olyan előkelő hely is. Az nem úrileánynak való...

Az énektanár is figyelmeztette Annyt, hogy tönkreteszi magát a cigarettafüstös helyiségekben való énekléssel. Megállt a hangja fejlődése, sőt visszaesés is mutatkozik. Azok a jazz torokhangok nem tesznek jót, megerőltetik a hangszálait. Nem alszik eleget, nincs jól kipihenve. Lám a középhangjai, amelyek a tanulás első hónapjában már szint és csengést kaptak, megint felhősek... Ha karriért akar csinálni és nincs feltétlenül rászorulva, ne énekeljen sehol, csak tanuljon...

Anny megfogadta a tanácsot. Elsején nem újította meg a szerződését a Chateauban, hiába ígértek nagyobb gázsit. Nem lépett fel többé.

Visszavonult úrileánynak.

*

Mi van itt a levegőben?

Mi van ebben a pesti tavaszban, ami szinte rézséggé teszi az embert?

Anny nem értette a dolgot, csak azt érezte, hogy nagyon szerelmes és nagyon boldog. Édes álmokat szőtt.

— Miklós — mondta lágyan — kiviszlek Amerikába... Megesküszünk és akkor kijöhetsz velem... De titokban tartjuk majd, nem mondjuk meg egy-

előre a papának, mert nem hiszem, hogy beleegyeznek...

Muskira gondolt. Nem árulta el soha Miklósnak, hogy Muski nem az igazi, csak a fogadott papája. Minek? Lehet ilyesmit megmagyarázni egy olyan féltékeny fiúnak, mint Miklós? Akkor talán bele sem egyeznék, hogy kimenjen vele Amerikába! Pesten pedig nem maradhat örökké Miklóssal, akármilyen jól érzi is magát itten. Neki vissza kell menni egyszer... vár rá a Broadway!...

Tovább ábrándozott.

— Hamar fogsz állást kapni... majd szerzek neked állást egy zenekarban, Miklós... Én pedig egy operettben, vagy revűben fogok fellépni. A papa megígérte, hogy finanszíroz egy darabot a kedvemért. Csak akkor áruljuk el, hogy titokban megesküdtünk, mikor már sikerünk lesz...

Mindez csodálatosan szépen hangzott. Hogyne egyezett volna bele Miklós, hogy kimegy Annyval Amerikába?

Anny újabban megkomolyodott, nem kacérkodott többé senkivel, bízni lehetett benne.

Mióta visszavonult úrileánynak, valóban úrileány lett. Nem volt „aranyásó” többé. A szerelem mintha teljesen átváltoztatta volna...

Nem volt már szertelen és hangos, teljesen levetette az amerikai tónust. Le is fogyott, de ez csak még tökéletesebbé tette az alakját. Elegánsan öltözködött és a szerelem még lágyabbá, finomabbá varázsolta szépségét...

Franciául is tanult, de nem azért, hogy Chassepot úrral örökbe fogadtassa magát. Eszébe se jutott

már ilyesmi. Csak művelődni akart, arra gondolt, hogy társaságban szüksége lehet rá, vagy a színpadon kell majd használnia néhány francia szót néha...

Szorgalmasan járt az énekórára és a hangja gyönyörűen fejlődött. Az énektanár el volt ragadtatva a haladásától...

Sportolni is járt. Nyár volt és minden reggel kiment Miklóssal a Margitszigetre tenniszezni. Korán reggel, amikor kevesen látták őket. Egy órát tenniszeztek, Miklós aztán hazament, hogy késő délutánig aludjék, Anny pedig bement a fedett uszodába, mert ez is a mindennapi programhoz tartozott.

Természetesen — Miklóst kivéve — már nem tegeződött senkivel. Ez Anny számára természetessé vált, de például Ágoston nagyon elesodálkozott, mikor egyszer a szigeten találkoztak és Anny finom mosollyal kérdezte tőle:

— Hogy van? Rég nem láttam...

Nem beszélgettek soká, mert Anny sietett haza.

A bank értesítését várta, hogy megjött a pénze Amerikából. Már ötödike volt és még nem fizetett házbért. De hiába ment haza, a pénz még nem érkezett meg. Felhívta a bankot telefonon. Nem jött semmi.

Kellemetlen volt a dolog, de Anny nem nyugtalankodott. Máskor is megtörtént, hogy a pénz késő néhány napot. De aztán végül mégis megjött. Dan biztosan elfelejtette idejében feladni.

Mindenesetre Anny írt egy levelet és elküldte repülőpostán. Hetek múltak el és nem jött semmi válasz. Anny nyugtalan lett. Táviratozott. A táviratra sem jött válasz.

Anny nem tudta, mit gondoljon? Mi történhetett? A gyár jól megy, Muski épp a legutolsó levelében írta, hogy éjjel-nappal dolgoznak, annyi a rendelésük... Vagy talán Muski megbetegedett? Dan akkor is értesítené őt...

Az is eszébe jutott Annynak, hogy Muski talán megtudott valamit róla és Miklósról. Dehát ez lehetetlen, honnan tudhatta volna meg?

Azt akarnák talán, hogy visszamenjen? Hát miért nem írja meg neki Muski egyenesen?

Akárhogy is áll a dolog, most már nem várhat tovább, valóban vissza kell mennie. Ez a legokosabb! Bármilyen legyen is a zavar oka, személyesen legjobban tudja elintézni.

A várakozás és a tépelődés izgalmai erősen megviselték Annyt. Az utolsó napokban már olyan ideges volt, hogy Miklós is észrevette.

— Anny, édes... mi a baj? — kérdezte aggódva.

Anny először nem akarta megmondani, de aztán bevallotta:

— Visszahívnak... A papa azt akarja, hogy hazamenjek...

Miklós megdöbbsent, de Anny rögtön átölelte és forró csókok közt suttogetta:

— Visszajövök, édes... el kell mennem, de visszajövök érted... és akkor megesküszünk... Miklós... drágám... édes Miklós...

Újra csókolni kezdte, mintha nem tudna betelni vele, mohón, szenvedélyesen, majd sírni kezdett.

Ezekben a napokban Anny nagyon érzékeny volt és gyakran jelent meg könny a szemében.

A bútorait eladta, a házbért kifizette. Szeren-

esére volt hajójegye, mert Muski annak idején oda-vissza szóló jegyet vett.

A Keleti pályaudvaron Miklós azt az ajánlatot tette, hogy elkíséri Annyt a vonaton egy-két állomásig, de Anny nem engedte. A vonat késő este indult és Anny tudta, hogy Miklósnak vissza kell érni idejében a Párisi Bárba, mert Elkovics veszekedni fog...

Az utolsó csóknál Annynak az ajka is könnyes volt.

— Visszajövök — súgta Miklósnak, a könnyein keresztül mosolyogva.

A vonat elindult.

... Pestből már csak a lámpák fényét lehetett látni és Anny még mindig ott állt az ablaknál. Csak ő maga hallotta, hogy mit suttogott.

— Budapest... Visszajövök még... A viszontlátásra...

VÉGALLOMÁS

(Broadway)

Anny táviratozott a hajóról Muskinak.

Közölte vele pontosan, hogy mikor érkezik — abban a reményben, hogy Muski eléje jön majd New-Yorkba és várni fogja a hajónál.

Anny gyengéden célzott is rá a táviratban, hogy milyen édes lenne, ha megismétlődnének a régi szép napok és a három muskétás megint összekerülne New-Yorkban...

A hajóút eseménytelen volt. Anny ugyanis nem ismerkedett senkivel. Mikor a fedélzeten volt, többnyire a fekvőszékben feküdt behúnyt szemmel, vagy a hajókorláthoz támaszkodott és nézte, hogy a hullámok milyen furesán futnak visszafelé a hajó oldala mellett.

Anny ilyenkor Miklósra gondolt és nagyon fájt a szíve.

A hatodik napon befutott a hajó a newyorki öbölbe és a Szabadság-szobor mögött kibontakoztak a felhőkarcolók körvonalai.

Annyt valami szorongás fogta el.

Olyan lenyűgözően félelmetesnek látszottak most az óriási házak, mintha egy idegen világba érkezett

volna meg. Mintha sose látta volna azelőtt... Vajjon mit tartogat itt számára a sors?

De aztán megnyugodott, amint közelebb értek a parthoz és a bosszúálló óriásoknak látszó felhőkarcolók nyüzsgő épületkolosszusokká alakultak.

Annyt lassan bizakodás szállta meg. Elvégre is ő idetartozik! És Muski — remélhetőleg — vár rá...

Mohón kutatta szemével a pieren állókat, mikor a hajó végre becsúszott a dockba. De nem bírta Muskit felfedezni sehol.

Végre megpillantotta a várakozók közt Dant.

— Halló, Dan! — kiáltotta Anny vidáman, teli torokból és abban a pillanatban, amint lebocsátották a hajóhidat, már szaladt is feléje.

— Hol van Muski? — kérdezte türelmetlenül.

A titkár szertartásos hangon felelt:

— Mr. Herbertson helyesebbnek találta, ha nem jön el személyesen.

Anny elképedt.

— Hogyan? Mi az Dan? Mi történt?

— Talán jobb lesz, ha előbb kipihen magát a szállodában, — válaszolt Dan kitérőleg — aztán majd elmondom...

— Nem, — toppantott Anny — most fogja elmondani! Most rögtön! Tudni akarom, hogy miről van szó?

Dan közömbösen bólintott.

— All right! Essünk túl rajta. Arról van szó, hogy Mr. Herbertson értesítést kapott Pestről, amiből megtudta, hogy maga ott... izé... méltatlan életet folytat. Egy fiatalemberről szolt az értesítés Egy zenésről...

— Rágalom! — kiáltotta Anny felindultan.

Az volt az első gondolata, hogy ki árulhatta el? Ki írhatta a levelet? Klári? Vagy más valaki?

Annyt mélységes felháborodás öntötte el. Milyen gyalázatosak ezek a pestiek! Milyen gonoszak, árulkodók! Született névtelen levélírók!...

De nem töprengett soká. Ezen most nem lehet gondolkozni a veszély pillanatában, itt most cselekedni kell! A legjobb lesz letagadni az egészet! Még nines minden elveszve. Inkább fognak hinni neki, mint egy ostoba, árulkodó levélnek!

— Hígyje el Dan, hogy szó sem igaz az egészről — kezdte — meg fogom magyarázni Muskinak. Ő nem tudja, milyen város az a Pest. Ott minden nőt gyanúsítanak, nem hiszik el, hogy tisztességes. Azok ott semmit sem hisznek el... Ha többször látnak egy hölgyet egy férfival, mindjárt azt mondják, hogy a barátnője. De ezt nem úgy gondolják, mint mi itt, Amerikában. Azoknak szörnyen szennyes a fantáziájuk!... Ki írta azt a gyalázatos levelet?

Dan szárazon legyintett:

— Az nem tartozik ide.

Alig lehetet ráismerni Danre. Ridegen beszélt Annyval, mint egy hitelét vesztett üzletféllel, akiről kiderült, hogy hamis bukást követett el...

Anny egyre csüggedtebben hallgatta Dan közléseit. Ezek szerint Mr. Herbertson véglegesen elhatározta, hogy nem érintkezik többé Miss Lorenz-el. Mr. Herbertson nem döntött mindjárt az első híradás után, előbb komoly információkat akart beszerezni. Megbízott tehát egy irodát, mely egy pesti magán-

nyomozó útján jelentésekkel szolgált Miss Lorenz pesti night klubokban való szerepléséről és magánéletének egyéb részleteiről...

Anny felelni akart, de nem volt már ereje. Megsemmisülten hallgatott egy pillanatig, aztán felvetette a szemét és Dan egy kék szempár sugárzását látta, amely tele volt esdekléssel.

— Azért én mégis szeretnék beszélni Muskival...

Dan ellágyult kissé, de tagadóan ingatta a fejét. A hangja valamivel mégis emberibb volt, ahogy őszintén mondta:

— Sajnálom, Anny. Az öreg nagyon csalódott magában. Látni sem akarja többé!

Anny nem tudott mit felelni. Dan gyámoltalanul állt előtte egy darabig, aztán óvatosan megkérdezte:

— Megvannak Mr. Herbertson levelei?

— De hiszen megsemmisítettem őket, — felelte Anny becsületesen — elégettem, ahogy Muski kívánta...

— Helyesen tette. Nem azért kérdeztem, mintha jelentenének valamit azok a levelek... Hiszen egyiken sem szerepelt feladó és álnéven is voltak aláírva... Nem ért volna velük semmit. Csak éppen a rend kedvéért említettem...

Ennek dacára mégis nagy megkönnyebbülés látszott rajta, arra a közlésre, hogy Anny megsemmisítette a leveleket.

Dan nem is vesztegette tovább az időt.

— Good bye, Anny. Vissza kell mennem Detroitba. Sietek, hogy elérjem a legközelebbi vonatot...

Otthagytta Annyt a pieren, a kavargó tömegben, csókolódzó utasok, málhák, kofferek közt, a vámvizsgálat lármájában.

Anny a szekrénykofferjére támaszkodva, könyvekkel a torkában nézett utána. De aztán mégsem sírta el magát.

Nem volt kedve a vámhivatallal bajlódni, otthagytta a szekrénykoffert és mindössze a kis kézitáskát vitte magával.

Gyalog vágott neki az utcáknak.

Az első szerény szállodába bement, letette a kézitáskáját, megmosdott, aztán újra lement az utcára.

Cél nélkül bolyongott. Most igazán árvának érezte magát. Hová menjen? Vissza South Bendre, ahonnan elindult, hogy két földrészen keresztül bolyongva végre idejusson?... Nem, a szülői ház nem nyújt menedéket neki! Hiába futna haza, ott-hon nem magyarázhat meg semmit, azok tőle várják a vigaszt, reményt, segítséget...

És Miklós... Szegény, kedves Miklós!... Ő is tőle vár mindent. Vajjon fogja-e látni Miklóst még valaha?

Anny sóhajtott és megállt az utcasarkon, mert nem bírt átmenni a forgalom miatt.

Most látta csak, hogy a Broadwayra került. A mellékutcákon keresztül kiért a Times Square-re.

A késő délutáni forgalom elöntötte autókkal az úttestet, a járdát és üzleteket pedig embertömegekkel. Világos délután volt még, de a mozipaloták és színházak homlokán már ott égtek a szikrázó villanyhirdetések.

Itt van a Broadwayn tehát, ide akart ő jutni! Arról álmodozott, hogy ezek a villanylámpák egyszer majd az ő nevét sugározzák a Broadway tolongó tömege felett. Könnyen megtörténhetett volna!... Ha Muski nem haragudott volna meg rá és finanszírozott volna a kedvéért egy darabot, talán már játszhatna is az egyik színházban...

Mindegy, most már itt van és itt fog maradni. Ha küzdeni kell, ha csalódní fog, ha nem jut el odáig, akkor is...

Anny e pillanatban érzi, hogy itt az ő helye. Ez az ő eleme, itt fognak elszállni fölötte az évek, sikeren vagy nyomorúságban, itt fogja megérni a diadalmas feltörést, vagy az elhervadást és szegénységet! Mindegy, ez az ő levegője...

De most hirtelen felrezzen.

— Halló! — kiáltja feléje egy hang.

Anny egy csukott autót lát a járda mellé simulni. Az autóból egy gentleman lép ki. A gentlemannek szürke, angolos bajusza van...

Anny azt is észreveszi, hogy az autó a drága limousine-ok fajtájából való és a kormánykerék mellett egyenruhás sofför ül.

A szürkeruhás gentleman Anny mellé lép és azt kérdi tőle:

— Nem emlékszik rám?

Anny nem emlékszik a gentlemanre.

De az autó és a sofför körül észlelt megfigyelések arra indítják, hogy legalább is gondolkozzék azon, vajjon ismeri-e?

— Látom, hogy nem emlékszik rám, — mondja

mosolyogva a fehéredő bajszerű gentleman — de nekem kitűnő memóriám van. Akit egyszer jól megnézek, azt évek múlva is megismerem. Hallottam magát egyszer énekelni South Benden...

Annynak villámgyorsan jut eszébe minden.

South Bend!... A gyár bankettje!... A new-yorki bankár, aki átadja a névjegyét és diszkrétén súgja a fülébe:

— Ha New-Yorkba jön és szüksége van protekcióra, keressen fel bizalommal...

A bankár, úgy látszik, látja Anny arcán az emlékezést, mert gyengéden a karja alá nyúl és besegíti a kocsiba.

— Szálljunk be... Itt nem szabad a kocsinak megállni.

A soffőrnek pedig odaszól:

— A Central Parkba...

Anny azt gondolja, hogy ha a Central Parkba mennek, akkor bizonyára betérnek az előkelő Casino kioszkba is, ahol délutáni tea van. De nem érdeklődik afelől, mert akad más beszédtema.

— Igazán jól esik ilyen régi ismerőssel találkozni — mondja a bankár.

— Sokáig őriztem a névjegyét, — feleli Anny — de sajnos, már elfelejtettem a nevet.

— Alfred Erskine — mondja mosolyogva a bankár, mire Anny tréfásan nyújtja a kezét.

— Miss Anny Lorenz!

Mr. Erskine láthatólag örül az alkalomnak, hogy megfoghatja Miss Lorenz kezét, de Anny csodálkozva

tapasztalja, hogy nem csókol kezét. Ja, persze, hiszen Amerikában vagyunk...

A Central Parkhoz érnek.

— Hol töltötte az időt azóta, Miss Lorenz? — kérdi Mr. Erskine — most jött South Bendről?

— Dehogy, — feleli Anny némi büszkeséggel — ma érkeztem a Berengárián... Európai tanulmányúton voltam...

A Central Park fái között suhan velük az autó. A bokrok közül fanyar illat száll be a limousine nyitott ablakán és megesapja Anny arcát.

— Európai tanulmányúton... — ismétli Anny minden ok nélkül, talán a virágillat miatt, amelyről a Margitsziget jut az eszébe... és Miklós... most ott sétál vele a szigeten... a romok körül... a Duna felől üde szél csap az arcába...

— És most mik a tervei? — kérdi Mr. Erskine. Anny visszazökken a valóságba.

— Még magam sem tudom — feleli zavartan.

Hirtelen az olcsó szálloda jut az eszébe, ahová letette a kékításkáját és a szekrénykoffer, amelyet otthagyt a vámnál. Aztán egy újabb gondolat fut át az agyán és gyors elhatározássá érik.

— Még nem tudom, — mondja ártatlan pillantással, mint egy elveszett gyermek — mindenáron ki akartam képeztetni a hangomat, a papám azonban nem egyezett bele az európai tanulmányútba és ki-tagadott... Most nem tudom, hogyan maradhatnék itt a Broadwayn! Pedig szeretnék!...

— Egyedül van New-Yorkban? — kérdi Mr. Erskine meghatottan és Miss Lorenz keze után nyúl.

— Teljesen egyedül, — feleli Anny borzongva
— árva vagyok...

E pillanatban elhalványul benne Miklós képe és a szerelem utolsót lobban a lelkében. Érzi, hogy nem fog visszamenni Budapestre soha többé. Európa, Pest, szerelem? Bolondság!

Pokolba a szerelemmel! Amerikában vagyunk, gyerünk aranyat ásni...

VÉGE.

Táncika

A Broadway és a 44-ik utca sarkán, ott a drogéria mellett, áll egy szikár és sovány gentleman. Nem csinál semmit, csak áll a falnak támaszkodva és tünődő tekintettel nézi a járókelőket. Néha odalép hozzá egy másik gentleman és csak annyit mond:

— Ötöt Pimlicóra, a második futamban...

A szikár és sovány gentleman megértően bólint, kivesz egy cédulát a zsebéből és átadja az illetőnek, aki feltűnés és köszönés nélkül távozik. A szikár gentleman pedig akit Keserű Bill néven ismernek a Broadwayn, továbbáll dogál a sarkon és tünődő tekintettel nézi a járókelőket.

A látszat szerint Keserű Bill nagyon szegény ember lehet. Ez rá van írva sovány arcára, beesett szemére, keskeny szájaszélére, mely állandóan lefelé görbül. A beavatottak azonban jól tudják, hogy ez a keserű vonás nem pénzhiány miatt rajzolódott rá Keserű Bill szájaszélére. A nevezett gentleman vagyonát egyesek negyedmillió, mások viszont félmillió dollárra teszik. A bookmakerségen kívül Keserű Bill üzletágai közé tartozik olyan ékszerek vásárlása is, amelyeknek az eredete többnyire homályos.

Keserű Billnek nem is volna szüksége rá, hogy a Broadway és a 44-ik utca sarkán álljon minden délután öt és hat óra között és a másnapi futamokra lóverseny fogadásokat vegyen fel, de a megszokás kényszeríti erre, minthogy így kezdte pályáját, húsz évvel ezelőtt. Ma már rendes irodája van a Bond Buildingben, de csak ötig tart hivatalos óráát, aztán elfoglalja szokott állomáshelyét a Broadwayn, mely tevékenységgel nemcsak a multat tiszteli meg, hanem egyben egészségét is szolgálja, minthogy az orvos legutóbb levegőváltozást ajánlott neki.

Most egy gentleman, aki halmozást ad fel másnapra, csodálkozva néz végig Keserű Billen és fejcsóválva megy tovább. Mi van rendkívüli Keserű Billen? Szűk, fekete ruhája épp oly gondosan be van gombolva, mint mindig, kemény kalapja hajszálpontosan, a megszokott szögben borul egyik szeme fölé és keskeny szája éppoly szomorúan görbül lefelé, mint mindig. Ellenben a karján van valami szokatlanul különös.

Keserű Bill karján egy hölgy van. A hölgy haja szőke és szeme olyan csodálatosan kék, ami még a Broadwayn is ritkaság. A jelenség annál is feltűnőbb, minthogy Keserű Billt még senki sem látta az utolsó húsz esztendőben hölgygel a karján. Ilyen pazarlástól Keserű Bill eddig óvatosan tartózkodott. Beavatottak szerint Keserű Bill még mindig abban az ócska hónapos szobában lakik, ahová húsz évvel ezelőtt beköltözött, minthogy nem hajlandó keservesen szerzett pénzét felesleges fényűzésre kidobni. Enni sem látták mást, mint például löncre hamandegget, sőt diner alkalmával is legfeljebb egy kis

steaket engedélyez magának. Egyesek zsugoriságnak nevezték ezt, Keserű Bill azonban gyomorhajával okolja meg a szűkre szabott táplálkozást. Bill természetesen agglegény, minthogy olyan dáma még nem akadt, aki Billt be tudná fogni és arra készíteni, hogy felesleges kiadásokat vállaljon magára. Nem csoda tehát, hogy az ismerős gentlemanek csodálkozó pillantást vetnek Keserű Billre és némelyik, zavarában, Pimlico helyett Epinardra fogad.

A hölgy Keserű Bill karján, még meglepően fiatal. Szakértői megállapítás szerint nem lehet idősebb két és fél évesnél. Ez a tény teljesen megokolja selypító beszédét.

— Szétálni! — mondja az ifjú hölgy és Keserű Bill szótlanul engedelmeskedik.

Leteszi karjáról az ifjú hölgyet és megindul vele a Broadway emberáradatában a Lindsy-ven-déglő felé.

Bill hosszú, csontos ujjai köré lágyan fonódnak a kis hölgy puha ujjacskái. Végtelen komolysággal tipeg a hosszú ember oldala mellett, aki zavartan aprózza lépteit, hogy társnőjével együtt maradhasson.

Befordulnak Lindsyhez, ahol Keserű Billnek hölgytársaságban való megjelenése nagy feltűnést kelt. Mindenfelől csodálkozó pillantások repülnek feléjük.

Keserű Bill leül és némi habozás után azt mondja a pincérnek:

— Egy nagy steaket!

Esemény Lyndsynél, hogy Keserű Bill nagy steaket rendel! A közönség meglepetten morajlik.

Tudnivaló, hogy a közönség ilyenkor Lindsynél csupa gentlemanből áll.

Az a betört orrú gentleman, például, aki a sarokban cigarettázik, a fél Broadwayt látja el a heroin nevű fehér porral, melyet egyesek tenyérrel szírpantanak fel, hogy kellemes kábulatba ringassák magukat. A betört orrú gentleman a Himie névre hallgat.

Mellette ül Hosszúláb Jack, aki már szmókingban van, minthogy diner után az Ezüst Papucs nevű mulatóhelyre fog menni. Jacktól távolabb, a másik sarokban ül három gorilla. Avatatlanoknak el kell árulnunk, hogy gorilla alatt olyan gentlemaneket értünk, akiknek a szokottnál szélesebb válluk van és izmaik is erősebbek a normálisnál, azonkívül a megfelelő jártasságuk van a revolver gyors és határos irányításában. A gorillák nem működnek önállóan, hanem felsőbb parancsra engedelmeskednek. E három gorilla például Hosszúláb Jack testőrségét alkotja és utasításainak engedelmeskedik.

Hosszúláb Jack most feláll, odalép keserű Billhez és csodálkozó pillantást vetve a kis hölgyre és a nagy steakre, azt kérdezi:

— Mi történt?

Keserű Bill szárazon előadja a tényállást. Ebből kiderül, hogy aznap délután három órakor beállít egy Nyugtalan Fiatalember Keserű Bill irodájába és azt mondja:

— Van még idő a Kentucky negyedik futamra?

— Van — mondja Keserű Bill.

A Nyugtalan Fiatalember erre határozottan kijelenti:

— Két dollárt teszek Black Facera.

Keserű Bill átadja a cédulát, de a Nyugtalan Fiatalember nem nyúl a zsebébe és nem nyújtja át a két dollárt hanem azt mondja:

— A feleségem eldugta a pénzt, de rögtön hozom a két dollárt. Egy fél óra múlva itt leszek...

Keserű Bill nem szokott hitelezni és rosszalóan csóválta a fejét, mert hiszen ezt mindenkinek illik tudni róla. De a Nyugtalan Fiatalember úglátszik ismeretlen a Broadwayn és ez menti merészségét. A Nyugtalan Fiatalember könyörgő pillantást vet Keserű Billre:

— Itt leszek egy fél óra múlva. Addig itt hagyom ezt...

Keserű Bill csak most látja, hogy az íróasztal előtt ott áll egy ifjú hölgy. Ridegen el akarja utasítani a különös dolgot, de az ifjú hölgy most felnéz Keserű Billre. Kék szeme van és szája mosolyra nyílik. Nem mond semmit, csak édesen mosolyog Bill ráncos arcára. Keserű Bill erre saját maga előtt is szokatlan dolgot csinál. Azt akarja mondani a Nyugtalan Fiatalembernek, hogy menjen a pokolba, de ehelyett, az ifjú hölgyet nézi, zavartan bólint és azt mondja:

— Jól van.

A Nyugtalan Fiatalember pedig szó nélkül elszáguld. Múlnak a percek, telnek az órák és a Nyugtalan Fiatalember nem jön vissza. Az ifjú hölgy pedig ott ül a széken és elalszik. Már öt óra van, lefutották a negyedig futamot Kentuckyban és Black Face utolsónak jött be. Keserű Bill zavarban van, hogy mit csináljon az ifjú hölgygel. Nem teheti a

safeba, mint ahogy egy zálogtárggyal tenni kellene, tehát csak kézenfogja és gyöngéden levezeti magával a Broadwayra.

— Mi a neve? — kérdezi Hosszúláb Jack a kislányra mutatva Billtől.

Keserű Bill zavartan vakarja meg a fejét.

— Nem tudom a Nyugtalan Fiatalember nem említette.

Kérdezik az ifjú hölgytől, de az el van foglalva a steak evéssel, amelyet Keserű Bill gondosan a tányérjára helyezett. Aztán leszáll a székről és azt mondja:

— Tánci, tánci...

Illegetni kezdi magát, felfogja kis szoknyácskáját és valami különös édes hangon, amely oly vékony, mint a cérnaszál, elkezd énekelni:

„There ought to be a moonlight saving time
So I could kiss that girl of mine
Till morning...”

És táncol hozzá. Olyan édesen táncol, hogy a betört orrú Himie is odajön a sarokból, leül az asztal mellé és komoly ábrázattal nézi a produkciót. A három gorilla az asztalnál abbahagyja az üzleti beszélgetést és szótlanul nézik. Az ifjú hölgy pedig csak édesen illegeti magát, aztán meghajol és visszamászik a székre Keserű Bill mellé.

— Nevezzük Táncikának — javasolja Hosszúláb Jack.

Bill beleegyezik az indítványba, minthogy az nem kerül pénzbe. Most már csak egy kérdés lebeg előtte. Mit csináljon Táncikával? És ez a kérdés az,

amely a Lindsay közönségét e pillanatban legjobban izgatja. Mit fog csinálni Bill Táncikával?

Hosszú gondolkozás után Keserű Bill szótlanul feláll és csendesen megindul Táncikával kifelé. Viszi magával, haza, az ócska hónapos szobába.

Másnap a Lindsayben a gentlemanek még jobban csodálkoznak. Keserű Bill ugyanis ismét megjelenik Táncikával, akin most már egy új rózsaszín ruha van és lakktopánka. Nyilvánvaló, hogy ez mind Keserű Bill pénzből vásárolódott. Nagy szenzáció ez, mert senki sem tételezte volna fel, hogy Bill valaha, egy hölgy kedvéért, ilyen könnyelműségre ragadtassa magát.

Táncika megeszi a vacsorát, amelyet Bill, a többi gentlemanekkel folytatott hosszas tanácskozás után, rendel a legkülönbözőbb fogásokból. Háromszor anyiba kerül, mint Keserű Bill szokásos vacsorája, de úgy látszik, Bill teljesen elvesztette az eszt.

Vacsora közben arról folyik a vita, hogy Keserű Bill még sem tarthat egy ifjú hölgyet állandóan a hónapos szobájában, mely környezet nem lehet jó befolyással az ifjú hölgyre, akinek nevelésre is van szüksége. Súlyos kérdések ezek, melyek fölött most már többen vitatkoznak Lindsaynél. Mert Táncika híre gyorsan terjedt el a Broadwayn a gentlemanek között. Hosszúláb Jack barátai, akiket az ujságok néha ganstereknek neveznek, de akik ettől függetlenül kitűnő gentlemanek, többes számban jelennek meg ezúttal Lindsaynél. A vita eldöntetlen marad, mert Bill a vacsora végén feláll, kézen fogja Táncikát és szótlanul távozik vele.

A következő napokon még csodálatosabb dolgok

történnek. Keserű Bill másnap új kalapban jelenik meg. A kalap nem a megszokott szögben borul a szeme fölé, hanem egyenesen ül a fején, mint egy rendes, komoly — apai tisztséget betöltő — gentlemanhoz illik. Kiderül az is, hogy Keserű Bill már nem lakik a hónapos szobában, hanem új lakásba költözött, ahol külön gyermekszoba áll Tancika rendelkezésére, szép fehér bútorokkal, amilyenek egy ifjú hölgyet megilletnek.

Tancika ezúttal otthon maradt, de nem egyedül. A francia nevelőnő őrzi, akit Keserű Bill erre a célra szerződtetett. De ezzel még nincs vége a szenzációnak. Szájról-szájra jár a hír másnap, hogy Keserű Bill zongorát vesz Tancikának. Egyesek azt is látják, hogy délutánonkint egy vadonatúj Rolls Royce gördül Bill irodája elé és a hatalmas autóban Tancika ül a francia kisasszonnyal. Az egyenruhás soffőr pedig hideg előkelőséggel hajtja a kocsit.

Ellenben Keserű Bill továbbra is csak gyalog jár. Gyalog megy Lindsyhez, utána pedig az „Ezüst Papucsba“, ahol a mulatni vágyó elegáns közönségen kívül a gentlemanek is jelen vannak. A zenekar jazzt játszik és a tükörsima négyszögön vígan folyik a tánc. Keserű Bill nyugodtan issza a feketéjét és fogalma sincs arról, hogy öt percen belül meg fog halni.

A beavatottak azonban tudják, hogy Hosszúláb Jack ma este végez Billel. Az eset nyitja az, hogy Hosszúláb Jack egy ezerdolláros tétet tett az ötödik futamban Flying Cloudra, amely váratlanul befutott és tizenkétszeres pénzt fizetett. Keserű Bill azonban azt vitatja, hogy Jack későn adta fel a tétet, amikor

már értesült arról, hogy Flying Cloud befutott. Hosszúláb Jack ezzel szemben követeli a tizenkétezer dollárját, mint jogos keresetét. Bookmaker még nem vitte el szárazon, hogy Hosszúláb Jacknek ne fizesse ki, ami neki jár. Azok, akik ismerik a helyzetet, egy szempillantás alatt azt is észreveszik, hogy Hosszúláb Jack keze már ott van a zsebében, amely a revolvert rejtegeti. Vannak az Ezüst Papucsban sokan, akik e percben már nem adnának két centet sem Keserű Bill életéért, de ekkor furesa dolog történik.

A bejáraton belibben valami kis fehérség. Egy szőke angyal mezítláb, hosszú ingben és semmi másban. Odamegy a tükörsima padlóra és nagy komolyan azt mondja:

— Tánci, tánci...

A zenekar vezetője feltalálja magát és elkezd játszani:

— „There ought to be a moonlight saving time...”

Minden szem odatapad, a szájak nyitva maradnak és a végén elragadtatott tapsorkán zúg fel. A gorillák tapsolnak a legvadabbul.

Keserű Bill pedig a tánc után riadtan vonja Táncikát az ölébe:

— Táncika, hogy kerülsz ide...?

Kiderül, hogy a nevelőnő otthagytá a kislányt, elment csavarogni és Táncika unalmában leszaladt Keserű Bill után az „Ezüst Papucsba”, hogy kitörni vágyó táncszenvédélyét kielégítse. Bill felkapta Táncit, beburkolja egy plédbe, taxit hozat és rohanva viszi haza. Másnap már tudja, hogy Tánci megmentette az életét, mert különböző forrásokból értesül arról, hogy Hosszúláb Jack mit tervezett. Annál job-

ban meg van hatva, amikor Jack másnap beállít hozzá és azt mondja:

— Ha kifizeted a 12.000 dollárt, Bill, a felét Tánci neveltetésére adom...

Bill erre szó nélkül megrázza Hosszúláb Jack kezét.

Aznap délután azonban riasztó hírek érkeznek Lindsayhez.

Táncika meghült az éjjel és erős láza van. Természetesen orvos is jött hozzá, aki tüdőgyulladást konstatált. Táncikát be kellett szállítani a kórházba.

Keserű Bill aggodalmas arccal jár-kel. Leolvas-hatni az arcáról, hogy Táncika állapota nem javult. A Lindsayben aggódó arccal néznek egymásra az emberek és meglehetősen nyomott a hangulat. Harmadnap már nem is lehet beszélni Keserű Billhez. Az arca keserűbb, mint valaha és a szemében lázas csillogás bujkál. Látszik rajta, hogy egész éjjel nem aludt. Tompán megszólal:

— ...A kórházban azt mondták, hogy csak az Isten segíthet... Majd reménytelenül hozzáteszi:

— Vagy Florenz tanár...

Nagy csönd. Florenz tanár nagy és híres név. Florenz tanár nem fogad közönséges betegeket. A tanár úr a város legelőkelőbb részén lakik, csak a felső négyszázakat kezeli és ahhoz is nagy összeköttetés kell, hogy valaki vizsgálatra bejusson hozzá. A tanár úr különben is már visszavonult a praktizálástól, nem vállal új betegeket.

Keserű Bill érzi, hogy mennyire reménytelen feladat a késő esti órákban elhozni Florenz tanárt a kis beteg ágyához.

A nagy csendben megszólal a betört orrú Himie.

— Talán Hosszúláb Jack el tudja hozni Florenz tanárt... Ő ismeri a házfelügyelőt, ahol a tanár lakik...

Hosszúláb Jack e pillanatban lép be az ajtón. Gyorsan elmondják neki a dolgot, mire Hosszúláb Jack rövid megfontolás után bólint a fejével:

— Megpróbálom...

Azzal elsiet a helyiségből. Keserű Bill pedig megy a kórházba Táncikához. Mögötte mennek Himie és a többiek. A kórházban azonban a többiek kintmaradnak a folyosón és csak Keserű Bill megy be a szobába, ahol ott fekszik lázasan, kipirult arccal, ki-eserepesedett ajakkal Táncika.

Telnek, múlnak a percek, az órák. A nyomasztó csendben minden agyban csak egy gondolat feszeng: vajjon sikerül-e Hosszúláb Jacknak elhozni Florenz tanárt...?

Most egyszerre a folyosó végén különös menet tűnik fel. Elöl megy egy kecskeszakállas emberke izgatottan hadonázva. A kecskeszakállas ember egész kopasz, de ezt nem lehet látni, mert hálósapka van a fején. Ruházata pedig mindössze egy hálóingből és egy barna hálóköntösből áll. A lábán is csak papucs. Ez a hálóinges emberke a híres Florenz tanár.

Mögötte megy két gorilla, akik revolverrel bökösik az oldalát.

— Gyerünk... gyerünk...

— Ne lökdössenek — mondja dühösen a kecskeszakállas emberke, de azért csak megy előre, mert érzi a revolvert az oldalában. A menet mögött Hosszúláb Jack halad és dirigálja őket...

Florenz tanár körülnéz és meglepődve morogja:
— De hiszen ez kórház...?

Azért van meglepődve, mert eddig fogalma sem volt arról, hogy miért rabolták el. Azt hiszi, hogy nagy váltságdíjat fognak kérni érte, de most már sejti, hogy valami másról van szó. Bizonyára valamelyik gangstervezér sebesült meg, talán ahhoz hozzák őt ide.

Megáll a menet a szoba előtt, ahol Táncika fekszik. Florenz tanár bemegy és meglepődve kiált fel:

— Egy gyermekről van szó!?... Dehát mért nem mondták...

És anélkül, hogy egy pillantást vetne a többiekre, a kis beteghez lép, megvizsgálja és kurtán szól az ápolónőnek:

— Jeget, vizet, törülközőt... a többiek menjenek ki...

A hangja igen parancsoló s a gentlemanek megjuhászkodva engedelmeskednek. Keserű Billel együtt valamennyien kivonulnak a szobából a folyosóra. Ott várnak hangtalanul, fojtott csendben. Így telik el egy óra. Aztán még egy. De most nyílik az ajtó és Florenz tanár lép ki rajta. Az arca fáradt és a szemét valami bágyadt szomorúság fátyolozza be.

— Mind bemehetnek — mondja csendesén — most már mindegy...

Keserű Bill és Jack, a betört orrú Himie és mögöttük a két gorilla lábujjhegyen lépked be a szobába. Bill leül az ágy mellé. Táncika felnyitja kék szemét, ránéz Billre és azt mondja:

— Tánci, tánci...

— Nem szabad, Táncika — mondja Keserű Bill,

de igen nehezen tud beszélni, mert a könnyek fojtogatják a torkát — majd máskor Táncika, ha jobban lesz...

De Florenz tanár csendesen int:

— Szabad... sajnos, már mindegy...

Táncika pedig felkel az ágyból, a fehér hálóingecskéjében olyan, mint egy angyal és vékony, édes hangja megszólal, de olyan lágyan és halkán, hogy alig lehet hallani. Mintha már az égből hangzana:

„There ought to be a moonlight saving time
So I could kiss that girl of mine
Till morning...”

És illegeti-billegeti magát. De nem sokáig, mert elbotlik és Keserű Bill gyorsan lefekteti és betakarja a paplannal.

— Táncika fáradt... — hallatszik egy vékony, édes hang a paplan alól és két kék szemecske örökre lecsukódik.

Keserű Bill csak néz maga elé összeszorított szájjal, száraz szemekkel, de mintha a testét rázná valami belülről. Aztán odafordult Florenz tanárhoz:

— Mivel tartozom, tanár úr...?

— Semmivel — mondja a tanár — sajnos, nem tudtam segíteni...

És előveszi a zsebkendőjét, fújja az orrát, aztán kezét nyújtja Billnek.

— Hozzatok taxit a tanár úrnak — mordult rá Jack a két gorillára, akik udvariasan rohannak Florenz tanár úr szolgálatára.

Most megint furcsa dolog történik a folyosón,

ahová Keserű Bill fáradtan támoľog ki. Egy ideges, gyorsbeszédű fiatalember jelenik meg és nyugtalanul siet Keserű Billhez. Szaporán beszél hozzá, kihűz a zsebéből két dollárt, nyújtja Bill felé, aki azonban nem veszi el, csak néz a Nyugtalan Fiatalemberre és hallgat. Kiderűl, hogy a Nyugtalan Fiatalember kibékűlt a családjával, amely kitagadta, mert nem jó szemmel nézték a lótenyésztés iránt tanusított érdeklődését, de most már minden rendben van, megkapta az örökséget és eljött, hogy visszaváľtsa Keserű Billtől Táncikát.

Keserű Bill a fehér ajtóra néz, amely mögött Táncika fekszik — most már igen csendesen fekszik — és csak annyit mond:

— Ott van...

Azzal megfordul és kimegy a kórházból.

Másnap délután öt órakor Keserű Bill megint ott áll a Broadway és a 44-ik utca szögletén. A kalapja megint a régi és hajszálpontosan ugyanazon szögben borul féloldalt a jobbszemére, mint azelőtt. Néha odalép hozzá egy genleman és azt mondja:

— Ötöt a második futamban Pimlicóra...

Dal, zene nélkül

1.

Ismerik New-Yorkban a Chids-vendéglőket? A földig érő ablaküvegen keresztül, csillogóan tiszta gázkályhákat látni, amelyek mögött két-három esinos lány süti, forgatja a wheat cake-t, vagy a butter cake-t. Kipirult arccal rázzák a hosszúnyelű tepsit, hogy a wheat-cake egyenletesen süljön a vajban, aztán egy billentéssel feldobják a palacsintaszerű eledelt a magasba, hogy az a másik oldalával essék vissza a tepsibe, — olyan ügyesen dobják fel, ahogyan, például, a jazzdobosok bűvészkednek a dobverővel. Mert, természetesen, a legcsinosabb és legügyesebb lányokat állítják az az ablak mögé, akik legalább is olyan tökéletességgel forgatják a palacsintasütőt, mint Suzanne Lenglen, vagy Helen Wills a tennisz-rackettet.

De a többi lány, aki bent, az étteremben szolgál ki, se csúnya. Valamennyi fehérben van, mint az ápolónők. Valamennyi tiszta, valamennyi egyforma, szóval olyanok, mint az a hely, ahol dolgoznak, mint az a sok Childs-vendéglő, amely mind ragyog a tisztaságtól és amelyekben mindenütt egyforma ételeket szolgálnak fel, egyforma árért.

Az a Childs, ahová járok, a Broadwayn van, a 45-ik utcánál. Rendszerint úgy öt óra felé megyek be, amikor a lunch már lezajlott, dinner viszont még korai volna. Teát iszom és szendvicset eszem hozzá. Az ötórai szendvicshez pedig, — régi rossz szokásból, — újságot olvasok, többnyire az öt csillaggal jelzett, tehát legutolsó kiadású Telegrammot. (Itt, Amerikában, nem a konyakot jelzik csillagokkal, mint például Magyarországon hanem az újságok kiadásait.)

Az utóbbi időben azonban egyre ritkábban jutok hozzá, hogy a szendvics mellett átlapozzam a Telegrammot. Ennek Shirley az oka, aki mind jobban megtisztelt bizalmával.

2.

Shirley ugyanolyan fehér kötényt visel, mint a többi pincérleány, csak a fejét átfogó, csipkés fejdísz színe zöld. Érthetetlen, mért tűrik el nála ezt a szabálytalanságot. Talán azért, mert a zöld szín kitűnően illik hullámos, vörös-arany hajához. Shirley jó kozmetika lehet, mert az arcára olyan, mint egy tizenhat éves iskoláslányé, bár, saját bevallása szerint, huszonnégy éves is elmúlt.

Ilyenkor, öt óra felé, kevés a vendég, már alig van munka s így Shirley reáér arra, hogy bizalmas legyen valakihez.

3.

— Ma megint nagy „rush“ volt délben, — meséli.
— A embernek nemcsak a lába fárad el, hanem a szája is. Képzeld: folyton mosolyogni! Tudja, én

valamikor nagyon jókedvű, vidám lány voltam, de most sokszor érzem úgy, hogy mindjárt sírva fakadok. Ezek az alakok, akik a Broadwayről idejáznak, azt hiszik, hogy a pincélánnyal muszáj szellemeskedni. Néha kísértésbe jövök, hogy fejközhöz vágjam a tányért, mikor megkérdik, hogy mit csinállok este, munka után? Ilyenkor mindig tízig számolok magamban, mielőtt felelnék nekik. Azt hiszem, jobb lenne az idegeimnek, ha egyszer szabadon engedném a temperamentumomat, ahelyett, hogy nyájas mosollyal úgy teszek, mintha elmésnek találnám őket. Mit gondol, felmentene az esküdtszék, ha ilyenkor egy kis arzént kevernék a kávéjukba?

Ügylátszik, elsápadtam, mert Shirley sietve megnyugtatót:

— Azért ne legyen mindjárt ideges. Ezek csak olyan kósza gondolatok, amilyenekkel az ilyen, magamfajta pincérlány elszórakozik kiszolgálás közben, hogy elviselhetőbbé tegye az életét. Ott egy vendég akar valamit... várjon... mindjárt...

Néhány perc múlva visszatért és folytatta:

— De vannak kivételek is. Ne mosolyogjon olyan öntelten, nem magára gondolok. Annál a sarokasztalnál szokott ülni egy szőke fiatalember. Nem is tudom, mért mesélem el éppen magának, de valakinek el kell mondani, itt a lányoknak pedig nem lehet elmondani semmitsem, mert mindjárt többet gondolnak és pletykásak. Nagyon helyes fiú! Olyan idős lehet, mint én, de ez fiúban, persze, sokkal kevesebb tapasztalatot jelent. Olyan gyámoltalannak látszik szegényke, hogy az embernek kedve volna megigazítani a nyakkendőjét és megkérdezni tőle, hogy tett-e

tiszta zsebkendőt a zsebébe? Amikor először jött be, kávét és szendvicset kért. Kértem tőle:

— Milyen szendvicset?

— Akármilyent — feleli lesütött szemmel, aztán ceruzát vesz elő és irkálni kezd a menü-kártya hátára. Képzeld! Nem próbálta megfogni a kezemet, mint a többiek, nem kérdezte, hogy mit csinálók este, rám se nézett. Amikor visszajöttem a konyhából a szendviccsel, gyorsan megnéztem az arcomat a tükörben, hogy nincs-e valami baj, nem öregedtem-e meg hirtelen, mint a mesékben? Mert tudja, akármilyen unalmas is hallgatni azoknak a Broadway-alakoknak a bókjait, viccelődéseit, szellemeskedéseit, most mégis bántott, hogy a fiú egy szót sem szólt hozzám. Ott ült és evett és olyan álmodozva nézett maga elé, mint aki nem tudja, hogy eszik-e, vagy ping-pongot játszik? El is ment anélkül, hogy rám nézett volna. Akkor ért a legnagyobb meglepetés, amikor odamentem, hogy letisztítsam az asztalt. Képzeld! Verset írt a menükártyára! Valahogy így szólt:

Ó mennyi rózsza nyílik,
És mennyi száj nevet,
Jó volna nyári úton
Elindulni veled!
Ne zárd le édes ajkad,
Ne hunyd le nagy szemed,
Szívem, oly szép az élet,
Aki boldog: szeret.

— Valamivel hosszabb volt a vers, de nem tudom az egészet kívülről. Képzeld, hogy elszégyeltem magam. Mindig azt hittem, hogy jó emberismerő

vagyok s kiderül, hogy ekkorát tévedtem! Azt hittem, hogy a fiú rám sem néz, észre sem vesz, pedig titokban verset írt hozzám...

— Gratulálok — mondtam Shirleynek — ez aztán a hódítás! És látta azóta a költőt?

— Láttam, — felelte Shirley kis, furesa, bánatos rezgéssel a hangjában — ma is bejött lunch időben. Ugyanahhoz az asztalhoz ült és amikor megkérdeztem tőle, hogy mit parancsol, megint azt mondta álmatagon: „Kávé!“ Aztán ceruzát vett elő és elkezdte rágni a végét.

— A kávéban nincs elég vitamin — szoltam rá szigorúan. — Az ilyen serdülő fiatalembereknek több táplálékra van szükségük... Nem csodálom, hogy a kávéhoz ceruzát is eszik, lunch-re! Hozok egy borjúpörköltet...

— Ekkor, végre, felnézett rám. Hálásan, melegen, úgy, ahogy csak egy kis fiú tud felnézni a mamájára. Nem tudom, micsoda örültség jött rám, de odahajoltam hozzá.

— Ha esetleg nincs pénze... — kezdtem súgva, de félbeszakított.

— Köszönöm... — motyogta zavartan — borjúpörköltre még van pénzem... Különben, megérdekeltem a leckét, mert olyan rendszertelenül táplálkozom... De úgy tele van a fejem és a szívem..

— Most én jöttem zavarba. De nem vagyok az a lány, aki ilyenkor elpirul és hagyja vergődni a fiút. Gyorsan tisztáztam a helyzetet. Így szoltam:

Olvastam a verset, amit tegnap írt. Nagyon tetszett...

— Igazán? — kérdezte boldogan — gondolja, hogy jó dalszöveg lenne?

— Dalszöveg? — kérdeztem elhülve.

— Dalszöveg — feleli a fiú.

— Kiderült, hogy egyszer megnyert egy dalszöveg pályázatot és kapott is valami huszonöt dollárt. Azóta folyton dalszövegeket írt, minek következtében elvesztette hivatalnoki állását a szállítási cégnél. Most dalszövegírásból akar megélni. Hallotta, hogy vannak híres dalszövegírók, akiknek a zeneműkiadók állandóan nagy fizetést adnak. Ő azonban hiába próbálkozott. A pályázat óta nem tudott eladni egyetlenegy verset sem...

— Járnak ide néhányan a Broadwayről — kezdek vigasztalni — ide jár például titkárjával luncholni Joe Bloom is, a leghíresebb zeneműkiadó... nagy, kövér ember...

— Tudom, — mondja a fiú — azért is jöttem ide... hogy talán sikerül beszélnem vele... mert az irodájában nem tudtam bejutni hozzá...

— Ime, a második csalódás! Emberismeretből: ötös! A fiú nemcsak, hogy nem hozzám írta a verset, de mégcsak nem is azért jött vissza, hogy engem láthasson, hanem azért jött, hogy a kövér Joe Bloomot... Lássá, így jár az ember, ha az én koromban — huszonnégy éves vén fejjel — érzelmeskedik.

4.

Már harmadik napja nem jutok hozzá, hogy elolvassam az ötesillagos Telegrammot. Shirley ugyanis teljesen bizalmába fogadott és most napról-

napra értesít a fejleményekről. Ma például, ezt újságolta:

— Tegnap moziban voltam Harry Frank-kel!

— Ki az a Harry Frank? A szőke dalszövegíró?

— Dehogy! Harry Frank a híres Joe Bloom titkára. Tudja, mégis megsajnáltam azt a fiút, bár nem hozzám írta a verset és nem miattam jön ide. Gondoltam, segíték rajta valahogy. Otthon megpróbáltam verset írni, de hiába rágtam a tollszárat fél éjszaka. Beláttam, hogy így nem segíthetek rajta. Valami más megoldáson törtem a fejem, végre rájöttem, hogy legjobb lesz, ha előbb tájékozódok. Amikor Harry Frank jólismert tréfás modorában megkérdezte tőlem délben, amikor roastbeefet találtam fel, hogy: „mikor megyünk mulatni“, azt feleltem neki, hogy este szabad vagyok. De hozzátettem, hogy nem megyek vele sem az Eldorádóba, sem a Silver Slipper-be, ahova ő szeretne vinni, hanem legfeljebb moziba megyek. Gondoltam, hadd lássa, hogy tisztességes lány vagyok. Meg aztán úgysem akartam tőle mást, mint hogy megtudjak egyetmást a dalkiadási üzletről, meg a gazdájáról. Ismerem a Harry-fajta fiatalembereket: ha nem mulatnak és nem isznak, úgysem tudnak másról beszélni, mint a businessről, vagy a boss-ról. Az üzletről meg a gazdájukról. Így is volt. Harry már a második percben a főnökéről kezdett beszélni és azután egyébről sem volt szó. Így tudtam meg, hogy Joe Bloom-nak, a híres zeneműkiadónak, van egy szenvedélye.

A nők? — kérdeztem gyanakodva Shirleytől, mint aki már sejti, hogy mi következik.

Ki tudja, mire képes egy ilyen lány, mikor az

ébredő szerelem és az önfeláldozási láz úgy összekeveredik benne, hogy már maga sines tisztában önmagával...

— Dehogy! — nevetett Shirley — Joe Bloom mintaszerű családapa. Csak Kolumbuszmániája van.

— Mije van?

— Felfedezési lázban szenved. Meg van győződve róla, hogy minden nagyszerű, amit ő csinál, vagy amit ő talál ki. Harry elmesélte, hogy Joe Bloom egyszer, az utcán, hallotta, hogy egy ember fütyül valamit. Az ember létrát vitt a vállán és fütyült. Hamisan fütyült és valami különös ritmusban, de Joe Bloomot ez nem zavarta, odalépett hozzá és vállon ragadta.

— Mondja csak, le van már kötve maga valahová?

— De kérem... — dadogta a létrás ember.

— Ezt a dallamot megveszem. Magát pedig szerződtetem. Jöjjön az irodámba.

— Magával cipelte a csodálkozó embert, aki létrástól alig fért be az irodába. Ott annyira meg volt ijedve, hogy el akart szaladni. De Joe Bloom nem hagyta. Rákiabált:

— Nem érti? Én Joe Bloom vagyok, a zeneműkiadó! Fütyülje el még egyszer azt a dallamot!

— Az ember most már látta, hogy a dolog komoly és elfütyülte még egyszer, de most már kevésbé hamisan, mint az előbb, az utcán. Harry, meg a többiek alig tudták elrejteni nevetésüket. A létrás ember ugyanis az amerikai himnuszt fütyülte...

— De azért az ilyen kis balesetek nem gyógyítják ki Joe Bloomot felfedezési szenvedélyéből. Csak

az tetszik neki, amit ő fedez fel. Erre alapítom a tervemet! Fel fogom vele fedeztetni Jacket...

— Óh... A szöke fiút Jacknek hívják? Bemutatkozott?

— Be. De még mindig nem mert megkérni rá, hogy hazakísérhessen. Olyan félénk és gyámoltalan, szegény... muszáj vagyok segíteni neki...

— És ő már tudja, hogy fel fogják fedezni?

— Nem kötöm az orrára. Ilyen kis fiúnak nem kell mindent tudni. Csak azt mondtam neki, hogy legyen itt holnap délből fél egykor, amikor Joe Bloom is be szokott jönni...

5.

Én is ott vagyok másnap fél egykor, mert kíváncsi vagyok, hogy megy végbe egy ilyen „fel-fedezés”?

Jack Pearl ott ül magányosan a sarokasztalnál és álmatagon eszik egy szendvicset. Könnyű ráismerni Shirley leírásából, tényleg kedves fiúnak látszik.

Joe Bloom is ott van, két asztallal távolabb ül, a titkárával. Mind a ketten el vannak merülve a steak felszeletelésébe. Mr. Bloom nagy darab kövér ember, vörös arccal és halványkék nyakkendővel, amelyben tekintélyes briliáns szikrázik.

Helyet foglalok egy asztalnál, amely közel esik úgy a költő, mint a nagy zeneműkiadó asztalához, hogy ne csak láthassam, de hallhassam is a történeteket. De egyelőre nem történik semmi. Az érdekelt felek esznek.

Shirley szorgalmasan, kedves, üzleti mosollyal végzi a munkáját, mintha semmi más nem érdekelné ezen a világon.

Most odalép Jack asztalához és mond neki valamit.

— De miért? — kérdi Jack. — Mit akar csinálni vele?

Ssss... ne olyan hangosan... — mondja Shirley. — Tegye, amit mondok. Irja le azt a verset ide, ennek az étlapnak a hátára... Mikor megint erre jövök, készen legyen...

Azzal már ott is hagyja a fiút és megy egy másik asztalhoz. De látnivaló, hogy a szeme szögletéből Joe Bloomot lesi. Aztán visszatér Jack asztalához és felvesz onnan egy étlapot. Ügylátszik, már kész! Rá van írva hátára a dalszöveg...

Shirley továbbmegy, kezében az étlappal és lesi Joe Bloom asztalát.

A kövér zeneműkiadó ebben a pillanatban készült el a steakkal. Shirley villámgyorsan ott terem és már nyújtja is feléje az étlapot, de — véletlenül — hátával felfelé. Mi az? Legyezi vele a kövér Bloomot? Vagy csak reszket kezében az étlap?

Joe Bloom láthatólag meg van lepve. Észrevette az étlapon a verset? Nem. Ügylátszik, más ejti bámulatba. Vastag hangja idáig hallatszik, amint álmélkodva szól.

— Mi történt? Ilyen gyors lett itt a kiszolgálás? Ügylátszik, új menetrend van. Ezt már szeretem...

— Milyen tésztát óhajt? — kérdi Shirley, elfogódottan.

Mr. Bloom kövér kezével eltolja magától az étlapot.

— Azt hiszem, semmilyen. Félek, hogy rövidesen elvesztem fiús formámat. Nem gondolja, kislány, hogy rámfér egy kis diéta?

Shirley arcán őszinte megdöbbenés látszik. Aztán hadarni kezd.

— De Mr. Bloom, hogy mondhat ilyet? Hisz ön sovány! Különben is a főszakácsunk ma Mr. Bloom legkedvesebb süteményét sütötte. Kétségbe lesz esve, ha megtudja, hogy Mr. Bloom rá se nézett a tésztákra...

— Ha így áll a dolog... — mondja Mr. Bloom kéjesen, mialatt fölteszi a szemüvegét és átveszi az étlapot — ha így áll...

Meg akarja fordítani az étlapot, de nem! Megáll. Olvasni kezd. Percekig olvassa, Shirley ott áll mellette, halványan, reszketve és némán, mintha az egész vendéglő elsüllyedt volna körülötte.

Mr. Joe Bloom végre megszólal.

— Mi ez itt?

Shirley már nem reszket. Arcán megjelenik az üzleti mosoly. Hangja nyugodt és hivatalos. Nem is néz az étlapra.

— Citrom, vagy ananászrétes...?

— Nem, nem — hörgi Mr. Bloom — ez itten... ez az írás... ez a vers... idenézzen, itt az étlap hátán...

Shirley odahajol és a legnagyobb meglepetéssel olvassa. Majd, elnézéssel esengő hangon rebegi:

— Ó, Mr. Bloom... Ezek a firkászok... Jár ide néhány... nem is tetszik hinni, milyen lehetetlen

népség. Mindent elrontanak, telefírkálnak. Bocsánatot kérek, azonnal hozok egy tiszta étlapot...

De Mr. Bloom arca szinte izzik a vörösségtől és hadonászni kezd.

— A pokolba a tiszta étlappal... Hiszen ez... ez egy kész dalszöveg... dal, amely dal — zene nélkül is... Aki ezt írta, az dalköltőnek született...

— Igazán — csodálkozik udvariasan Shirley. — Milyen kár, hogy nem írta alá a nevét! Vajjon ki írhatta?

— Ez az én szerencsém! — fordult Mr. Bloom a titkárához — egyszer találok egy igazi tehetségre és az is kisíklík a kezemből... Pedig micsoda reklám lenne... „Remekmű az étlap hátán Joe Bloom legújabb felfedzése...”

Szemében elszánt fény gyullad ki.

— Kinél volt az étlap utoljára? — kérdi.

— Hogy képzeled, Mr. Bloom, hogy azt meg lehet állapítani? — feleli Shirley és megfordult, mintha el akarna sietni.

De Joe Bloom visszatartja. A hangja könnyörgő.

— Kérem, próbálja meg és gondolkodjék. Gondolkodjék...

Shirley összeráncolja a homlokát és megpróbál visszaemlékezni.

— Lássuk csak... Azt hiszem, egy gentlemannél volt, aki tíz perccel ez előtt elment...

— Nem... nem — nyögi Mr. Bloom majdnem sírva — gondolkodjék... Shirley a homlokára üt.

— Nincs kizárva, hogy annál a szőke fiatal-embernél volt, aki ott ül!

— Igazán? Kérem, menjen oda és kérdezze meg tőle... hívja ide...

Shirley odamegy Jackhez és már viszi is Mr. Bloom asztalához. Útközben valamit halkán a fülébe súg.

— Ne mutassa, hogy örül... Legyen közömbös... Majd hangosan így szól:

— Igen, Mr. Bloom, a gentleman azt állítja, hogy ő írta a verset...

— Nagyon örülök. Foglaljon helyet Mr...

— Jack Pearl.

— Mr. Pearl. A vers, azt hiszem, alkalmas dal-szövegnek...

— Igen, de... — kezdi Jack.

Mr. Bloom azonban sokkal izgatottabb, semhogy végig hallgatná a fiatalembert.

— Van állása?

— Nincs... Jelenleg éppen...

— Helyes. Kitünő. Nálam negyven dollárt kap egy hétre! Harry, írja: „Remekmű az étlap hátán, Joe Bloom felfedezett egy éhező lángészt“. A többit már tudja. Nagy embert csinálunk magából. Mr. Pearl. Jöjjön az irodámba, aláírjuk a szerződést. Miért habozik? Adok ötven dollárt egy hétre...

— Igen, igen — kezdi Jack, de Shirley, aki még mindig ott áll a hátuk mögött, szentelenül folytatja:

—... de éppen a fele annak, amit Mr. Pearl az utolsó állásában kapott.

Mr. Bloom bosszúsan néz fel Shirleyre, aztán felugrik, megragadja Jack karját és sebesen mondja:

— Legyen száz dollár! De most jöjjön azonnal. Mennek kifelé. Joe Bloom, a titkár és Jack. Shirley némán néz utánuk.

Jack úgy megy, mint az alvajáró. Vissza se néz. De mégis! Az ajtóban megáll, visszafordul, visszaisiet a lányhoz, aki elébe megy.

Nem hallok, hogy mit beszélnek, csak azt látom, hogy Jack megfogja Shirley kezét.

Ügylátszik megköszöni neki, amit érte tett. De valami mást is mondhat, mert — lám — Shirley arcát egyszerre valami meleg, boldog pirosság színesíti.

Ki hinné, hogy egy ilyen edzett, eszes, cinikus newyorki lány is el tud pirulni...?

Végre elolvashatom az ötesillagos Telegrammot. Shirley már nincs a Childsnél, egy másik lány szolgál fel helyette.

— Megkérdem:

— Nem tudja, mi történt azzal a lánnyal, aki maga előtt volt itt?

— Shirleyvel? Férjhezment. Egy híres dalszővegíró vette el. Hogy is hívják... Tudja az, aki azt írta:

Ne hunyd le nagy szemed,
Szívem, oly szép az élet,
Aki boldog: szeret.

A lány dúdolja is a dalt, hogy könnyebben felismerjem.

De nem kell emlékeztetni rá. Épp eleget hallok az utcán. A rádió, a zenekarok, a grammofónok annyit húzzák a fülembé, hogy már nagyon únom. Sőt. Útálom is kissé. Vásári íze van.

Sokkal finomabbnak, sokkal költőibbnek éreztem ezt a dalt — zene nélkül...

Nyelvműtét

Ha valakinek élvezetet okoz az, hogy megkoppasszák és elszedjék tőle keservesen megszerzett dollárjait, nem kell feltétlenül a Broadwayra mennie. Megteszik ezt a szívességet New-Yorkban máshol is.

Elmehet a Harlembé, ahol a mulatóhelyek pincérei, a zenészek, sőt a szórakoztató hölgyek is mind feketék, egész a körmük hegyéig. Vagy elmehet a newyorki művésznegyedbe, a Greenwich Village-be, ahol pyjamában szolgálnak ki a pincérlányok, ópiumos cigarettát szívnak és ragyogóan fehér a bőrük, csak éppen a körmük hegye fekete.

Ha ez sem hat elég izgatón a szórakozni vágyóra, akkor elmehet valamelyik olasz speakeasy-be, vagy Chinatownba, a kínai negyedbe, ahol a kínai vendéglőkben, Chop Suey-ben, mindent megtalál, amit szeme-szája nem kíván. Ehet chow-meint, amiért a fiatal amerikai hölgyek rajonganak, bár én igazán nem tudom, hogy mit szeretnek rajta olyan nagyon. Én csak egyszer próbáltam enni, de hamarosan abbahagytam a kísérletet, mert megálapítottam, hogy a chow-mein tulajdonképpen nem más, mint fecskéfészek egérfarokkal...

Itt, a copfos sárgák között, akik kezüket hallgatagon fonják össze selyemköntösük bő ujjában s ugyanott rejtik el a tört is, gyilkosságoknak is tanuja lehet a szórakozni vágyó idegen. Ha korán este jön s ott marad éjfélig, akkor, esetleg, két gyilkosságot is láthat, aszerint, hogy a program miként van beosztva, sőt ha ott marad reggelig, esetleg azt is látja, amint az áldozat és a gyilkos visszatérnek és a rejtelmes arcú kínai főnöktől az attrakcióért felveszik a tiszteletdíjat. A közönséget, amely borzongva keresi New-York misztériumait, ki kell szolgálni a pénzéért...

Ha szelídebb, de intenzívebb gyönyöröket óhajt a látogató, elmehetünk a Yorkvillebe, a 75-ik, vagy 76-ik utcába valamelyik kis magyar speakeasy-be, ahol két szál cigány hegedül az óhazát sirató amerikai magyarságnak. Vagy ha több pénzed van, betérhetünk a Gips Camp-be, ahol már finom banda húzza az édesbús magyar nótákat, vagy a csárdást, amelyet átjönnek meghallgatni a Broadway művészei is, mert nekik az éppen oly előkelő és exotikus muzsika, mint nektek, otthon, az óhazában a jazz.

Csendesebb mulatozás céljából, ha úgy tetszik, felkereshetünk egy német mulatót. Egész sor van belőlük a 86-ik utcában, a 2-ik és 3-ik avenuek között. Ott sorakoznak az egyformán épített házak, amelyeknek a kapujához lépcsőn kell felmenni, de a lépcső mellett, oldalt, van egy másik bejárat is, amely lefelé vezet egy helyiségbe. Pesten pincének neveznék ezt a helyiséget. Párisban souterrain-nek, itt basement-nek hívják. Mindegy.

Itt a Rathkeller, vagy az Old München, vagy az Alt Heidelberg, ahol igazi sört kapni, mégpedig aránylag igen olcsón és szép, ódivatú német korsóban, amelynek oldalán végigfolyik a habzó ital.

Zene is van, persze. Utoljára, úgy emlékszem, hat évvel ezelőtt voltam az Old Münchenben s akkor egy harmonika hangjai mellett vigadtunk. Illetve, csak magam tartottam fenn a vidám hangulatot, mert a társam, egy fiatal német orvos, még nem volt elég régen Amerikában ahhoz, hogy élvezni tudja a tiltott gyümölcsöt.

Dr. Weindorfernek, akivel ott ismerkedtem meg, az Old München-ben, még megszokott dolog volt az, hogy sört iszik, ő sok egyebet talált szokatlannak Amerikában. Így, például, nagyon meglepte, hogy milyen kevés fizetést kap a kórházban, ahová nagynehezen sikerült bejutnia. Az ellátáson kívül jóformán alig kapott valami fizetést, semmiesetre sem eleget arra, hogy a kislányát elhozathassa Németországból.

Ezen búsult a harmonika hangjai és a sör mellett Weindorfer dr. és tanácsomat kérte.

— Én a vidéket ajánlom, doktor úr — mondtam azzal az ellágyult, őszinte jóakarattal, amelyet a sör és a harmonika még a legrosszabb emberből is kivált. — Mit érne vele, ha itt kezdene prakszist? New-Yorkban, bár megbecsülik az európai orvost, rengeteg van belőlük. Tessék megpróbálni a középnyugaton. Detroit, Toledo, Chicagó... Nem, nem, Chicagó már túl nagy. De Detroitban csak másfél millió ember lakik, ott még bizonyára talál terepet... Ott nosztrifikáltassa a diplomáját,

— Hm! — felelte dr. Weindorfer és letörölve szájáról a habot, elgondolkozva nézett rám a pápaszeme mögül. Kopottas, szürke ruhája, szerény kis termete és halvány arca, amelyben egyedül a szemüvege volt élénk és jelentős, némileg a bagolyhoz tette őt hasonlónak.

— Hm! Ön tehát azt ajánlja, hogy Detroitban próbálkozzam rendelőt nyitni? Meg fogom fontolni. Meg fogom fontolni...

Mindjobban tetszett neki a terv és a harmadik korsó sör után már teljes határozottsággal kijelentette, hogy elmegy Detroitba.

El is ment: néhány hónap múlva már képeslapot küldött Detroitból.

Hat évvel ezelőtt történt ez és én azóta se voltam az Old Münchenben. Az ember ne járjon olyan helyekre, ahol amerikai ujoncokkal: greenhornokkal kerül össze és mások sorsát kell intéznie...

De most itt vagyunk, a 86-ik utcában, hát nézzük meg, hogy az Old München ott van-e még, ahol volt?

Persze, hogy ott van! De mily változás a sorskegyelméből! Az összes német mulatók, hogy felvirágoztak! Hiába, a német szorgalmas nép.

A bejáratok nem húzódnak meg többé a lépcső mellett, hanem átalakítva, hasonló színű fényreklámmal övezve világítják be az utcát. Új mulatók is alakultak, ott van például, szemben, a Café Hindenburg. A németek elfoglalták ezt az utcarészt, egész kis német várost alapítottak itt. Lám, az Old München előtt nem is portás áll, hanem egy alpesi

ruhába öltözött német, zöld térdnadrágban, a fején kis zergekalappal.

Belülről nem egy árva harmonika hangzik ki, hanem egy egész alpesi zenekar és bajorkosztümös hölgyek és urak jódliznak az amerikai közönség nagy mulatságára. Mert most már amerikai közönség is jár ide, nemcsak német. Ezt rögtön megállapítom, amikor belépek, de megállapítom azt is, hogy a sör sem a régi már.

Úgy látszik, azért csillog a fényreklám, azért hirdetik ilyen nyíltan az alkoholt, mert a régi, jó sör helyett a törvényesen megengedett ál-sört mérik ki, amiben csak egy százalék az alkohol. Ez a rendőrség kedvéért van így. De a közönségnek is kell adni egy kis alkoholhangulatot, miért is a pincér, kiszolgálás közben, egy preverzel injekciót ad minden korsó sörnek, azaz: beleenged egy kis étert. Tiltott sört tehát nem árulnak, viszont a vendég is meg van elégedve, mert az első korsó után rögtön enyhe kábulatot érez. Csak a detektívek nincsenek megelégedve, mert nagy jövedelemtől esnek el, ha bizonyítékképpen nem tudnak elkobozni rendes, meg nem engedett alkoholt. A vendég asztaláról elkobzott itallal nem érnének semmit, mert nem lehet bizonyítani, hogy nem a vendég csöpögtette-e bele az étert.

Mit csinálnak tehát a detektívek? Ők maguk csempésznek a helyiségbe valódi sört, mire a megcsípett tulajdonos mégis megfizeti a hallgatási díjat. Így folyik a küzdelem a megélhetésért, a mai nehéz viszonyok között, Amerikában...

A helyiség tömve van, a zene szól, a bajor-

kosztümös hölgyek és urak jódliznak és habzik az éteres sör. Csupa idegen ember, nem látok egy ismerős arcot sem.

De nini, ott, a sarokban, egy úr ül egymagában. Akármilyen legyen, ha nem Weindorfer dr. Ő az. Csak-hogy olyan előnyösen változott meg, hogy alig lehet ráismerni. Külsején a jólét minden jele. Jólszabott ruhában feszít az asztal mellett. A régi, egyszerű pápaszem helyett bifókuszos, csontkeretes szemüveg ül az orrán. Ez a nagy szemüveg is bagolyhoz teszi hasonlóvá, éppúgy, mint a régi, de a szemüveg mögött vidáman csillog a szeme s az arcát, a régi sápadt szín helyett, a polgári jó mód rózsaszíne borítja. Azelőtt szürke bagoly volt. Most rózsaszín bagoly...

Nagyon megörülünk egymásnak. Rögtön, az első szavak után, kiderül, hogy a kis doktor nagy karriert csinált Detroitban. De hát, hogy kerül ide? Éppen most érkezett. Bejött néhány napra New-Yorkba, a Cadillacra...

— Az a gyönyörű Cadillac-autó, amely kint áll, a magáé, doktor úr? — kérdezem tőle ámulattal és tisztelettel.

— Az enyém, — feleli egyszerűen. — Hál Istennek, jól megy a dolgom. Most egy kis szabadságot vettem magamnak. Gondoltam, megnézem a jó, öreg New-Yorkot.

Körülnéz az Old Münchenben.

— Kissé megváltozott ugyan minden, de azért valahogy mégis otthonosan érzem magam. Már tudom is, hogy miért...

Megszagolja a sört.

— Az éter! Úgy érzem magam, mintha operálnék . . .

Nevetünk. Aztán megkérem, mesélje el, miként sikerült magát felküzdenie Detroitban.

— Eleinte sokat kínlódtam, nélkülöztem, — meséli őszintén Weindorfer doktor. — Az első fél-évben majdnem éhenhaltam. Magyarok és németek jártak hozzám, egy-két lengyel is, csupa idegenajkú szegény ember, akik még a három dollárt is nehezen fizették le a vizitért. Tartoztam a lakbéremmel, tartoztam a tejeknek, a fűszeresnek, a szenesnek . . . Talán könnyebb lenne felsorolni, hogy kinek nem tartoztam. Éppen karácsony előtt volt. Szomorúan gondoltam a kislányomra, akinek nem tudok küldeni haza, Kölnbe, még öt dollárt se. Amint így szomorkodtam, egyszerre csak csoda történt. A csoda úgy kezdődött, hogy beállított hozzám egy tündér.

— Egy tündér? — kérdezem elámultan és gyanakodva nézek a sörre, amit Weindorfer doktor az imént mégis megkóstolt. De a kis doktor komolyan igazítja meg csontkeretes bagoly-szemüvegét és bólint.

— Igen. Egy férfitündér. Inas-egyenruhát viselt, skót kiejtéssel beszélt, rámszólt, hogy azonnal menjek vele és lecipelt egy autóba, amely lent várakozott, a ház előtt.

— És hová vitte az autón a tündér? — kérdezem Weindorfer doktort.

A kis doktor úgy mondja el az esetet, mintha még most is, amikor visszaemlékezik rá, az izgalmas esemény csodálatos, boldogító hatása alatt állana.

— Egy palotába vitt, Grosse Point-ra. Tudja, úgy-e, hogy ott laknak Detroit milliomosai? Chrysler, Sloanek, Briggs, Ford, meg a többiek... Odavitt a kocsi, a Fisher-birtokra. Tudja, hogy kik Fisherék Detroitban?

— Csak nem a Fisher Brotherst gondolja?

— De igen, — bólint komolyan Weindorfer doktor.

— Persze, hogy tudom!

Éppen a multkor olvastam egy cikket a Fisher-vagyon keletkezéséről. Az öreg Fisher, ötven évvel ezelőtt, német kocsigyártó volt, aki négy fiával dolgozott a műhelyében. De jött az automobil és Fisherék, kocsik helyett, autókarosszériákat kezdtek el gyártani. A General Motors társaságnak, amely Fordnál is több autót csinált, Fisherék szállították a karosszériákat. Az öreg meghalt, a General Motors pedig néhány év előtt megvette a Fisher-fiúktól a gyárat 400 millió dollárért. Így lett a négy Fisher-fiúból nagyhatalom. De most is együtt dolgoznak, együtt csinálnak üzleteket a 400 millióval. Néha megvesznek egy elárvult vasútvonalat, felvirágoztatják. Együtt forgatják, gyarapítják a 400 milliót. Talán azóta ezret is csináltak már belőle...

— Igen, — folytatja Weindorfer doktor, — oda-hívtak, a Fisher-palotába. Az történt ugyanis, hogy Fisher néninek, a Fisher-fiúk mamájának, rohama volt. Eddig mindig egy nagyon előkelő, amerikai orvos kezelte az asztmáját. A Fisher-fiúk mind a societyből, az előkelő amerikai társaságból nőültek, fényes életet éltek s így az édesanyjukhoz is csak az előkelő társaság amerikai orvosa járhatott. A mamá-

nak angolul kellett beszélni az orvossal. Németül azonban még mindig jobban tudott, bár tizenöt éve, mióta a férje meghalt, németül senkivel sem beszélhetett. Kivel is beszélt volna? A fiai mind csak angolul beszéltek vele, a cselédség fölött az angol komornyik felügyelt, aki még a hibátlan londoni kiejtést is megkövetelte. Fisher-mama nagyon előkelő életet élt. De most váratlanul rosszul érezte magát. Elküldtek az amerikai orvosért, az inas azonban seholsem találta, mert az amerikai orvos nem volt a városban. Az inas jelentette ezt a palotában, ahonnan azt a választ kapta, hogy fogja meg az első orvost, akit talál és hozza azonnal magával, mert a mama nagyon rosszul van. Így kerültem én a Fisher-palotába, — mesélte Weindorfer doktor és megdövestette az ajkát egy kis sörrel.

— És aztán? — sürgettem a doktort. — Mi történt azután? Operálni kellett?

— Nem, — felelte a kis doktor. — Bár azt is mondhatnám, hogy nyelv-műtéttel segítettam rajta. Az történt ugyanis, hogy én nagyon meg voltam illetődve, amikor beléptem. Annyira zavarban voltam, hogy ijedtemben elfelejtettem angolul beszélni és németül köszöntem. Erre történt a második esoda. Fisher-mama megfélekedezett arról, hogy nem tud felállni és felugrott a karosszékből. Izgatottan kérdezte tőlem: „Maga német?“ „Én igen“, — feleltem, mire elkezdtünk beszélgetni. Hozzá sem nyultam Fisher-mamához és már meggyógyult az örömtől. De azért ajánlottam neki orvosságot is. Jó, hazai szereket, kamillateát, meg más efélét. Kiderült, hogy Fisherék Lipcséből valók. Másnap is el kellett

menni, sőt harmadnap is, mert Fisher-mama németül akart beszélgetni. Ettől annyira jobban lett, hogy két hét múlva olyasmi történt, amire már évek óta nem volt eset: Fisher-mama sétált egyet a kertben. Ennek a Fisher-fiúk is örültek, mert végeredményben mind jó fiúk, szeretik az anyjukat, csak nem értik meg, mert ők már amerikaiak. De a nagylelkűségük is amerikai. A séta utáni napon ugyanis egy ötezerdolláros, vadonatúj Cadillac-kocsi áll meg az irodám előtt. A soffőr kiszáll, tiszteleg és azt mondja, hogy a kocsit az enyém, a Fisher-Brothersk küldik nekem ajándékba... Úgy éreztem, hogy forog velem a világ. A Fisher-mama gyalog jár, nekem tehát nem kell többé gyalog járni. Megöleltem a soffőrt, mert nagyon szép, tiszta, kék szeme volt, mint Lindberghnek s megállapítottam magamban, hogy ő a második számú tündér.

— Több tündér nem jött?

— Nem. Mintha elvágták volna. Több csoda sem történt. Legalább is én nem csodálkoztam többé semmin. Azon sem, hogy az idősebb Fisher-Brother másnap azt kérdezte tőlem, hogy mivel tartozik nekem? Akkor már húsz vizitem volt náluk, gondoltam, hogy három dollárjával hatvan dollárt tenne ki és ha felemelném öt dollárra, akkor éppen száz dollár lenne a számla, de nem akartam, hogy kapzsának lássanak, hát inkább azt mondtam, hogy semmivel, köszönöm az autót, meg vagyok fizetve. De Fisher-Brother elkezd vitatkozni, hogy az autó csak ajándék, nem érdemes beszélni se róla és átad nekem egy kétezer dolláros csekket és azt kérdezi, hogy meg vagyok-e elégedve? Azt akartam mon-

dani, hogy igen, de nagyon elszorult a torkom, mert még sose volt a kezemben egyszerre 2000 dollár és mint amikor az embernek tormaszag megy az orrába, összeráncoltam a homlokom, hogy ki ne esorduljon a könny a szememből. Az idősebb Fisher-Brother látja, hogy ráncolom a homlokom és ijedten így szól: „Kap majd többet is doktor úr — és hizelegve ölelgeti a vállamat, — mondjuk: minden hónapban kap ennyit... csak most már ne hagyja el a mamát!”

— És mi történt az amerikai doktorral? Nem jelentkezett?

— Dehogynem. A család többi tagjait ő gyógyítja most is, de én vagyok a mama specialistája. Mindennap beszélek vele németül, azzal tartom életben. Persze, azért van más prakszisom is. Jönnek a magyarok, németek, lengyelek, azoknak most is csak három dollár a vizit, hiába lettem előkelő orvos, pedig számíthatnék ötöt is, mindegy volna nekik, mert úgy se fizetnek szegények. Ritka mostanában a munka...

— ...

— Nem lehet meginni ezt a sört, — fejezte be az elbeszélését Weindorfer doktor és felállt. Menni készült. Átnyujtotta a névjegyt.

— Ha Detroitba jön, keressen fel.

Megnéztem a névjegyet, az állt rajta:

— Dr. Julius Weindorfer-Whitney, D. M.

— Whitney? — kérdeztem csodálkozva.

— Na igen. Közben ugyanis megkaptam az amerikai polgárságot és a bíróság megengedi, hogy az ember ilyenkor felvegyen valami amerikai nevet.

Az embernek kötelességei vannak új hazájával szemben, — tette hozzá kissé elpirulva és magyarázólag, mialatt kifelé mentünk — és aztán a kislányom miatt is...

— Természetesen azóta áthozatta?

— Persze. Már nagy lány, tizenkétéves és a Fisher-család gyermekeivel tanul együtt, a legelőkelőbb intézetben. Tudja, jobban hangzik: Alice Whitney...

Már kintálltunk az Old München előtt a sötét-kéken ragyogó, hatalmas Cadillac mellett és a doktor még mindig a lányáról beszélt:

— Gyönyörű gyermek! Mikor tavaly, a szünidőben, hazajött, alig ismertem rá. Képzelje: három éve van itt és már elfelejtett németül.

— Miért nem alkalmaz nyelvműtétet? — kérdeztem kissé gúnyosan, mert az ember nehezen tudja csak elviselni a más szerencsését. — Mért nem tartja maga mellett és miért nem beszél vele mindig németül?

— Próbáltam, — sóhajt a doktor, — de hiába beszélek hozzá németül, ő mindig angolul felel...

Felhő borult a homlokára és felsóhajtott:

— Hiába, ezen már nem lehet segíteni. Ez az ország mindent ad, de cserébe elveszi az embertől a gyermekeit...

A szemüvege úgy csillogott a Cadillac volánja fölött, mintha könnyes lenne...

GOSZTONYI ÁDÁM

regénye

HOROSZKOP

Van valami örök rejtelem a csillagokban, sejtelmes titokfátyol, amely mintha sorsunk beteljesülését takarná előlünk. Egy érzékeny leányszív elindul a csillagok után, melyek egy álomszerű szerelem kertjébe vezetik... elveszti az utat... de fölötte ragyognak a csillagok.. A háttér pedig Amerika, ahová ezt a magyar lányt a kivándorló-sors veti. Az átélés izgalmával látjuk az igazi Amerikát, melyet az író kísérteties hűséggel elevenít meg.

Kapható minden könyvesboltban.

SINGER ÉS WOLFNER
IRODALMI INTÉZET R.-T. KIADÁSA

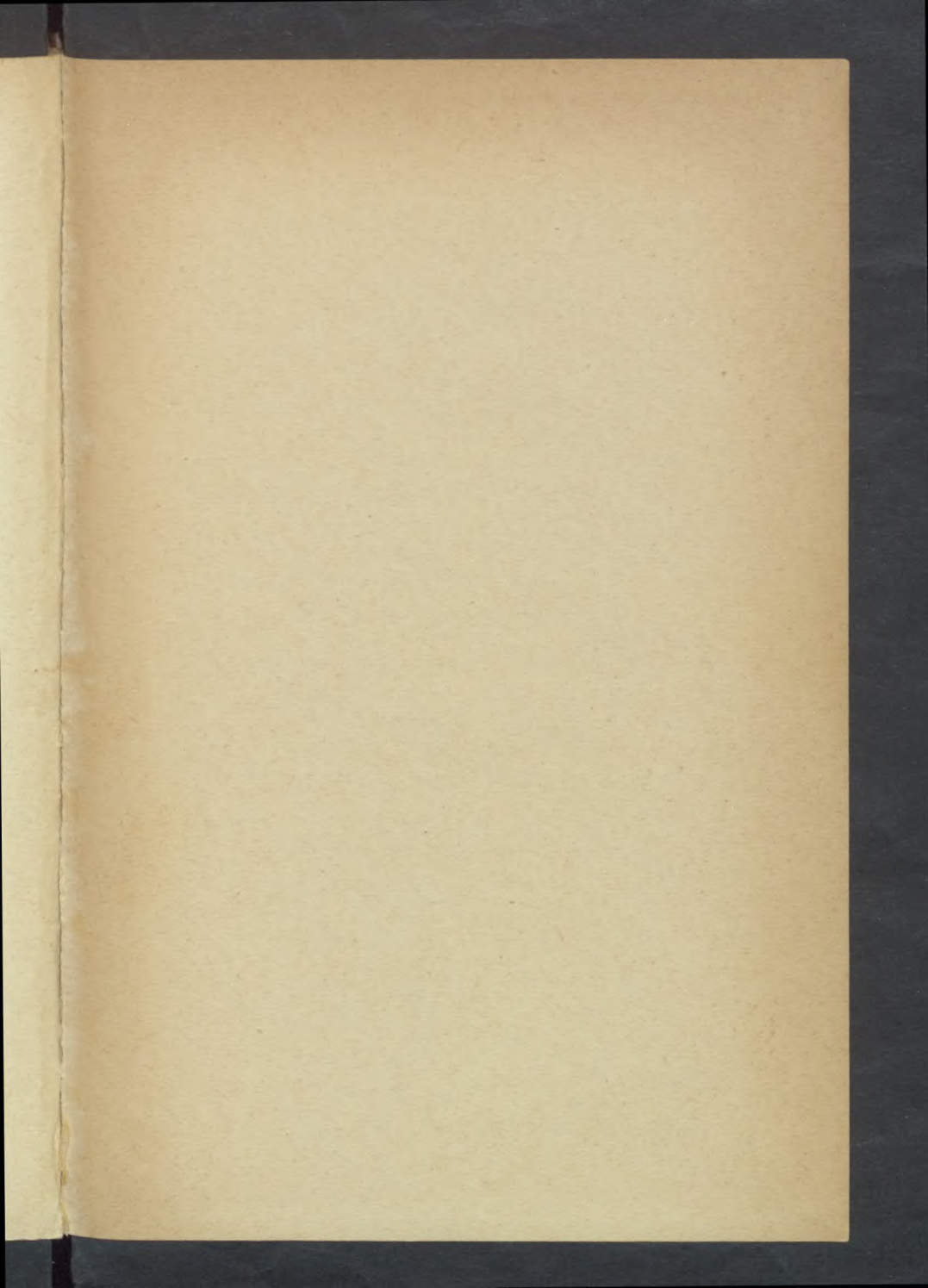
ÚJ IDŐK

SZERKESZTI
HERCZEG FERENC

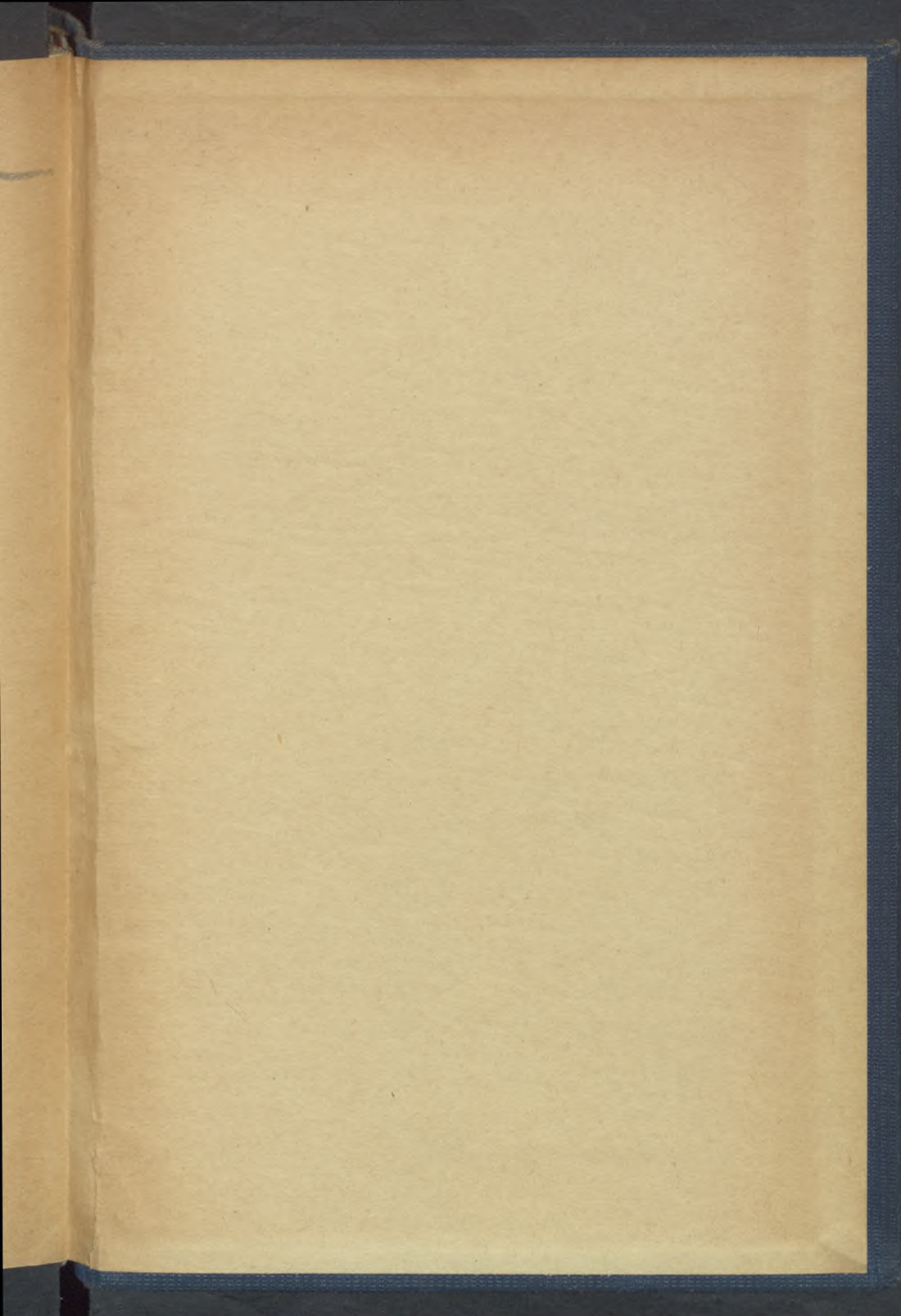
A magyar úri családok
legnépszerűbb hetilapja

NEGYEDÉVRE
6 PENGŐ 40 FILLÉR

Kiadóhivatal:
BUDAPEST, VI., ANDRÁSSY-ÚT 16.

21—

MAGYART A
MAGYARNAK

MAGYAR
REGÉNYEK

GOSZTONYI
Á. D. Á. M.

MISS
ARANTÁSÓ

AZ ÚJ IDŐK
KIADÁSA